DESTIN ÎN PAȘI MĂRUNȚI

Adelina Iștoc

Alina Marghescu

Andreea Peptan

Andrei Dullo

Anida Lasto

Dan Florea

Elena Georgiana Ciurchea

Ofelia

Raluca Irimie

Prefață

"Destin în paşi mărunţi" reprezintă pentru mine o serie de evenimente din care poţi desprinde câte un mesaj, câte o învăţătură pe care ai putea s-o aplici într-o singură zi sau chiar pentru tot parcursul vieţii tale. Această carte este, totodată, un montagne russe de sentimente, căci străbate destul de multe perspective prin care îţi poţi da seama cât de diferiţi suntem unii faţă de ceilalţi.

~Adelina Işstoc~

"Destin în pași mărunți" reprezintă un manifest al sufletelor rătăcite într-un uragan de emoții și trăiri. Această carte oglindește curajul unor oameni de a acționa și de a construi ineditul, uniți de o dorință comună: salvarea altor suflete. De-a lungul timpului am cules povești, lacrimi, emoții, unindu-le într-o poveste scrisă cu mâinile tremurânde și cu ochii înlăcrimați. "Destin în pași mărunți" este manualul meu despre viață.

~Alina Marghescu~

O ocazie neașteptată și nesperată de a descătușa o lume nenăscută încă - doar presimțită, este "Destin în pași mărunți" pentru mine. O șansă imensă de a-ți reflecta interiorul în oglinzile celorlalți autori, camarazi într-o aventură din care știi că nu vă veți mai întoarce niciunul același - fiecare în felul său. Participarea la o miză comună a unui joc în centrul căruia individualități cu idei, moduri de expresie și simțire diferite, se împletesc, având ca finalitate ultimă bucuria. Bucuria de a lăsa lumile tale să devină și lumile altora, dacă se regăsesc acolo și rezonează cu ele.

~Andreea Peptan~

Pentru mine, proiectul "Destin în pași mărunți" e o întâlnire literară. Dincolo de varietatea de stil şi expresie, cei implicaţi găsim o temă comună care transcede viaţa şi experienţa individuală. Fiecare poveste, în parte, cristalizează un mesaj care, de la caz la caz, e concentrat, ascuns, explicit sau bine fixat în descriere, dar de fiecare dată îi oferă cititorului un adevăr. Sunt convins că orice curios se va regăsi în cel puţin unul din textele propuse. Dacă cititorul va converti într-o învăţătură adevărul găsit aici, atunci miza dorită de noi, autorii, va fi atinsă.

~Andrei Dullo~

"Destin în pași mărunți" este invitația de a-ți privi vulnerabilitățile în oglinda sincerității. Dincolo de un proiect literar, în cadrul căruia vei observa experiențe diferite, mesajele transmise pot reprezenta calea către regăsirea destinului tău – în pași mărunți. Volumul te va trece printr-o multitudine de stări, menite să-ți înlăture măștile, rând pe rând, până la dezvăluirea autenticității pe care fiecare dintre noi alegem să o îngropăm adânc, într-o profunzime aproape uitată. Dansul cuvintelor și al tăcerii așternute între paginile acestei cărți este răspunsul unor întrebări ce te frământă de prea mult timp.

~Anida Lasto~

Pentru mine acest volum a reprezentat o provocare, în primul rând. Dar ce nici nu m-am așteptat, dintr-o provocare s-a transformat într-o experiență extraordinară. Am avut ocazia să primesc și să împărtășesc păreri și opinii la un nivel de creativitate ce nu se atinge uneori nici în cadrul unui cenaclu. Acest periplu a fost un creuzet prin care, la finalul său, nu numai textul proiectat de fiecare autor a ieșit mai rafinat, ci și persoana autorului. Colaborarea cu oameni așa de diferiți în gândire, în abordarea scrisului, în proiecția viziunii artistice, m-a ajutat să devin mai bogat cu părți din ei, cu părți din arta lor și, de ce nu, de fapt, cu ei.

~Dan Florea~

Această carte este rezultatul muncii a nouă oameni hotărâți să ofere un suflu nou în literatura română. În paginile acestei cărți veți găsi mai mult decât cuvinte: ne veți găsi pe noi, vă veți găsi pe voi. Sper ca, în filele acestei culegeri, să descoperiți cât mai mult din ceea ce am încercat noi să vă oferim. Poveștile fac parte din viața de zi cu zi a societății românești actuale. Motivul omului care trăiește pe stradă, ce se regăsește în "Legendă urbană", dorește să aducă în atenția publicului lipsa implicării sociale. Viața, așa cum o cunoaștem, este o adevărată provocare spre autodepășire. Pe acest drum, unii oameni se pierd, nu pentru că ar duce lipsă de inteligență, ci pentru că trăiesc într-o competiție continuă cu ei înșiși. Această competiție poate duce la orbire și, prin urmare, la autodistrugere. Depinde de noi cum îi susținem, cum îi ajutăm. În "Hipnoză", punctul central și cel mai important, din punctul meu de vedere, îl reprezintă pericolul rețelelor de socializare. Vă las, însă, să descoperiți singuri restul. "Destin în pași mărunți" este o carte a prezentului. Împreună cu colegii mei, am încercat să aducem în atenția voastră probleme de actualitate, lipsa implicării sociale și, de ce nu, chiar legislative. Acest proiect, primul de gen în literatura română actuală, reprezintă pentru noi, autorii, o provocare și o responsabilitate. Sperăm ca "Destin în pași mărunți" să fie doar începutul.
Lectură plăcută!

~Elena Georgiana Ciurchea~

Proiectul “Destin în pași mărunți” e un mod de exprimare, un cumul de emoții și experiențe. E complicat să împărtășești cele mai profunde trăiri, dar în același timp, e fantastic de bine să le eliberezi și să le retrăiești într-o altă conjunctură.

~Ofelia~

Ideea pentru publicația aceasta a existat de mult timp în mintea mea, dar într-o formă mult mai ambiguă. Consider că oamenii au nevoie să vadă faptul că de cele mai multe ori au alternative și au libertatea de a lua hotărâri în nume propriu. Menirea noastră nu este să facem viața mai suportabilă, ci să ne reclădim constant, să fim noi actorii principali în propriile existențe. Dar de multe ori ajungem să ne maltratăm singuri, să ne sabotăm chiar înainte de a începe ceva concret. Îmi doresc pentru cititorii noștri să ajungă să se împrieteneească, în primă instanță, cu sine. Sper ca poveștile pe care le-am creat să aducă o picătură de speranță și alinare, unde e cazul, și să dea avânt celor ce au nevoie de un nou început. Iar în încheiere vreau doar să vă urez lectură tihnită și experiențe folositoare!

~Raluca Irimie~

Trezirea

Cum să fii o ființă umană

Adelina Ișțoc

Mai tot timpul încercam să-mi încep ziua cu un gând pozitiv, ca să mă pun pe picioare cum trebuie.

Vremea e chiar senină astăzi, gândeam cu privirea ţintă spre fereastră. Uneori, îmi agitam vârful nasului prin aer.

sau

Mă simt frumoasă azi, îmi mai spuneam, în timp ce-mi treceam degetele printre cele două cascade sângerii, care-mi alcătuiau podoaba capilară.

sau

Uite ce adorabil e Casian astăzi.

sau

Uite ce plăpândă şi drăguţă arată mama azi.

sau

Uite ce liniştit şi gijuliu pare a fi tata astăzi.

Aceste gânduri îşi luau zborul prin minte ca un stol de păsări, odată cu impactul tăcut al vreunei priviri galeşe sau la auzul unei remarci binedispuse, aruncate întâmplător în timpul micului-dejun. Eu, stând cuminte şi radioasă la locul meu, învârtindu-mi furculiţa prin farfurie, zâmbeam discret şi le urmăream cum se îndepărtează: *Azi va fi o zi specială*. Fără negativism. Fără durere. Fără suferinţă. O zi plină de sensul adevărat al vieţii. Aşadar, fără melodrame.

Unora li se părea straniu felul în care fusesem înzestrată să gândesc câteodată atât de optimist, de parcă aş fi fost un tonomat ambulant cu zâmbete, într-un oraş aflat în flăcări, bombardat de terorişti. Dar asta era imposibil: să fim serioşi, cine s-ar fi gândit să bombardeze un orăşel amărât din celălalt capăt uitat al României? De cele mai multe ori, când îi spuneai cuiva că eşti din Moldova, prima ţintă a presupusului terorist era teritoriul de peste Prut. Nu aveam de ce să învinuiesc procesarea de genul ăsta, căci la urma urmei şi Basarabia e România. Însă, cu cât îmi petreceam mai mult timp în faţa monitorului butucănos al calculatorului, discutând cu diverşi, cu atât îmi dădeam seama că... Partea nord-estică era ca o *terra deserta* pentru majoritatea celor din sud, ba chiar şi pentru cei din vest. Şi ţin să precizez, asta se aplica doar celor care nu prea le aveau cu geografia României. E şi asta o formă de fanatism, dar în negativ, ca şi prelucratul pozelor.

Casian se trezea să caşte somnoros atunci când trecea lent şi târşâit pe lângă mine. Îl urmăream la fel de zâmbitoare, comparându-l brusc cu o vidră care de abia ieşise de sub apă la prima oră a dimineţii. Trântindu-se la masă, muşca la fel de pleoştit din ce se nimerea să fie pe masă, iar eu nu mă puteam abţine şi-i dăruiam un mic pupic pe obraz. *Oare cum o să fie atunci când o să-i crească barba? Sigur o să mă usture buzele de aş încerca să-l pup atunci, iar el şi-ar lăsa barbă de-al dracului şi de ambiţios...* Brusc, gândul acesta m-a determinat să prelungesc momentul şi să-mi apăs mai tare buzele de pometele lui. Poate aşa am priceput, pentru prima oară, cât de preţios era de fapt gestul, pe cât o fi fost el de mărunt cândva. Era evident că avea să mă privească nedumerit, ca de fiecare dată când făceam asta, iar eu continuam să-i zâmbesc, ridicând din umeri şi surâzând mai larg. Pe amândoi ne mai lua valul.

- Ce te apucă? obişnuia să mă întrebe, total amuzat, dar la fel de perplex.

Absolut nimic, îi cântam înapoi, sorbind dintr-o ceaşcă plină cu lapte cald.

Când îmi întorceam faţa înspre el, începea să râdă, căci spuma laptelui îmi era agăţată din nou sub rădăcina nasului. Mâncam în grabă, ne spălam în grabă şi ne îmbrăcam în grabă. Niciodată n-aveam timp pentru altceva decât pentru a-mi lega în creştetul capului o simplă coadă de cal, iar Casian îşi ciufulea mai tare părul, cu ambele mâini, în timp ce se încrunta în oglindă, concentrat. În acele momente, tot nu mă puteam abţine să nu zâmbesc senin, pe ascuns.

Odată tăbărâţi pe uşă afară, ritmul de alertă maximă, specific nepunctualului incurabil, era înlocuit subit cu un pas liniştit şi tărăgănat. Până la şcoală. Discutam materiile de la prima oră, reamintindu-i fratelui meu de unele teste, de teme, de mici secrete auzite de la colegii mai mari. Eram ca o staţie de radio matinal şi, din dragoste pentru el, nu rareori se întâmpla să-i promit un caiet cu o temă, ca să copieze. Misiune care, odată cu anii, i-a devenit tot mai imposibilă.

În pragul pubertăţii, totul era în favoarea noastră, căci începusem să ne înălţăm sincron. Astfel, picioarele ni se alungiseră extrem de mult, iar braţele şi mâinile ne erau pe măsură, devenind mai dibace. Profesorii nici nu aveau să ştie ce i-a lovit. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată despărţită de Casian, cel puţin nu mintal sau emoţional. Ţin minte că am fost împreună în fiecare clasă, indiferent de literă sau număr, de la grădiniţă până la liceu. În mod banal şi aproape clişeic, aveam gusturi şi aspiraţii comune, cu toate că eu îmi dezvoltasem talentul de a mâzgâli în neştire pe orice capăt de caiet atunci când mă plictiseam, iar lui... Lui îi plăcea să necăjească copiii mai mici. Se mândrea cu asta şi chiar mi se confesa uneori că îi este menit să se facă ori învăţător, ori profesor. Unul dat dracului. Eu rămâneam cu schiţele şi, de la un timp, cu visul de a deveni arhitect.

Îmi aduc aminte că într-o zi m-am trezit încărcată cu o bunăstare fără limite, în asemenea măsură încât i-am zâmbit până şi tatei. Acesta m-a privit curios şi mi-a răspuns îndată, tot atât de cald. Eu nu mă aşteptasem deloc la asta. Odată cu vederea zâmbetului său, care radia bunătate şi dragoste, m-am cutremurat. I-am putut sesiza prezenţa celor două gropiţe care-i sculptau obrajii. Păreau două jumătăţi de elipsă, largi şi adânci, înfipte în părţile laterale ale gurii sale subţiri. Tata nu obişnuia să zâmbească prea des, mai ales dimineaţa. Pentru câteva minute, m-am simţit precum o găină buimăcită, decapitată şi numai bună de pus pe plită. Cu toate astea, eram conştientă de cele întâmplate.

Am dat să mă alătur lui Casian la micul dejun şi am fost la un pas să mă împiedic de picioarele lui. Când am reuşit să mă aşez la locul meu, înşfăcând bolul cu cereale, acesta îmi adresă o singură privire, având ambele sprâncene căscate.

- Tata mi-a zâmbit, l-am înştiinţat eu, aruncându-i o ochire scurtă părintelui nostru.

El a dat absent din umeri şi şi-a văzut de mâncare, nemaischiţând niciun gest sau expresie, în afară de molfăitul său zgomotos şi tacticos. Pentru o secundă m-am întrebat ce s-a întâmplat, înainte de a scufunda monoton lingura în tot valul acela cafeniu. Privirea mi-a rămas însă agăţată într-un punct necunoscut şi avea să rămână aşa pentru o bună bucată de timp. La un moment-dat, încercam să pescuiesc cu lingura firimituri ce nu mai erau.

- Carmi, dulceaţa mea, ce tot faci? Ai terminat cerealele. Mai vrei să-ţi pun?

Tatăl meu era una dintre cele mai complexe figuri masculine pe care le cunoscusem vreodată. Întotdeauna a adoptat o atitudine rece şi dezaprobatoare în preajma mea şi a lui Casian. Expresia lui neutră şi privirea-i indiferentă îmi dădeau mereu de înţeles că trebuia să fie ceva la mijloc

care-i strica buna dispoziţie. A durat mult până când mi-am dat seama că el, de fapt, nu a fost niciodată într-o stare bună. Cuvintele seci şi încruntările nu ajutau deloc, iar eu începusem să mă simt din ce în ce mai stingheră lângă el. Îl simţeam mai mereu supărat pe mine şi, deşi n-ar fi recunoscut-o deschis dacă l-aş fi întrebat, ceva îmi spunea că minţea. Nu înţelegeam de ce meritam o atitudine ostilă din partea tatălui meu. L-am ascultat întotdeauna. Evitam să-l supăr şi aveam note satisfăcătoare la şcoală. Să nu mai pomenesc de faptul că încercam să-l aduc pe calea cea bună pe Casian! Mama mi-a spus la un moment dat ce bănuia: totul se datora unor întâmplări din facultate. Din păcate, tata nu i s-a confesat vreodată, iar motivul stării sale a rămas o mare enigmă. Cu toate acestea, nu i-am dat crezare mamei atunci când mi-a mărturisit bănuiala ei. În fiecare an, de Crăciun şi de Revelion, tata se aşeza pe fotoliul de lângă calorifer şi ne chema la el. Ne relata de fiecare dată câte o întâmplare, pe larg, din timpul vieţii sale de student la Facultatea de Inginerie din Bucureşti. La început era covârşit de un aer nostalgic şi îmbâcsit, dar în timp ce vorbea îşi revenea încetul cu încetul din acea simţire negativă, devenind entuziast, chiar euforic.

„Bucureştiul moţăia, ziua duhnind a carburant și noaptea a exces...", începea el întotdeauna istorisirea care, an de an, devenea încă o piesă la puzzle-ul niciodată terminat. Acesta era tata.

-Carmina, unde ţi-e gândul? Mai vrei cereale?

Mi-am întors privirea de îndată ce am auzit glasul mamei, negând din cap aiurită. Rămăsesem pe gânduri. Ridicându-se, mama îmi surâse larg şi mă mângâie pe creştet, doar pentru o secundă, înainte de a se uita fugitiv la tata, care se afla la celălalt capăt al mesei. Zâmbetele mamei nu au avut aproape niciodată o conotaţie anume pentru mine. Le ţineam în buzunar la ordinea zilei şi astfel puteam spune că făceam colecţie. În acea zi îmi amintesc, de asemenea, că l-am îmbrăţişat pe Casian înainte de a intra în clasă, urându-i baftă la test.

El continua să se încrunte la mine. Asta se simţea precum urma unei palme lăsate în treacăt pe unul dintre pomeţii mei. Eu m-am rezumat la a înghiţi în sec şi m-am îndreptat spre locul meu, în mijlocul sălii de clasă. Când mai aveam de făcut câţiva paşi, însă, m-am împiedicat de piciorul cuiva, ajungând să mă proptesc de banca unei colege. Aceasta strâmbă din nas şi mă împinse la o parte, mormăind că i-am îndesat labele mele lungi în gură şi că puţeam a muştar expirat. M-a buimăcit puţin. Nu mi-am mai bătut capul cu remarca ei şi mi-am văzut cu ochi tulburi de drum.

Am încercat să privesc înapoi, vrând să desluşesc cine anume îşi întinsese piciorul în faţa mea, poate doar din greşeală sau cu intenţie, cine ştie... Dar profesoara de chimie tăbărâse deja pe uşa clasei, iar eu m-am văzut nevoită să o zbughesc în bancă, scoţându-mi repede penarul şi inspirând profund pe nări.

Nu înţeleg nici azi, nici chiar acum, scriind.

La urma urmei, nu făcusem niciun rău nimănui şi fusesem învăţată (după ideologiile creştine ale mamei) să nu îi bârfesc pe ceilalţi, să nu îi judec... De ce mi s-a pus piedică, de ce am fost

privită cu dezgust? Pricinuisem în mod involuntar vreun rău cuiva şi meritam să-mi fie plătit cu aceeaşi monedă? Deja puteam simţi izul greţos al şoaptelor şi al chicotelor isterice plutind înspre mine. Zâmbetele ironice, largi, pudrate cu superioritate, au fost ultimele picături din pahar. Am scrâşnit atât de tare din dinţi şi le-am ţintuit cu privirea până când domnişoarele cu pricina s-au întors la loc, văzându-şi de ale lor.

Casian era să pice testul. Cât p-aci. Mai degrabă am răsuflat eu, uşurată, decât el. Nu se uitase la mine nici o secundă ca să-i pot şopti măcar un răspuns. Unul singur.

Mă ignora. Şi durea mai tare decât îmi imaginasem sau din câte îmi puteam aminti încă din pruncie, când pierdea în faţa mea la unele jocuri puerile şi se supăra din pur orgoliu. Uneori ajungea să dea vina pe mine pentru propriul său eşec.

În acea săptămână, cu greu l-am putut îndupleca şi tot n-am înţeles de ce părea atât de supărat şi de întors împotriva mea... Brusc, s-a împrietenit cu nişte băieţi de care îi era profundă lehamite, căci de multe ori veneau şi-i rânjeau fratelui meu, în timp ce-l pocneau dureros de tare pe spate. Sau, alte dăţi, îi surprindeam în pauzele mari râzând în gura mare, deşi Casian îşi păstra mina serioasă. Pesemne, le spunea câte-o glumă pe care obişnuia să mi-o spună mie înainte de culcare, doar ca să ştie că adorm cu acelaşi zâmbet larg pe buze cu care aveam să-mi încep a doua zi... Casian se pricepea de minune să-i facă pe alţii să râdă.

Voiam să nu-mi mai pese, deşi ne întorceam acasă împreună, tăcuţi, adânciţi fiecare în gândurile sale, total separate unele de altele. Am auzit zvonuri că gemenii îşi pot vorbi telepatic, iar în acele momente îmi doream din răsputeri ca acest zvon să devină realitate. Nu-mi doream să-l pierd pe Casian şi asta nu doar din pricina faptului că era fratele meu. Înainte de toate, era şi primul meu prieten. Era cel care putea să mă asculte şi să-mi ofere alinarea dorită în momente de răscruce – şi aici vă puteţi gândi la toate problemele de familie posibile, care nu erau în puterea noastră să le schimbăm.

Într-una dintre zilele următoare, am început să mă simt mult mai rău. Nu mă mai puteam uita în oglindă şi aveam vaga impresia că avea să mi se întâmple ceva greşit. Am fost prudentă pe toată durata zilei şi m-am uitat şi după aşa-zisele ameninţări din jur. M-am mirat că nimeni nu voia să mă împiedice să am o zi bună. Aveam totuşi starea aceea, ceva nu era în regulă şi astfel am ajuns să fiu tulburată şi neatentă pe toată durata orelor. Nici acasă nu m-am putut concentra suficient de bine. Temele, prioritatea numărul unu, le-am făcut în silă.

A doua zi am aflat şi motivul. Când orele s-au terminat, Casian a plecat înaintea mea şi tot ce am putut face a fost să-l privesc neputincioasă cum îşi saltă ghiozdanul pe umeri. M-am trezit simţindu-mă astfel pentru că, de obicei, chiar şi dacă ar fi chiulit, obişnuia să mă aştepte după colţ. Neputinţa mă sufoca şi mai mult cu cât n-am avut răgazul sau curajul să-l opresc. M-am rezumat doar la a strânge din buze. Pornise cu un pas mult mai rapid decât de obicei, iar asta mi-a creat suspiciuni. Nu m-am putut abţine să nu-mi îndes şi eu geaca rapid pe umeri şi să pornesc,

împleticindu-mă, după el. Nu-mi aminteam când s-a grăbit Casian ultima dată în halul acela să plece de la şcoală.

La un moment dat, i-am pierdut urma printre troienele de zăpadă. Totul se desfăşura de parcă eu aş fi fost vânătorul şi el prada. A dispărut din faţa mea, iar eu am continuat să-l urmăresc după urmele lăsate de ghetele. Proastă alegere. Şi una neinspirată, mai pot zice. Nu a durat mult până să apară o hoardă întreagă de copii înnebuniţi după zăpadă şi să se ducă dracului toate urmele lăsate de Casian. M-am îmbufnat, apoi am încercat să intuiesc măcar unde s-ar fi putut duce. Nu aveam nicio idee, având în vedere că nu l-am întrebat vreodată unde mergea el cu grupul său fantastic de amici.

Credeam că o să mă întorc la fel de bleagă acasă. Am renunţat într-un târziu la ideea de a-l găsi şi mi-am întors paşii spre casă. După ce am trecut absentă de zidurile şcolii, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Până să mă lămuresc cu ce se întâmplă, am fost luată pe nepregătite şi trântită în zăpadă cu o piedică dibaci aplicată, care mi-a luat pământul de sub picioare. Am ajuns cu capul strâns între mâini, sângele zvâcnindu-mi în tâmple ca o tobă de război. Mai mult din instinct, m-am ghemuit, stând în genunchi. Nu eram sigură de ceea ce urmează şi, după câteva clipe de tăcere, prelungite de atacatori parcă în batjocură, mi-am zis să-i înfrunt. Chiar să-i privesc. Intenţia mea, însă, a fost imediat sesizată. Chiar asta aşteptau, să trag eu piedica trăgaciului. Nu mi-a rămas decât să-mi încovoi şi mai tare trupul, să încerc să mă fac mai mică. Au început să lovească cu zăpadă, folosindu-şi vârful bocancilor. Proiectau înspre mine valuri albe, o avalanşă cruntă ce încet şi-a făcut drum pe sub fularul meu. Simţeam întregul ger cum mi se strecoară sub haine, tăindu-mi respiraţia. Nu vorbeau absolut deloc între ei. La un moment dat, ritmul loviturilor a încetinit. Am auzit o mormăială indescifrabilă şi avalanşa s-a oprit de tot. Pentru o clipă, am sperat că, poate, s-au plictisit de mine. Am aruncat o privire disperată spre picioarele unuia dintre ei şi atunci am rămas perplexă. Îmi amorţise faţa la început, dar am văzut valul de zăpadă ţintuindu-mi ochii, lovind din plin, precum o concluzie plină de tâlc. Ultima lovitură.

Mă aşteptam să râdă zgomotos, să chiuie, precum un cor de vikingi sălbatici. Extazul lor victorios însă nu mai conteni să se arate. Îndepărtându-se, parcă rânjind, m-au lăsat înfrântă în urmă. Nu mai înţelegeam nimic. Parcă mă trezisem dintr-o lungă letargie, eram udă leoarcă, tremuram. Îmi era ruşine, nu ştiam de ce... Probabil fiindcă am fost atât de naivă şi neatentă. În cele din urmă, îi recunoscusem pe atacatori. Erau prietenii lui Casian.

În drum spre casă, singurul lucru care m-a putut încălzi au fost lacrimile mărunte scurse lung pe obraji. Întâmplarea îmi pulsa în tâmple ca un vis înceţoşat, în care un singur lucru guverna. Ştiam ce se întâmpla cu mine, de ce mă simţeam covârşită.

Mă simţeam singură.

Până atunci, părul meu avea să-mi fie întotdeauna într-o coadă lungă de ponei, rămânând să crească în spicuri mari şi aprinse, precum focul. Iar tenul avea să-mi devină şi mai palid, nasul

mai puţin acvilin, iar braţele şi picioarele mai lungi. Nu ţin minte să mă fi năucit ceva mai tare decât pubertatea în sine, sincer.

În mai puţin de o săptămână, m-am trezit cu el zâmbindu-mi din nou, iar atunci când treceam pe lângă foştii lui tovarăşi, privea prin ei, putând parcă să-i considere de sticlă. Niciodată nu l-am înţeles pe fratele meu, nici măcar telepatic. Poate din cauza asta aveau să se întâmple vrute şi nevrute atunci când mă aşteptam eu mai puţin sau, pe scurt, când aveam să-mi las garda jos. Din nou şi din nou.

Îmi dezlipesc genele unele de altele, iar amintirile îmi curg în picuri lungi de pe pleoape şi se pierd în pernă. Mă trezesc uneori din vise care se repetă, iar aducerile-aminte par să mă bântuie. Uneori mi le imaginez cum râd de mine, într-un mic colţ din barul amintirilor, după ce-şi dau peste cap câte-un shot dulce de amăgire şi remuşcare. Ar fi ciudat dacă aş spune că-mi place să-mi amintesc brusc un anumit eveniment din trecut?

Până să-mi revin în simţiri, mă uit în jur, realizez că totul s-a replămădit în prezent. Trecutul s-a risipit precum o perdea de nisip.

Îmi dau seama, am adormit pe spate. Capul fratelui meu e în apropiere, chiar la marginea patului, probabil şi el privind în gol sau visând cu ochii deschişi.

Mi-aş trece degetele printre cârlionţii dezordonaţi ai lui Cas, doar ca să-i atrag atenţia şi să-l trezesc din reverie, dar ştiu că ar lua-o ca pe o mângâiere numai bună de ignorat. Trebuie să-mi fac simţită prezenţa cumva şi, singura cale e, evident, să-l sperii sau să-l iau prin surprindere. Scurt, îi plesnesc moalele capului, ţipându-i scurt în ureche: *HĂIS!*

Primesc un răspuns instant, o întoarcere bruscă şi tremurată, acompaniată de o privire mai gravă ca un cuţit aruncat cu graţie. Nu-mi pot stăpâni un rânjet, aproape buşinându-mă râsul. Imediat îşi dă ochii peste cap, consternat şi îngână:

- Ce-i?

Îi răspund cu un chicot.

- Nu, continuă el cu un ton şi mai constipat, serios. Ce-i? Nu puteai să-mi zici şi tu că te-ai trezit? Sau trebuie să mă pocneşti de fiecare dată când te trezeşti din somnul tău de frumuseţe?

Îmi mişc uşor labele picioarelor, încercând să le dezmorţesc puţin, în timp ce bâjbâi în minte după un răspuns, dar tot nu-mi pot asupri un rânjet amuzat.

Păi, încep degajat, lăsându-mă pe spate şi afundându-mă puţin în pernă, *părea să te fi înghiţit un gând d-acela... Imens, plus că nu m-am putut abţine. Stăteai fix în dreptul patului meu, fără niciun stres, nemişcându-te, nimic. Era creepy, Cas. Nu ştiam cine eşti, serios. Sau dacă erai un violator, criminal, asasin care aştepta să mă trezesc din*... Îmi arcuiesc maliţioasă sprâncenele, accentuând *somnul meu de frumuseţe, ahem. Şi asta doar ca să-mi faci rău.*

Nu ştiu dacă e doar efectul discursului, dar îşi aruncă ditamai palma peste faţă, mormăind ceva în barbă. Se ridică în picioare. Trebuie să-mi las puţin capul pe spate ca să-l privesc mai bine şi asta doar fiindcă e extrem de înalt. Şi vorbesc serios, căci amândoi moştenim înălţimea tatei şi deseori suntem asemănaţi sau recunoscuţi doar fiindcă suntem umăr la umăr, la propriu.

- Carma, mă dezamăgeşti, neagă el uşor din cap, cu ochii închişi şi cu un oarecare aer decepţionat. Cum să nu-mi poţi recunoaşte flocii? Mă confuzi? Serios acum, ai văzut pe cineva prin cămin care să aibă... Îşi dă părul pe spate, în slow-motion, rotind din cap ca o felină… Asta?

Ţin să menţionez, nu are o lungime a părului extraordinară pentru ca mişcarea să-i iasă cum trebuie. Şi, ca de obicei, Casian îmi dovedeşte cu lux de amănunte că nu a deviat de pe „şoseaua dramatizării”. De cele mai multe ori, fratele meu poate fi supărat sau chiar furios, fără să ştiu de ce. Ciopârţeşte gesturi mici, le analizează atotştiutor şi, dacă găseşte ceva în neregulă, nu te mai întreabă, ci sare direct la concluzii. Ajungi să fii vinovat, fără să ai habar ce ai făcut mai exact. Iar Casian e greu de împăcat, e dintr-o bucată, un încăpăţânat şi jumătate. Aşa am ajuns, cu zece ani în urmă, să fiu învinuită că m-am aliat cu tata împotriva lui. Pentru un zâmbet. Să nu mai pomenesc, am aflat acest lucru recent, deşi totul s-a întâmplat când aveam doisprezece ani.

Nu-mi pot opri un hohot de râs, iar el scapă o dezaprobare gângurită.

Nici nu m-am trezit bine, okay? mă apăr indignată, în timp ce-mi frec uşor una dintre pleoape cu dosul palmei. Fixez tavanul cu ochii adânciţi în orbite, mai degrabă privind în gol decât într-un punct anume. Încerc să mă dezmorţesc, sper să nu trebuiască să apelez la alte mijloace de înviorare. *Şi, cine ştie,* revin cu un aer puţin mai degajat, *poate între timp în camera*

mea şi în cămin s-ar fi strecurat un nou creţ... Care nu ai fi fost tu, evident. Trebuia să acţionez, mai devreme sau mai târziu, am dreptate?

- Ha, imposibil, mă contrazice el cu un deget impunător în aer, mai revoltat decât cu o secundă în urmă. Ai uitat că am închis uşa înainte de a trage puiul ăla de somn?

Sunt conştientă că doar eu am aţipit şi asta pentru că ultimele zile din semestru m-au epuizat rău de tot. Uneori, nici măcar somnul nu poate să-mi aducă o oarecare satisfacţie interioară. Zbuciumul îmi e încă înrădăcinat în suflet. Şi nu ştiu cum să-l numesc (în afară de "zbucium", chiar nu ştiu cum să-i spun), darămite să reuşesc să mă calmez. Poate e de vină doar negativitatea din aer, căci de multe ori am observat cât de influenţată pot fi de cei din jur.

Tot de aceea nu-l privesc chiorâş. O reacţie adversă la fel de urâtă s-ar întoarce împotriva mea precum un bumerang.

- *Mhm,* murmur pe un ton puţin cam înfumurat, lăsându-mi spatele să se afunde mai tare în salteaua patului. *Ştii cât e ceasul?*

- Ăă...

Nu pare să-i fi convenit întrebarea, pentru că deodată începe să se foiască jenat, dorind parcă să schimbe subiectul.

- Ştii, e după-amiază... Începe el.

Ceasul, Casian, îi tai răspunsul, scurt.

Nu am intenţionat ca tonul meu să sune intimidant, dar asta cred că se întâmplă ori de câte ori îl văd comportându-se atât de pueril. Acum nu pare să aibă mai mult de treisprezece ani, deşi a trecut de vârsta a două decenii. Aparent.

- Vreo cinci... Hmm, cred? continuă ezitant, prăbuşindu-se deodată cu şezutul în patul lui şi frecându-şi în repetate rânduri faţa cu ambele palme, parcă sleit de puteri.

Nu-l înţeleg. Doar ştie că nu sunt ca tata şi că nu i-aş fi făcut niciodată vreun rău. Nu cu cea mai mare plăcere posibilă. Nu neg că uneori mă pot dovedi şi eu a fi o copilă.

Ai uitat de Andreea, oftez zgomotos după ce o linişte apăsătoare ameninţă să strivească toată încăperea, în special jumătatea lui de cameră. *Şi ce mai aştepţi? Casian!*

Parcă a înţepenit de tot pe patul acela plin cu arcuri ruginite de calitatea întâi. Încă îşi ascunde faţa în palme şi parcă plânge într-o tăcere deprimantă. Nu văd însă nicio lacrimă.

- Hă? Ah, da, se dezmeticeşte el de îndată ce încep şi eu să mă mişc, dând să ajung cu picioarele pe marginile scorţoase ale patului. Mă întorc imediat, stai fără de grijă, mă anunţă făcând un semn discret înspre unul dintre bocanci şi năvălind pe singura uşă din încăpere, precum turcii la tribut.

Îi strig pe un ton ridicat, ca să mă audă, la nevoie, de pe casa scării: *Să-mi răspunzi la telefon şi la mesaje!*

Şi dus a fost. După câteva secunde nu-i mai aud tropăielile, iar eu pot reveni la amorţeala relaxantă printre pernele mele cu capete tocite. Inspir adânc, cu ambele nări, aerul plin de igrasie. Stând aşa, complet nemişcată, preţ de câteva minute, aştept o urmă de somn să mă învăluie din secundă în secundă. Ştiu sigur că dacă încetez orice mişcare a corpului şi-mi liniştesc totodată şi mintea, starea de calm şi de relaxare are să se aştearnă asupra mea precum un fulg cald, fraged şi are să mă învăluiască atât de...

Nu. Nici pe departe, în cazul meu. La urma urmei, fiecare penultimă zi din an vine la pachet cu un haos unic, care învăluie tot căminul. Ultimul lucru pe care-l mai poţi face e să dormi în tihnă. Ceva imposibil, dacă nu ai la îndemână un set de dopuri de urechi. Uneori e extrem de linişte, încât până şi cea mai măruntă vietate cu antene s-ar putea face auzită, iar alteori genurile de muzică se mixează singure, dându-şi întâlnire pe holurile căminului. Mulţi l-ar

fi numit vacarm, însă eu prefer să-i spun "sălbăticiune" (o variantă mai blândă a junglei). Cunosc mulţi studenţi veniţi la cămin, chiar şi în micul iad care e la ordinea zilei, doar pentru a scăpa de părinţii lor cicălitori. Cu unii nu am putut să nu mă arăt mirată rău de tot. Deşi, dacă am stat să mă gândesc mai bine, fără doar şi poate, şi eu aş fi în aceeaşi oală cu restul, dacă nu ar exista şi Casian în ecuaţie. Să fim serioşi, noi am fost proiectaţi pentru a da culoare căminului. Personal, urăsc atmosfera de acasă şi falsa stare de fericire pe care încearcă mereu s-o etaleze părinţii, în ciuda tuturor problemelor. Asta e pură ipocrizie, iar eu urăsc defectul ăsta tipic uman. Cu ce te poate ajuta, la urma urmei? Ajungi să te minţi şi pe tine însuţi şi, practic, să te învârţi în jurul propriei tale cozi, încercând s-o prinzi cu frenezie, fără rezultat. E degeaba, mai pe româneşte zis.

Tocmai de asta, eu şi Casian am căzut de acord să nu ne întoarcem acasă de Crăciun şi de Anul Nou, sub nici un chip. N-am mai adăugat în discuţie scandalul celor 356 de kilometri chinuitori pe care ar trebui să-i străbatem până acolo.

Mă întind precum o felină după mica mască pentru somn, ascunsă în noptieră. Pentru o secundă, am jubilat în sinea mea că m-am născut cu un corp atât de elastic şi de lung, batjocorit ani la rând de ceilalţi, dar preţuit în secret de mine. Unii s-ar urî pentru defectele lor, dar eu le-am valorat mereu şi le-am ţinut strâns la piept, minunându-mă cu ce am fost înzestrată. N-aş putea spune exact de la cine am fost dotată cu toate acestea. O părticică din mine ţine cu puterea divină, de care mama mi-a pomenit încă de când mă aflam în pântecele ei şi în care m-a învăţat să cred cu toată puterea mea. Dar o altă parte, mult mai solidă, îi râde în faţă precedentei. Acea parte a mea se poate dovedi a fi cea mai meschină, mai naivă şi covârşitoare. Am ajuns chiar să mă intoxic singură cu gânduri pline de indignare şi aşa am încetat să mai cred anumite surse. Surse în care alţi oameni îşi pun toată fericirea. Mulţi îmi pot numi gândirea drept "criză adolescentină", doar că eu mă aflu în pragul tinereţii şi mă consider agnostică. Mama s-a arătat cea mai afectată şi m-a declarat drept "nihilista casei".

După ceva timp, sunt cu tălpile în aer, fluturându-le delicat dintr-o parte într-alta pe ritmul unei melodii. Casian nici nu s-a sinchisit să apară, iar somnul nici atât. Mă gândesc puţin sceptică: oare moş Ene s-a dus şi el la curtat? Bâjbâi cu una dintre palme, sub pernă, după telefon. Nu am de gând să-mi scot masca, fiindcă ar fi extrem de dureros, iar părul iarăşi mi-ar arăta ca un pămătuf. Când simt cu buricele degetelor suprafaţa rece a telefonului, îl iau şi încep

să butonez. Zero mesaje. Tipic Casian. Şi pot pune un pariu crunt că ora şaptesprezece a trecut de ceva vreme...

A şi uitat oare ce l-am rugat, pentru ce motiv a plecat în grabă? Trebuia o întâlnească pe Andreea, cu un etaj mai jos, să culeagă marfa comandată pentru Revelion. Nu pot avea încredere în el nici măcar pentru atâta lucru.

După ce îmi îndepărtez masca, îmi examinez faţa uşor machiată în ecranul stins şi întunecat al telefonului. Nu mă sinchisesc cu un nou eyeliner doar pentru o fugă rapidă până la automatul de la parter. Mica rochie neagră, care-mi ajunge până la genunchi, e perfectă pentru o asemenea ocazie fugară şi va atrage privirile curioşilor de la chipul meu palid şi neşlefuit. În timp ce încă meditez, mă arunc din pat, precum un glonţ. Îmi scutur puţin îmbrăcămintea vaporoasă şi ies pe hol, fredonând uşor. Cu o smucire de chei, un sunet stins şi o serie de paşi asemănători unui ropot destins de ploaie, pornesc înspre aparatul de cafea de lângă intrare. Am nevoie de ceva care să-mi calmeze neuronii şi frustrarea acumulată de incompentenţa şi, mai curând, nepăsarea fratelui meu geamăn.

Ajung la parter în timp record şi mă mir, surâzătoare, căci port papucii pufoşi primiţi de la străbunica acum câţiva ani, înaintea examenului de bacalaureat. Pentru un moment, ignor senzaţia înţepătoare din tălpi şi încerc să-mi restabilesc mersul, deşi bănuiesc că am trezit jumătate din cămin cu fuga mea grăbită. Şi totuşi, posibilele lor blesteme nu mi-au atins încă papucii. Nu s-au destrămat în mod misterios, în timp ce zburam pe scări, dar totul e încă posibil.

Când mă opresc niţel pentru a respira, observcă cineva mi-a luat-o înainte, aud cum automatul macină de zor. Îmi mijesc ochii şi descopăr în faţa mea două fete.

Cea care aşteaptă cafeaua are părul împletit în dreaduri, uşor răvăşite, prinse într-o coadă de cal. Pe vârful nasului i se sprijină o pereche de ochelari cu rame groase şi lentile pe măsură. La o primă vedere, îmi seamănă cu o pisică. Mă observă şi ea, îşi ridică o mână în semn de salut, zâmbind scurt. Vag năucită, îi răspund puţin întârziat, cu o simplă mişcare a capului. Prietena ei sugrumă în braţe un ursuleţ prăfuit, chior de un ochi, şi pare total opusul firii impunătoare adoptate de cealaltă fată. Îndesată într-o pijama largă, cu model de hoţoaice-aurii, ochelari

circulari şi fulgere, priveşte sceptică înspre aparat. Ei bine, nu pot să nu mă arăt puţin perplexă la vederea pluşului, deşi acest lucru mărunt mă mai destinde puţin.

Poate e într-adevăr puerilă, cu părul lăsat pe spate, cu ochii ei exoftalmici şi mari. Însă, maxilarul ei ferm şi linia strânsă a buzelor mă împiedică să trag o concluzie pripită. E posibil să o fi văzut la cursurile pe care le aveam în comun. Pare totuşi a fi o boboacă, în niciun caz nu arată ca una din anul doi, dar nu mi-e interzis să croşetez fel şi fel de gânduri.

Mă postez în spatele lor, aşteptându-mi frumos şi civilizat rândul, cu telefonul în mână. Când începe să vibreze strident, tresar şi deschid cu sufletul la gură mesajul. Nu e de la prea-iubitul meu frate, ci de la Pufu, zisă Pufulete. Am în faţa ochilor o invitaţie la petrecerea ce se pregăteşte chiar deasupra noastră.

- H-hei... se aude stins, în timp ce încă rumeg informaţia, cu ochii în telefon.

Îmi ridico sprânceană la contactul vizual cu fata plăpândă, a cărei irişi au culoarea peridotului.

Bu... dau să-i răspund, dar scurtul ei chiuit îmi taie restul cuvântului. Fără doar şi poate, a primit aceeaşi invitaţie... *nă*.

- Şi voi aţi primit mesajul de la Pufulete? cântă o voce nouă. Privirea îmi sare pe fata cu dreaduri, care zâmbeşte uşor zeflemitor înspre ecranul telefonului.

Vrând, nevrând, mă trezesc gândindu-mă la Pufulete. E o figură misterioasă, care nu se lasă uşor descoperită. Toţi spun că-i blondă, metaforic vorbind, deşi ea e roşcată. Vorbeşte întotdeauna zgomotos, de parcă îşi doreştetoată atenţia din lume şi rosteşte cele mai multe cuvinte cu un accent stângaci de bucureştean. Am auzit multe despre ea, dar niciodată n-am vorbit faţă în faţă. Mulţi spun că tatăl ei ar fi implicat în d-ale mafiei sau că toată opulenţa în care se scaldăPufu se datorează afacerilor murdare în care e băgată familia ei. Din tot ce am auzit, din stânga şi din dreapta, nu am putut deduce altceva decât că nimeni n-o cunoaşte cu adevărat. E judecată în tăcere pentru modul ei nimfoman de a trăi, căci e prietenă cu Andreea Bărbieru. După

un lung şir de conflicte, care a durat poate un semestru, un an, sau şi mai mult (n-am ţinut evidenţa, sinceră să fiu), la un moment dat au început să se ajute reciproc şi, aşa, au ajuns actuala pereche de temut din cămin. Dacă te iei cumva de una dintre ele, cealaltă e deja inclusă în ecuaţie. Andreea ştie cum să se facă ascultată şi să domine din priviri, arătând o personalitate puternică şi impozantă. Cele două sunt la poli opuşi ca temperament, însă au un trecut întunecat în comun şi, nimic exclus, poate un prezent la fel de obscur. Andreea e unul dintre dealerii căminului şi are supremaţia în vânzări, iar Pufulete încearcă să-şi trăiască viaţa prin fel şi fel de experimente. Când şi fratele meu a avut un schimb de întâmplări cu ea, m-a asigurat că i-a tăiat numele din agendă şi că nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. Nu de asta îmi pasă mie, de fapt şi de drept. În ultima vreme am început să fiu asociată cu ea fără încetare, prin confuzii şi adresări zgomotoase pe holuri sau în amfiteatre, numai pentru că avem o nuanţă asemănătoare a părului… Iar asta nu poate să nu mă irite. Eu nu sunt ca ea, plină de aroganţă, probabil conştientă că nu o prea duce mintea la multe, trăind totuşi cu impresia că-i are pe toţi la degetul mic. În cazul meu, ocheadele sau şarmul exersat puţin, din gene, nu au fost niciodată o alternativă… Mă miră astfel de oameni şi nu i-am putut înţelege niciodată.

Cel mai sâcâitor, în timp ce-mi aştept rândul, e că nu-mi amintesc să fi schimbat numere de telefon cu Pufu... Privind în gol, un nume îmi izbeşte din plin memoria şi-s cât pe ce să-mi dau o palmă, noroc că sunt fetele de faţă. Roxana. Pe tipa brunetă, cu acel zâmbet şugubăţ, o cheamă Roxana şi e în acelaşi an cu mine. Din cauză că nu se poate face remarcată decât prin propriul ei stil, pe care şi-l schimbă constant, n-am recunoscut-o din prima.

Îmi sare iar gândul la petrecere… Trebuia să mă fi aşteptat la asta, deşi o invitaţie se poate dovedi a fi un lux. Nu zic că nu-mi plac petrecerile, dar să fi mers de una singură, în ţinuta asta...

Şi, vă băgaţi? le întreb scurt, subtil iscoditor. Un rânjet răuvoitor începe să-mi danseze pe buze. Nu-mi imaginez altă continuare a conversaţiei*'vii să facem vreun răuţ?'*

- Dua! îmi confirmă fata cea plăpândă, întorcându-şi capul şi trădând acelaşi zâmbet meschin.

- Cred că da, de ce nu? Ridicădin umeri Roxana, degajată. Nu am nimic mai bun de făcut azi, continuă pe acelaşi ton, sorbind scurt şi dozat din paharul aburind.

- Deci, mergem? întreabă cealaltă, vizibil entuziasmată. Timp de o fracţiune de secundă, deja vizualizez cum îşi întinde toată cafeaua pe bluză, încercând să bată spontan din palme, dar se mulţumeşte doar să rânjească, fâţâindu-se de pe un picior pe altul.

E rândul meu la aparatul de cafea. Simt deja cum, pe măsură ce conversaţia ia contur, ceva se dezgheaţă în interiorul meu. Probabil e uşurare. Vorbim civilizat, putem relaţiona şi, ca prin minune, nu sunt nevoită să mă ascund sub o altă mască, compusă din vorbe şi idealuri mediocre, tipice societăţii. Cu toate acestea, mă rezum a spune:

O să fie penal.

Ridic din umeri, amintindu-mi brusc de istorisirile tatei despre acelaşi cămin în care şi eu suntacum cazată. Nopţile acelea îndepărtate îmi iau cu asalt mintea: de Revelion sau de Crăciun, aşteptam ora tradiţionalei poveşti şi, pe atunci, chiar credeam cu tărie că tot ce e incredibil sau sublim poate fi, fără îndoială, şi adevărat. Prezenţa fratelui meu, izul de măr copt şi scorţişoară, miile de luminiţe multicolore care ne împrejmuiau, toate fiind îmbrăţişate de glasul blând al tatei, mă lasă descoperită în faţa unei dorinţe ce rar mă trage de mânecă: îmi doresc să am din nou zece ani, chit că acea perioadă nu a fost una tocmai fericită. Îmi doresc să simt din nou licărul stins al speranţei şi al fericirii zbătându-mi-se în piept înainte de pleiada de pocnituri şi explozii care decorau minute întregi cerul, spre deliciul nostru, al copiilor.

*Asteptaţi-mă şi pe mine, please.*Butonul destinat ceaiului cu lămâie era norocosul serii. În ultima clipă, am renunţat la cofeină în favoarea unui gust acrişor.

- Mergem, mergem, am auzit-o pe Roxana. Să-şi ia şi Carma cafeaua.

- Okay... Aştept, a rostit cuminte fata fără nume, întocmai precum un copilaş.

Mulţam fain, Rox, m-am adresat scurt. În momentul în care-mi ridic, o dată cu paharul, privirea, îi surprind brunetei o căutătură scurtă, ascunsă. Nu ştiu de ce, dar mi se pare că în ochii ei sclipiră câteva luminiţe de admiraţie. Îmi găsesc de lucru cu ceaiul de lămâie, evitând ceea ce pare nu doar un banal contact vizual, ci un adevărat magnet pentru stinghereala care, şi aşa, pluteşte prin aer.

- La ce etaj trebuie să mergem, apropo? Nu citii şi mda, lene, rosti deodată plăpânda. În mintea mea, nu doar accentul, dar şi folosirea perfectului simplu au decorat-o, instant, cu buletin de Oltenia. Se leagănă de pe un picior pe altul, iar pentru o clipă îmi casc incontrolabil ochii, văzându-i picioarele goale. Sfinte Şniţel, dar unde îi sunt papucii?

E la etajul doi, presupun, i-am spus, luptându-mă cu partea din mine care încă nu s-a convins de priveliştea tălpilor despuiate. Mintea îmi continuă cu sârg să croşeteze fel şi fel de ciudăţenii.*Bun, s-o tulim repede*, dau, rânjind, strigătul de luptă, şi pornesc atentă spre scări.

- Iei! aprobă din nou micuţa, începând să ţopăie desculţă pe lângă noi. Venit ca de nicăieri, un val de familiaritate mă izbeşte puternic, ca şi mai devreme, când mi-am adus aminte numele Roxanei.

*By the way, cum te cheamă?*întreb. Privirea mi-e încă lipită de paharul cu ceai.

Fata se opreşte din ţopăit. Fără îndoială, frigul îi înfăşoară tot mai nemilos degetele şi tălpile, ştiu şi eu cum podeaua de piatră rece a căminului intră pe sub piele, ca printr-o osmoză termică.

- Hmm? Tresare ea întârziat, după ce a mai luat o sorbitură. Iana, dar pe tine? Şi-mi zâmbeşte, determinându-mă să-i întorc gestul.

Savurez şi eu o gură de ceai şi-i răspund pe un ton amical:

Carmina, dar fratelo obişnuieşte să-mi zică... Inspir din nou, profund şi lung, pe ambele nări. Îmi place din când în când să-mi las partenerul de discuţii într-un suspans apăsător, mai ales

dacă e vorba de propriul nume. *Carma,* completez zâmbind. *Mi-a povestit despre aventurile voastre de zburdalnici*, continui pe acelaşi ton degajat, zâmbetul amabil diluându-mi-se discret într-un chicot. Am accentuat cuvântul „aventuri”, voind să mă joc puţin cu mintea ei.

Când i-am auzit numele, toate mi s-au aşezat ordonat în minte, nu din pricina tipologiei numelui întâlnit, ci a senzaţiei pe care mi-a creat-o. Nu dintr-o coincidenţă am considerat-o familiară, încă de la început. Casian îmi povestise despre Iana, despre felul ei de a fi şi circumstanţele în care a cunoscut-o. În timp ce fratele meu îmi descria cu lux de amănunte, eu mă înfoiam şi mai tare de râs. Nu mă putusem opri minute întregi. Amintirea îmi dă ghionturi chiar şi acum.

- Încântată! îmi răspunde cu acelaşi entuziasm, grăbindu-se să mai ia o înghiţitură din leacul fierbinte.

E la un pas să se înece, fugărindu-şi gesturile. Îşi redresează repede respiraţia, tuşind de două-trei ori lung şi apăsat. Mă priveşte buimacă, încercând să înţeleagă ce se întâmplă, atunci când, ca de nicăieri, se trezeşte cu braţele mele în jurul trupului ei micuţ, luând-o călduros în braţe.

- Ha?

Asta îmi dovedeşte, cu o dureroasă claritate, că fratele meu nu i-a pomenit vreodată de mine. În tot acest timp, Roxana ne-a urmărit chicotind sacadat, vizibil amuzată.

- Hai să mergem, îngheţ de frig! Să nu mai zic de voi, a început să ne dojenească ea, oprindu-se dintr-un sughiţ provocat de râs. Sunteţi mai dezbrăcate ca ălea de pe centură în august. Puteţi discuta ce aventuri vreţi, numai să ne mişcăm.

Remarca ei mă scutură şi mai tare de frig, simţeam cum micile piuneze de sub piele încep să-mi roadă carnea zgribulită, de parcă am aterizat pe cine-ştie-ce muşuroi. Roxana o ia înainte, cu viteză, începând din nou să râdă, iar noi o urmăm, încercând să ţinem pasul. Iana se opreşte la fiecare două-trei secunde, inspectându-şi picioarele. De vreo două ori, încearcă să-şi frece puţin

tălpile, degetele îi sunt deja bune de aruncat. Eu, împărţită în două, cu un picior sunt mereu lângă Roxana şi cu celălalt, îndreptat în urmă, o aştept pe Iana. Cu ea întreţin deja o conversaţie, cealaltă nu se arată prea dispusă la vorbă.

Fratele meu, încep s-o lămuresc pe Iana, încercând să-i pătrund în memorie cu o privire insistentă, cu care-i împung ochii. *Casian. Iştoc. Poreclit mini-Iştocel de ceilalţi căminişti. Creţ de clasa a doua. Hai că-l ştii!*

Iana îşi ia avânt şi aruncă paharul cât colo, cu cafeaua ce-o mai fi rămas în el, izbindu-l de un perete. Rămân puţin blocată, nu ştiu la ce să mă mai aştept acum. Deşi ţin, mintal, garda, a reuşit să mă ia prin surprindere. Numele lui Casian a lovit în plin, căci fata mă priveşte cu ochi mari, perplexă. Brusc, se ţine în pasul nostru, fără probleme.

- Ce ţi-a spus creţul ăla imbecil?

Tonul întrebării îmi aduce în minte, pentru un moment, atmosfera unui interogatoriu sub reflector, pe viaţă şi pe moarte. Mă întreb ce forţă ascunde constituţia ei plăpândă, suficientă oare încât să mă arunce pe fereastră afară, în troienele de zăpadă? Ar trebui să-şi ia un avânt considerabil, să-şi pună toată greutatea corpului în eventualul impact, pot să mă simt în siguranţă. Dar vorbele lui Casian revin în mintea mea ca semne de exclamare cu ecouri, în preajma acestei fete orice era posibil. Chiar e imprevizibilă şi asta nu-mi place.

Arunc şi eu paharul, civilizat, ţintind un coş de gunoi de la capătul coridorului. Mă întorc solemn spre ea şi o împung cu vârful degetului în spate, imaginându-mi ce senzaţie ar fi putea avea în acest moment. Doar o înţepătură agasantă, ca de ţânţar, dar nu. Eu nu pot fi nici măcar atât pentru o străină.

Domnişoară Iana, încep grav, luându-mi degetul de pe omoplatul ei. *În primul rând: fratele meu geamăn nu e imbecil. E un creţ lunatic, puţin stupid, dar nu imbecil.* Mă opresc pentru o secundă, ţintuind-o cu aceeaşi seriozitate pătimaşă. Şi în al doilea rând... îmi scapă un hohot vesel, pe jumătate pufnit, pe jumătate gutural. Sar şi-i prind trupul, strâns. Pentru o secundă mă gândesc că pot să-i zdrobesc oasele, la cât de plăpândă şi mică e. *Bine, fatoo!*

E evident îngrozită, înmărmureşte, de parcă s-aşi resemnat cu statutul de vânat prins de un şarpe constrictor. Mai mult, îşi ţine respiraţia, din instinct, din paralizie spontană, nu ştiu. Următoarele ei cuvinte ies cu o expiraţie ascuţită:

- Mm... Carma? Ăă… Eşti ok? mă întreabă puţin şovăitor, moment în care slăbesc puţin strânsoarea, chicotind.

După ce mă dezlipesc totalmente de ea, gândindu-mă ce plăcut e să pot simţi prezenţa caldă a cuiva, îi aranjez atent, cu câteva mişcări line, epoleţii pijamalei.

Sorry, sorry, rostesc puţin stins. Iar mă buşeşte râsul, sunt gata să izbucnesc în hohote nestăpânite. *Doar că fratelo n-a fost niciodată fugărit de...* (o fată*)... cineva, astfel încât să ajungă să se caţere într-un copac, lol.*

Povestea mă amuzase teribil, în imaginaţia mea fiecare detaliu se desfăcea într-o piesă de puzzle tridimensional. Totul era atent reconstituit, vopsit în culori vii, dinamice, aşa încât mărturisirea consternată a lui Casian căpătase, în capul meu, dimensiunile unei comedii cu iz tragic.

Nu trecuse mult timp de la începutul noului an, poreclit şi "reînoita suferinţă studeţească", iar eu eram într-o continuă contradicţie cu fratele meu din cauza unei foste relaţii, care ne-a separat atât fizic cât şi ideologic. Pentru o perioadă, nu ne-am mai vorbit aproape deloc. Asta ne-a afectat într-o oarecare măsură relaţia. Gândul că într-o bună zi chiar o vom lua pe căi total separate îmi dă şi acum fiori, greaţă şi chiar paranoia.

Revenind la povestea dintre Casian şi Iana: el s-a hotărât să iasă prin oraş după festivitatea de început de an, care a fost la fel de jalnică ca cea de anul trecut. Ba mai rău, de data aceasta nici măcar primarul sectorului nu s-a mai ostenit să asiste. Ştiam că fratele meu urma să ia la pas Bucureştii, în căutare de cine ştie ce grozăvii. Ştiam că n-avea să mă cheme şi pe mine, căci devenisem doar o piatră de moară în calea lui. A început să se pregătească la scurt timp după ce am ajuns şi eu în cameră şi, mi-era clar, făcea asta doar ca să-i observ în amănunt plecarea solitară. Îmi ignora, din nou, existenţa. Asta era strategia lui de a se răzbuna, după ce, în urmă cu câteva luni, făcusem o alegere nechibzuită, preferând pe altcineva în locul lui, colegul meu de sac amiotic.

Şi-a aruncat o jachetă de piele pe umeri, şi-a trecut o mână tremurândă prin păr şi s-a contemplat frustrant de mult în oglinda plină de urme şi amprente cenuşii, după care şi-a

completat ritualul cu un zumzet de spray, simetric aplicat la subsuori. În tot acest timp, nu a scos nici un cuvânt, nu s-a uitat înspre mine nici măcar o dată. A ieşit nonşalant din camera semi-obscură, lăsând în urma lui un iz frustrant de prospeţime, specific parfumelor şi deodorantelor bărbăteşti. De acolo începuse totul, căci eu am rămas în urmă şi-l priveam cu ochi ficşi şi goi.

„Imediat de cum am ieşit în cameră, în timp ce coboram grăbit scările... Ţi-am zis că nu îmi propusese nimeni să ieşim, nu?" râde amar, dându-şi capul pe spate.

„Nimic neobişnuit, de fapt. Eram al dracului de supărat pe tine, nici nu-mi păsa că aveam să mă plimb ca pustiitu' pe străzile alea sinistre fără nici un scop. În plus, nu aveam niciun ban la mine, fiindcă... Da. Ultima monedă se evaporase fără drept de apel, pentru câteva ţigări. Nici alea la pachet. Fiind supărat pe tine, nici nu voiam să mă gândesc să-ţi cer bani, deci... Trebuia să mă las purtat de « Marele Necunoscut », nu? Şi uite aşa, m-am trezit cu un apel de la nimeni altul decât... Glumesc, era o fată. Şi nu, nu-ţi da ochii peste cap, bine? O fi ea pe lista mea de crush-uri, dar e faină rău tipa şi nu, încă nu i-am făcut nimic. Nu ţi-am zis să nu-ţi dai ochii peste cap?! Aşa. Era Alice. Bine, adică Mădălina Varvari, fiica tipului cu care se înţelegea tata bine acum enşpe mii de anii, da, ea. O cunoşti. Ţi-a fost colegă de beţie de câteva ori. Bun. Mi-a telefonat şi m-a întrebat dacă nu cumva îi furasem eu din ţigări, fiindcă nu-i ieşise bine... Monetarul? Nu ştiu, nu erau toate şi căuta vinovatul. Stai, de fapt inventarul. Aşa, inventarul. M-am simţit jignit şi i-am zis că nu m-a pus Michiduţă, de data asta, să fur de la ea. De fapt, nici că aş vrea să fur vreodată de la ea. Frate, cât de distrus să fii ca să furi de la alţii, doar pentru plăcerea şi rânza ta? Chiar dacă sunt doar nişte « simple » ţigări, se pune drept mâncare şi tot e de prisos. Pun pariu că te-ai simţi al naibii de mizerabil după, deşi… e puţin probabil. Mi-a făcut însă plăcere să-i zic că o pot ajuta să caute. Dacă m-a chemat la ea în cameră, am ajuns acolo cât ai zice « peşte ». Ironic, imediat după ce am inspectat şi eu camera, le-am găsit în interiorul unei perne, chiar în umplutură. Riguroasă fata asta, zău, deşi aeriană câteodată. Probabil abia aştepta să găsească un vinovat pe care să-l căpăcească, deşi tot ea s-a dovedit a fi inculpata. S-a bucurat că le-am găsit şi mi-a oferit şi mie o ţigară, drept răsplată. Eu am primit-o bucuros, deşi ştiam că n-aveam voie să fumăm în incintă, ştii şi tu ce chin e, de când cu legea... Aşa că am ieşit afară, în faţa căminului şi ne-am aşezat frumos pe o bancă, ea şi-a aprins ţigara şi mi-a dat şi mie un foc. Zis şi aprins. Nici brichetă nu mai aveam... Am mai discutat despre câteva treburi, m-a întrebat despre tine... Da, bine, simte-te flatată, umflă-te în pene, haide, dă-i drumul. Gata deja? Okay. Nu ştiu de ce, dar fiecare fum inhalat părea o îmbucătură dintr-o vată mare şi moale de zahăr. Da, probabil fiindcă ţigara aia era gratis şi bine-meritată. Era şi cu click, vezi să nu. Mă simţeam bine, cu picioarele întinse, cu ţigara între degete şi cu aerul acela semi-călduţ vuind între noi şi discutând cu ea, o fată frumoasă pe care o puteam numi mai mult sau mai puţin prietenă. Am râs pe înfundate de diverse faze, mi-a povestit despre mama ei. Chiar părea să-i facă plăcere, zău. Şi mama ei chiar părea să fie de gaşcă. Cică a licitat virginităţi în facultate. Nu-mi trage privirea aia, Alice mi-a spus-o, întreab-o pe ea dacă-i adevărat sau nu. Deşi eu zic că n-a minţit, fiindcă nu părea să se laude, ci mai mult să se amuze, ba chiar mi-a propus că n-ar fi rău s-o întâlnesc cândva. În ce fel a sunat asta, nu? În fine, a zis că semăn puţin cu ea la caracter, deşi i-am răspuns prompt că n-am

de gând să licitez vreo virginitate... Nu pe gratis, bineînţeles. Pare-mi-se că şi tata ne-a zis despre ceva de genul ăsta, no?”

A ridicat din umeri, părând nepăsător.

„Aşa. Tocmai dezbăteam o temă cu privire la Aldea şi Cardinescu, cum că ar fi un fel de rivalitate profesională între ei, în timp ce am observat o tipă, o minioană, ieşind din cămin. Şi fii atentă, avea un urs în braţe şi papuci de casă roz. Doamne, am crezut că mor când am văzut-o. Câţi ani avea, frate, cinci? Şi cică e facultate de oameni serioşi, da da da. Exclude-mă momentan pe mine din ecuaţie, mulţumesc. Am zis că mi-ar prinde bine încă un motiv de râs, aşa că am fluierat-o, deloc subtil. S-a întors cu viteza fulgerului şi mi-a tras o privire... Ştii vorba aia: dacă privirile ar ucide?... Ei bine, era o privire d-aia, mortală. Imediat a început să se apropie furioasă şi să zică cu glas piţigăiat:

« Ce vrei, imbecilule? De ce mă fluieri? »”

Glasul lui exagerat de subţire, încercând s-o imite, dus la o altă octavă, m-a făcut să izbucnesc în hohote.

„Stai, mă, nu râde, asta nu-i nimic. Alice strângea din buze, ca să nu izbucnească şi eu mi-am zis s-o fac puţin pe durul, doar ce se poate întâmpla? La urma urmei, porţia mea de râs îşi lărgise graniţele, de ce să nu profit? Aşa că am luat o postură de om hotărât, cu un crac peste altul şi cu mâna aşezată comod pe coapsă, puţin aplecat, ghebos, de fapt, şi i-am zis:

« Fiindcă aşa vor muşchii mei. »

Wow, nu? Însă n-a fost o mişcare prea bună, fiindcă s-a făcut vânătă la faţă şi parcă a început să latre la mine, deşi îmi arunca jigniri, de fapt. Mi-a luat ceva timp să descâlcesc fiecare insultă şi să o traduc aşa, pentru sufleţelul meu chinuit. În fine, i-am zis:

« Calm your tits, mademoiselle. »

Asta a doborât-o de tot, dar şi-a revenit repede. În secunda doi, a dat să-mi frece o palmă, dar m-am ferit şi am căzut sau am alunecat, nu ştiu, pe spate, fix în boschetul de lângă. Alice începuse să râdă sănătos acum, dar nu se băga. Cum am mai zis, riguroasă fată. Partea bună e că am avut amortizor, nu? Însă minioana nu s-a mulţumit cu atât. A dat din nou să mă izbească, cu pumnul de data asta, dar am sărit de acolo şi m-am oprit la un metru de ea, cu palmele în faţă:

« Stai aşa, fată, calmează-te. »

Niciun rezultat, nimic.

« Nu-mi zici tu mie ce să fac, imbecil idiot! »

A început să mă fugărească, fii atentă. Bine, aştept să termini de râs. Gata? Bun. A început să mă fugărească şi, când aveam impresia că îmi plesnesc plămânii, mă întrebam cum oare putea tipa să fugă atâta drum şi încă părea să se ţină bine pe picioare. Asta mi-a dat nişte fiori... Mamă... Mă simţeam urmărit de urs, deşi era un ursuleţ de pluş şi o flegmă, plus că ajunsesem în altă parte a căminului şi nu puteam apela la ajutorul lui Alice, care presupun că îşi consuma liniştită ţigara, nu? E firesc. Şi eu aş fi făcut la fel. Prietenul la nevoie se cunoaşte, ce drăguţ! Aşa, revenind. Urmărit de urs. Am răcnit, dar nu se băga nimeni şi, în plus, ăia care mă auzeau şi ne vedeau se prăpădeau de râs, deşi eu mai aveam puţin şi mă pişam pe mine de frică şi din cauza adrenalinei. Îhh. Mai lipsea să ne fi filmat careva, aia era. A fost neplăcut, sincer, până când am reuşit s-o ameţesc puţin şi pentru asta a trebuit să-mi slăvesc picioarele lungi, da, şi apoi m-am căţărat într-un copac. Crezi că asta a oprit-o?! Aia mică era pornită să mă căsăpească şi asta doar pentru că am fluierat-o, pana meaa!"

Şi-a întins braţele spre tavan, exasperat şi a prelungit ultima vocală, mimând disperare.

„Încerca să se caţere şi ea în copac, deşi se chinuia. Eu eram cocoţat pe o cracă şi înghesuit bine printre crenguţe şi frunze. Mai lipseau omizile albastre şi iepurii de Martie şi aveam tot pachetul all-inclusive. Pălărierul Nebun se afla deja la rădăcina copacului, am dreptate? În fine, a trântit pluşul la pământ şi a dat din nou să se caţere, lipindu-se strâns de copac şi chinuindu-se să urce. Mă crezi că m-am panicat? Copacul ăla nu era nu ştiu ce, nu aveam unde să mai urc, plus că totul părea cam şubred. Cum sunt eu mai solid, puteam în orice clipă să mă trezesc la pământ, poate chiar cu coaste rupte, poate… Nu doar cu atât. N-aveam ce să fac, eram încolţit. Aşa că m-am tras mai înspre trunchi şi am apucat o crenguţă oarecare, ţinând-o în faţă ca pe un pumnal. Când s-a ivit fata cu expresia aceea feroce de prădător, a răsuflat ca un taur (pe nări) şi am crezut că vrea să mă apuce, dar de fapt încerca să se stabilizeze. Imediat am observat că avea picioarele în aer şi încerca să se agaţe de ceva, fiindcă putea să cadă în gol. Eram la răscruce, cel puţin în mintea mea.

« Să o ajut, grăbindu-mi propria mea moarte/bătaie saaau să o las să cadă şi să scap basma curată? Hmm... »

Nu te uita aşa la mine, Carma. Eram în impas rău de tot, până la gât, pot spune. În fine, n-am mai rezistat şi am întins o mână, apucând-o de un braţ, chiar înainte de a începe să strige după ajutor. M-am chinuit să o aduc lângă mine, sprijinind-o cu ambele mâini şi răsuflând puţin la rândul meu când am reuşit s-o susţin pe genunchi. Îmi era frică de faptul că avea să cedeze creanga cu amândoi. Oricum, n-a mai cedat şi tot momentul a durat câteva milisecunde, fiindcă imediat şi-a dat seama că o atingeam şi drăguţa mi-a întors faţa cu o palmă.

« Bun, cum coborâm acum? »"

A încercat să imite din nou glasul Ianei.

„« Deja vrei să cobori, mă? De abia am ajuns. » Iar m-o ucis cu privirea, draga de ea.

« Dacă îţi place, să vorbeşti în numele tău. »

Se dăduse deja jos de pe mine şi se uita chiorâş în direcţia mea. O trecut ceva timp până să vorbeascăvreunul din noi, timp în care mă uitam la oamenii de la sol şi-i spionam cu subtilitate. Se părea că ăia nici măcar nu ne observaseră, probabil pentru că nu scoteam nici măcar un « pst ».

« Serios, acum, cum coborâm? »

Părea îngrijorată, după un timp.

« Stai chill, că încă nu s-a înnoptat », am glumit eu, dar ea n-a părut să înghită duma.

« Oare dacă aş încerca... »

Şi voia să-şi avânte un picior, dar am oprit-o.

« Fata, eşti întreagă la minte? De la înălţimea asta, poţi să cazi şi să te răneşti. »

Mda, şi după a început să dea vina mea pe mine şi numai pe mine, deşi nu lătra de data asta. Părea jignită de remarca mea cu mintea, de parcă aş fi numit-o proastă, zău. Dar ce să fac dacă asta mi-a ieşit pe gură, din prima? Chiar mă panicasem că ar fi putut să cadă. Asta, doar pentru că aş fi devenit martor la incident după. Şi tot cred şi acum că treaba asta ar fi ieşit cu dosar penal.

« Taci odată… », am mormăit, dar slavă Domnului că n-o auzit. « Dacă tot suntem blocaţi aici, cum te cheamă? »

Am schimbat repede subiectul, fiindcă, deh, nu voiam să iau parte la un suicid involuntar şi aşa îi puteam distrage atenţia. A durat ceva până a răspuns, fiindcă m-a tratat cu răceală şi o ignoranţă specifice unei dive, de parcă asta m-ar fi putut deranja.

« Iana Herdelea. Iar dacă râzi de numele meu, îţi dau un cot şi ajungi jos. »

Mi s-a părut cunoscut, nu pentru că exista şi în "Ion", ci fiindcă exista probabilitatea să fim în acelaşi an. Mai mergeam şi eu la sesiuni, ştii şi tu.

« Dar tu? »

Am încercat să par lejer, dar tot eram încordat, fiindcă îmi era frică că mă puteam dezechilibra.

« Casian. »

N-a fost de ajuns.

« Şi mai cum? »

« Iştoc», i-am spus, dar s-a rezumat doar să chicotească puţin, în surdină.

N-aveam ce să ne mai zicem. Emana ură faţă de mine prin toţi porii, aşa se simţea. Avea o aură de « vis », serios. Şi cam începuse să se întunece de-a binelea, iar de abia atunci m-am panicat şi am început să ţip după o scară. Însă nu ne-a auzit nimeni cum am început să ne ciondănim prin cuvinte. Eram conştient că asta avea să se întâmple, şi prin « asta » zic şi încă susţin, oricât aş fi ţipat, n-ar fi venit nicio scară la mine. Dar la schimbul ăla de replici... Ne aruncam fel şi fel de vorbe fără rost, deşi habar n-aveam cine era, dar era singura modalitate prin care îmi puteam vărsa nervii şi supărarile acumulate în ultimele luni, nu? Par al dracului de nesimţit, dar sunt sincer. M-ai supărat foc, Carma. Însă, Iana m-a ajutat într-o oarecare măsură să mă... Descarc, cred. Deşi am rămas blocat într-un copac cu ea timp de câteva ore, deşi abia înspre zori am reuşit să sar de acolo şi deşi am simţit cum îmi gem gleznele de durere, m-am oferit încă odată să o ajut. Cu o moacă dezaprobatoare, a alunecat printr-un salt de pe craca aceea şi am reuşit s-o prind în braţe. Voi fi sincer din nou, dar era grea cu spume şi pentru o clipă am crezut că aveau să mi se rupă braţele şi să ajungă cu tot cu ele pe pământ. Şi duse ar fi fost. Însă, după cum bine vezi…”, şi-a rotit cu subînţeles încheieturile în aer, „…nu s-a întâmplat asta şi pot spune că am creat o oarecare legătură cu Iana, deşi nu vorbesc des cu ea, la fel cum vorbesc cu tine sau cu orice alt prieten. De fapt şi de drept, de abia o cunosc, dar măcar sunt conştient de un lucru: că nu merită să o fluieri, nici de-ai vedea-o purtând fustă, deşi mă îndoiesc c-ar purta vreodată aşa ceva, hah.”

Toate scenele mi se derulează încetişor în minte în timp ce-i dau drumul Ianei, redându-i totodată dreptul de a putea respira în voie. Merită dreptul ăsta şi nu pentru că m-a făcut să râd încă de dinainte s-o cunosc, ci pentru că e un om şi orice fiinţă umană poate şi trebuie să respire, să trăiască, să-şi continue viaţa. În plus, nu vreau să mă văd vreodată la închisoare.

Aproape ajungem la destinaţie şi telefonul meu captează un mesaj clandestin. Îl citesc pe ascuns şi, bag de seamă, sunt cuvintele Andreei, deşi eu sperasem să fie Casian al meu:

„Frati-tu iar a pierdut banii pentru gazon.”

Intrăm în camera cu petrecerea iar prima persoană pe care trebuie s-o ochesc e chiar Andreea, în persoană. O găsesc fără dificultate şi-i dau restul datorat, cerându-mi ruşinată scuze şi aşteptând vreo înjurătură în schimb. Cu toate acestea, Andreea îmi zâmbeşte admirativ şi-mi spune că nu-i bai, atenţionându-mă mai apoi în privinţa lui Casian. Când privesc peste umăr, bag de seamă că Iana deja a sărit pe fratele meu, cărându-i pumni şi jigniri, în timp ce-l trage de cămaşă şi-i cere explicaţii. Nu durează mult şi ajunge la ameninţări. Aş fi vrut să vorbesc cu el, însă imediat după asta studenţii încep un joc, în care se aruncă toţi, iar eu mă trezesc prinsă într-un colţ opus al camerei, lângă Roxana. Au decis să se joace „Şapte minute în Paradis”, dar eu, momentan, prefer să nu mă bag. Casian, însă, da. După primele câteva ture, în care nu-i vine rândul, plictisit, se evaporă din încăpere. Vine rândul meu, cel puţin spaţio-temporal, pentru că mă pierd purtată de gânduri şi… dusă am fost.

Nu durează mult şi mă dezmeticesc cu un mesaj de la altcineva, avertizându-mă în privinţa fratelui meu şi chemându-mă urgent la bibliotecă. Textul paretensionat iar inima, numaidecât, mi-a şi urcat în gâtlej. Fug la locul cu pricina, iar când ajung, într-adevăr, văd, toate erau adevărate. Casian s-a bătut cu un student, motivul îmi e încă neclar, dar sunt implicate atât Pufulete (de la care primisem mesajul), cât şi Iana. Sunt năucită. Când s-au întâmplat toate acestea?

Când am ajuns, cei doi încă ţipau unul la altul, iar Casian era vânăt de mânie. Fetele încercau să-i despartă, iar Iana era mult mai palidă decât adineauri, când o storceam eu în braţe.

- Du-l la spital degrabă, mă sfătuieşte Pufulete tulburată, ţinându-l încă pe celălalt student. Zorindu-mă cu graţie, îmi aruncă un mănunchi de chei de maşină. Încă în stare de şoc, mă adun, îl iau pe Casian de acolo, iar Iana ne urmează, la fel de palidă şi tăcută. O văd cum îşi muşcă buzele, până la sânge.

Nu-l duc la spital. În niciun caz. La urma urmei, ce explicaţii aş putea să le dau medicilor cu privire la starea lui? Că a căzut pe scări în timp ce dansa kalinka? Nu. Repet, în niciun caz. Mă decid să merg la farmacie, să-i cumpăr dezinfectante şi medicamente… sper că nu are vreo fisură sau vreo coastă ruptă. Conduc, respirând exagerat de lung, încercând să mă liniştesc. Privesc oglinda retrovizoare, Casian şi Iana sunt pe bancheta din spate.El îşi sprijină capul pe coapsele ei, ea arată la fel de zdruncinată. E bine că am sărit direct la volan, Iana, pe lângă faptul că pare sleită de puteri, cu siguranţă n-ar fi ajuns la pedale. Ajunşi la farmacie, o trimit după medicamente iar, între timp, îl pe ajut pe Casian să-şi dea jos cămaşa ruptă. Picuri vineţii i se perindă pe piele.

Îi străbat pieptul şi spatele cu palmele, pipăind uşor cu buricele degetelor şi verificându-i oasele ascuţite şi ascunse sub stratul subţire de muşchi şi piele. Spatele îi e cel mai vătămat, dar nu are nimic rupt. Cu toate acestea, e tăiat şi zgâriat şi nici nu vreau să-mi imaginez cum a ajuns aşa...

- Carma, s-a trezit el deodată să-şi descleşteze buzele şi să-mi vorbească.

Da? îmi ridic mirată privirea spre el.

- Îmi pare rău.

Pentru ce? Pentru asta? E în regulă. Nu e prima bătaie pe care o iei, ştii doar că sunt obişnuită...

- Nu, continuă el scurt. Îmi cer scuze fiindcă am uitat de iarbă. Şi de promisiune. Şi de tine, în mod special, de cele mai multe ori.

Tac, cu sprâncenele ridicate şi ascultându-l, dând de înţeles că poate să continue.

- Oh, te rog, nu fă aşa. Pe bune, nu fă pe supărata. Nu ai doar tu dreptul ăsta. Nu mi-a trecut de tot nici mie, să ştii. L-ai ales pe Cristi în locul meu. Ai fi meritat să te ignor mult şi bine... Dar eu nu sunt aşa. Te iubesc, Carma. Şi-mi pare rău. Şi-mi cer scuze. Şi, în momentul de faţă, îmi calc rău de tot pe orgoliu, deci... Te rog... Spune ceva.

Scuze acceptate, reuşesc să şoptesc anemic.

Nu mai sunt supărată sau dezamăgită. Mai degrabă, sunt surprinsă de comportamentul lui şi de hotărârea de a-şi cere scuze. Şi-a găsit momentul prielnic. Oftez zgomotos.

Şi eu te iubesc. Dar tot nu ştiu ce să mă fac cu tine uneori.

Începe să râdă, dar râsul i se transformă într-un geamăt chinuit. Când Iana se întoarce cu medicamentele, ne punem să-i curăţăm cu grijă rănile şi să-i aplicăm unguent pe spate şi unde mai era nevoie. Încerc din răsputeri să nu râd de expresia terifiată şi de obrajii înroşiţi ai Ianei.

În noaptea aceea, Casian a adormit mai repede decât mine, nescoţând vreun sunet, iar dimineaţă, când mi-am dezlipit genele unele de altele şi am privit înspre patul lui, încă era acolo. Am verificat să nu fi murit cumva în timpul nopţii, dar nu, era viu şi aproape nevătămat. Iar pentru asta, i-am aplicat un pupic umed pe unul dintre pometi. Şi, spre mica mea oroare, am băgat de seamă că iar începuse să-i crească barba.

Tristețe

Tatuaj pe Suflet

Alina Marghescu

Noaptea pusese stăpânire peste oraș, iar sufletul purta una dintre cele mai grele bătălii din viață. Priveam luna și mă gândeam oare câți oameni o caută pentru a-i admira frumusețea și totodată câți au uitat de aceasta datorită obișnuinței. Oamenii nu se mai gândesc la frumosul din jurul lor și caută mereu ceva nou, considerat mai bun și mai atractiv, refuză cu încăpățânare să mai privească minunile din viața lor, acele lucruri mărunte fără de care nimic nu ar mai fi la fel. O ploaie tăcută începuse să acopere cerul, treptat. Picăturile cristaline se prelingeau pe geamul casei, la fel cum făceau lacrimile mele, pe sufletul rănit de prea multe ori. Mi-aș fi dorit să fiu inginer, să fi avut acea precizie de a-mi construi propriul dig împotriva oamenilor și a suferințelor care m-au schimbat de-a lungul timpului. Mi-am expus sufletul în vitrina vieții prea devreme, cu o curiozitate ucigătoare, fără ca măcar să mă asigur dacă geamul acela are protecție ori este pregătit să suporte atâtea dezamăgiri. Dintr-o încăpățânare copilărească, l-am chinuit prea mult și am permis tuturor să se joace cu el, după propriile reguli. Nu m-am gândit nici o secundă că nu-și va mai vindeca rănile adânci și nici un inginer nu-l va mai putea salva de inundațiile vieții.

-Nu ți se pare că te învinovățești prea mult din cauza oamenilor care te-au rănit?

- Nu știu dacă se cheamă vină sau regret, nu știu dacă ei sunt cu adevărat de vină pentru tot ce s-a întâmplat de-a lungul timpului sau eu sunt singura vinovată. Dacă mă gândesc mai bine, nu au nici o vină. Ei doar au intrat acolo unde au găsit o ușă larg deschisă și s-au așezat unde au crezut că e mai confortabil. Știi acel moment când te duci și iei cina în restaurant? Poate

că nu ești decis ce anume vrei să mănânci, dar cu siguranță îți dorești să ai masa cea mai bine poziționată, să bei cel mai bun vin și să alegi ce-ți dorește sufletul din meniu. Apoi plătești nota, mulțumești frumos ospătarului și pleci. Nu te mai gândești dacă ai lăsat sau nu firimituri pe masă, dacă ai aranjat scaunul frumos în urma ta, ci doar pleci satisfăcut că ți-ai potolit pofta, fără să te mai intereseze deranjul pe care-l lași în urmă. Așa s-a întâmplat și cu oamenii din viața mea. Ei au intrat, s-au așezat unde au vrut în sufletul meu, le-am oferit tot ce și-au dorit de la mine, după care au plecat liniștiți, nepăsându-le de nimic altceva, nici măcar de brațele care i-au primit și vindecat de atâtea ori. Vezi? Nu ei au fost de vină pentru că li s-a permis, ci eu am fost de vină că i-am lăsat să facă ce au vrut. În loc să mă arunc în întâmpinarea lor, aș fi putut să mă asigur că merită să le deschid ușa... Cu toate astea, cred că fiecare a jucat un rol important în viața mea, în dezvoltarea personală, poate n-aș fi fost astăzi cine sunt dacă nu i-aș fi întâlnit pe drum, chiar și episodic.

- Ești nebună! Da, nu ai mai fi fost astăzi nebuna care plânge noapte de noapte pentru că nu mai poate să facă mereu pe plac altora! Te-ai gândit vreodată cum ar fi să trăiești doar pentru tine și să-ți faci singură regulile sau, și mai bine, să nu le ai deloc?

- Draga mea, de-a lungul anilor ai ajuns să mă cunoști și să-mi înțelegi comportamentul. Ai sesizat de atâtea ori că mă gândesc prea puțin la mine. Nu știu să trăiesc fără reguli, iar dacă aș face-o, viața mea ar deveni un haos. Recunosc, însă, că au fost momente când mi-am dorit să reacționez altfel, să am mai mult curaj, să fac ceea ce-mi dictează inima, oricât de nebunesc ar fi fost. Nu-mi pot permite ca, din cauza unui impuls, să transform totul într-o nebunie și să rănesc atâtea suflete.

- Ești prea bună și nu reușesc să te înțeleg. Mă uit la tine și nu te recunosc. Tu realizezi cât de mult te-ai schimbat? Tu realizezi că încă ajuți oameni care și-au bătut joc de tine?

- Ceea ce nu înțelegi tu este faptul că nu pe ei îi ajut, ci pe mine. Au nevoie de mine așa cum și eu am avut nevoie de susținere în trecut și poate că nu am avut pe nimeni care să mi-o ofere. Oamenii care suferă au nevoie de ajutor, nu au puterea necesară să treacă singuri prin momentele dificile, unii dintre ei sunt prea cruzi la minte, prea copii. Trebuie să fiu acolo și să-i învăț să pășească în viață demni și cu fruntea sus, nu-i pot lăsa să se rătăcească în valurile vieții. Știu că nu mă înțelegi, dar e de ajuns să mă înțeleg eu pe mine.

- Te iubesc foarte mult și m-am săturat să văd cum susții oameni ce ți-au făcut prea mult rău. Îi dai la o parte pe cei care te iubesc și te apreciază cu adevărat pentru că nu ai curaj să acționezi, nu ai curaj să lupți pentru fericirea ta. Cât o să mai rezisți așa?

Amelia mă cunoștea prea bine și știa ce furtuni se ascundeau în adâncul meu. Acum însă, nu bănuia nimic din ce se petrece, știam doar eu și era suficient, deși aș fi vrut ca uneori să nu aflu nici măcar eu, să-mi eliberez sufletul din lesă, ca să alerge acolo unde consideră el că-i este locul. În fond, cine sunt eu să mă opun simțirii lui? Niciodată nu mi-am putut controla sentimentele, pentru că nu am descoperit cum e să fii într-un loc doar pe jumătate sau cum e să

iubești doar pe jumătate, ori am iubit, ori am plecat. De data aceasta, am ignorat posibilitatea de a acționa, alegând să fug de orice simțire și să ignor adevăratele dorințe. Amelia știa că de ceva vreme îmi chinui sufletul mai ceva ca într-o colivie, vedea zilnic urmele de sânge ale acestuia în privirea mea tristă și tot ea vedea cum nu mai făceam față avalanșei de sentimente din viața mea. Mă cunoștea și știa că sunt prea încăpățânată ca să vorbesc despre ce simt eu cu adevărat și ce îmi doresc, avea convingerea că am să-i răspund la întrebări vorbind despre alții și nu se înșela deloc. Sunt momente în viață când ții atât de mult la anumiți oameni, încât îți este frică să le pronunți numele pentru a nu-i răni, pentru a nu le strica frumusețea aia divină. Ei sunt minuni pe care am ajuns să le prețuiesc ca pe cea mai scumpă comoară, iar de dragul lor eu devin egoistă. Oamenii ăștia frumoși sunt doar ai mei, sunt liniștea mea în flăcările iadului vieții, datorită strălucirii lor eu am lumină pe drumul încurcat al vieții. Acesta este poate, unicul moment când mă transform într-o egoistă, pentru că nu vreau să văd cum alții rostesc un nume care pentru ei nu înseamnă nimic, dar pentru mine ar putea însemna totul. Nu vreau ca alte buze străine să-și dea cu părerea despre icoanele din altarul meu, nu vreau ca mâinile lor murdare să arate spre sufletele lor curate, spre îngerii care m-au înviat din morți. De cele mai multe ori, oamenii au un lăcaș al lor unde se roagă și se regăsesc dar, spre deosebire de ei, eu am mai mult, am niște aripi de înger care atunci când mă iau în brațe, știu că nimeni și nimic nu mi-ar putea face rău. Acela este momentul când eu am Dumnezeul meu.

-Eu nu dau la o parte pe nimeni, crede-mă că știu cu adevărat cine sunt cei care mă iubesc necondiționat, cum la fel de bine am convingerea că voi avea mereu înțelegerea necesară din partea lor. Nu am nevoie de măști sau de zâmbete false. Așa cum îți spun de atâtea ori, sunt icoanele mele, fără de care nu aș fi reușit să ajung unde sunt acum, mi-au fost sprijin, mângâiere, alinare. Cât despre rezistența mea, mă consider o femeie puternică, iar dacă uneori am avut dubii, cândva au existat niște buze și cea mai frumoasă pereche de ochi care mi-au amintit cât de puternică sunt! Cum crezi că aș putea vreodată să dezamăgesc așteptările acelui om? Cum crezi că aș mai putea eu să mă uit în ochii acelei persoane știind că nu sunt cine crede de fapt? Te-ai gândit vreodată cum e ca un om să te vadă mult prea sus și să-ți fie frică și să vorbești de teama de a nu coborî în ochii lui? Te-ai gândit vreodată cum e să te uiți în oglindă și, în loc să te vezi pe tine, să vezi acea persoană care-ți seamănă identic?

- Practic, tu din nou încerci să fii puternică pentru a nu-i dezamăgi pe oamenii din jur. Tu chiar nu vezi că trăiești doar pentru alții? Crezi că persoanele care te iubesc atât de mult și știu că ești puternică nu înțeleg că ești și tu om? Nu te-ai săturat să fii mereu femeia exemplu în viața celorlalți, chiar dacă nimeni nu știe cine ești tu cu adevărat? De ce-ți ascunzi atât de tare slăbiciunile?

Amelia avea dreptate mai mult ca niciodată, dar eram prea încăpățânată ca să-i recunosc asta. Obosisem de prea mult timp să mai pozez în omul exemplar și puternic. Totodată, îmi era frică să-i las pe ceilalți să-mi cunoască slăbiciunile. Am suferit cumplit atunci când mi-am dat toate măștile jos și m-am prezentat lumii așa cum eram în realitate: dependentă de afecțiune și prea ușor de păcălit. Mi-am amintit, cu lacrimi în ochi, de perioada când eram doar o copilă și

mi-am supus sufletul unor dureri prea mari pentru acea vârstă fragedă. În adolescență nu te învață nimeni cum este, de fapt, iubirea, ce înseamnă, ce riscuri prezintă ea. Nu-ți spune nimeni să nu te arunci ca o nebună în brațele unui om care nu-și dorește decât să defileze cu un trofeu pe un podium construit din lacrimi și insulte. La vremea aceea, mă îndrăgostisem iremediabil de un om pe care-l consideram perfect, era persoana ce-mi furase mintea și sufletul, planurile de viitor, totul. Devenise omul alături de care, în naivitatea mea, mă vedeam formând cea mai frumoasă familie. Regret faptul că nu am vrut să ascult și să înțeleg că după prima iubire, vor mai urma și altele, poate mai dureroase sau mult mai frumoase. Lângă Liviu am învățat să iubesc, să sper, însă tot lângă el am învățat ce înseamnă inconștiența, violența verbală și șantajul emoțional. După ani de relație, Liviu m-a făcut să cred că sunt cea mai incapabilă persoană, că n-am să pot ajunge nicăieri în viață fără el și că viața mea se va încheia în momentul în care mă va părăsi. Era foarte conștient de puterea lui asupra mea, de cât de mult îl iubeam și știa că mă poate distruge în orice moment, dacă voia, însă din nefericire pentru mine, nu s-a rezumat doar la o ipoteză, ci a dus totul la bun sfârșit, a concretizat totul, aducându-mă într-un moment în care îmi doream să renunț la viață. Efectiv, uitasem că viața este un dar unic de la Dumnezeu și că nu aveam dreptul să-i pun capăt atunci când îmi doream eu. Ajunsesem în punctul în care mă rugam să mă omoare cineva în somn sau să mor sufocată, aveam prea multă durere de suportat pentru o adolescentă, devenisem un vulcan plin de frustrări pe toate planurile. În cele din urmă, a apărut cineva în viața mea care mă încuraja, dar, în trecut,omul care trebuia să mă susțină mă distrugea treptat. Mi-am amintit brusc cât de naivă și de permisivăam fost. Devenisem victima violenței verbale cu consimțământul meu, zi de zi, minut cu minut mă transformam într-un om ce-și pierduse identitatea. Credeam cu sfințenie într-o imagine deformată și mă luptam să obțin iertarea lui. Îmi amintea deseori că eu sunt rezultatul muncii lui, făcându-mă să cred că valoarea mea, ca om, este creată de el. Poate că nu era suficient că-i dăruisem tot ce aveam mai pur, i-am pus sufletul pe tavă, însă devenind însetat de prea mult sânge, mi l-a devorat așa cum o hienă își mănâncă prada. Era agresiv și prea mândru de ceea ce făcuse cu mine, iar eu eram prea copleșită de mulțimea de defecte pe care mi le înșira zilnic. N-am fost niciodată o femeie frumoasă, nu fac parte din categoria femeilor care atunci când pășesc într-o încăpere fac capete să se întoarcă, însă am știut că sufletul este mai frumos decât orice aspect fizic impus de societate.

Mă întrebam ce s-ar alege din viața mea dacă aș rămâne singură. Mi-a fost mereu frică de singurătate, însă cu toate astea am învățat că, în viață, singurătatea poate fi benefică. Poți fi liniștit în singurătatea ta. Mai bine singur și liniștit decât în doi și nefericit.

Din păcate, mi-au trebuit ani ca să înțeleg acest lucru, dar mai bine mai târziu, decât niciodată. Lui Liviu îi găseam scuze, consideram că este nervos, că problemele i-au măcinat sufletul și a ajuns să reacționeze impulsiv… Cred că aici apare una dintre marile greșeli ale femeii, găsește mereu scuze celorlalți și refuză să vadă cruda realitate. Femeie, tu să nu te lași niciodată călcată în picioare, să nu lași pe nimeni să te înjosească! Nimeni nu știe mai bine ca tine cine ești cu adevărat. Mi-a luat ceva timp să înțeleg că dorința afirmării bărbăției era cauza comportamentului agresiv, la fel ca mine, era în perioada adolescenței și-și dorea să facă trecerea

de la copil la adult, de la băiatul mamei la bărbatul familiei. Am conștientizat că viața mea nu depindea de viața lui. Am înțeles, după o lungă perioadă de timp, că viața trebuie să se clădească cu zâmbete, optimism și încredere. Acea încredere în mine care să-mi dea aripi către un viitor strălucit pentru că dacă sunt conștientă de cine sunt, pot muta munții din loc. Din nefericire, o femeie învață cu greu acest lucru, pentru că, în încăpățânarea ei, crede că menirea ei pe pământ este să-i salveze pe alții, uitând să se salveze chiar pe ea atunci când trebuie.

- Amelia, te rog să pleci, îmi ajunge pe ziua de azi, am nevoie să fiu singură.

- Ești sigură? Nu vreau să te văd așa, ești prea încăpățânată și vreau să fiu alături de tine.

.-E suficient că pleci, așa o să fii alături de mine, am nevoie de liniște.

Mi-am căutat cheile și am ieșit pe ușă, neștiind încotro mă îndrept, nici cu pasul, nici cu sufletul. Picioarele m-au dus în locul cel mai drag mie, în părculețul din centru, unde vedeam copiii zglobii ce săreau în apa de la fântână. Îmi era dor să fiu copil, să râd cu gura până la urechi și să mă bucur de orice. Mă învinovățeam că nu mai știam să mă bucur de nimic, nici măcar de ce-mi oferise Dumnezeu. Mi-am luat o cafea de la aparat și m-am așezat cuminte pe bancă. Sorbeam liniștită din licoarea ce doream să-mi trezească simțurile, în timp ce o voce cunoscută mi-a întrerupt gândurile...

- Ai zâmbit azi?

-N-am motive, de ce aș face-o?

S-a uitat la mine și mi-a întors paharul. Mesajul de pe pahar era de fapt întrebarea lui. Am zâmbit, dar nu din cauza mesajului, ci datorită bărbatului aflat în fața mea. Am văzut în ochii lui poate cei mai înalți munți de sentimente și totodată cea mai mare barieră, pupilele lui pentru mine erau ca semnul de interzis. Interzis să te apropii.

-Te-ai mai gândit la ce am vorbit?

-Da, dar nu vreau.

- Nu vrei sau n-ai curaj?

-Nici una, nici alta! am zâmbit.

-Cred că ar trebui să-ți pui ordine în gânduri și să fii mai curajoasă. Ești puternică!

- Vorbești prostii, ți-am arătat slăbiciunile mele fără să realizez asta. Ți se pare puternică o femeie care își deschide sufletul așa cum am făcut eu față de tine?

- Când o să înveți oare să te apreciezi mai mult? O femeie luptătoare este cea care nu-și strigă problemele în gura mare, ci care şi le spune doar anumitor persoane, iar tu ai găsit omul potrivit în fața cui să te descarci. Ești puternică, înțelegi?

Știam că pe undeva are dreptate, însă eu eram într-unul dintre acele momente când simțeam nevoia de protecție. Acea protecție pe care nu am simțit-o niciodată până la el. Eram slăbită, iar singura mea putere era reprezentată de ochii lui. Îmi venea să plâng în fața lui ca un copil ce se rănește la picior și merge la mama să-i pupe rana. Eu voiam să mă sărute, să-și tipărească buzele pe sufletul meu, căci el însuși devenise cel mai sfânt tatuaj pe suflet, singurul loc în care nu-l vedea și de unde nu-l putea șterge nimeni. Îmi era ciudat cum ajunsesem să mă simt cea mai ocrotită lângă el, deși nu era al meu, nu mă strânsese în brațe. Cu toate astea, mă uitam la soare în timp ce mă uitam la el și realizam că devenise soarele din viața mea. Căldura și ochii lui îmi încălzeau chiar și cea mai ascunsă părticică de gheață din suflet. Mă consideram o norocoasă, fiindcă devenise lumina și sursa mea de căldură. Strălucea în ochii mei mai tare decât soarele de pe cer, mai tare decât orice piatră prețioasă în lumina soarelui. Mă certam în gând cu inima ca să se oprească din bătut, devenise disperată după un om ce nu putea fi al ei, nu așa cum voia ea.

- Întoarce-te și uită-te la mine!

- De ce?

- Întoarce-te!

Am sărit de pe bancă, ca și cum m-ar fi ars focul iadului, și mi-am pus mâinile pe gulerul cămășii lui, l-am dat la o parte și am încremenit. Simțeam cum mi-a plecat pământul de sub picioare, zguduindu-mi și cele mai bine ascunse gânduri sau sentimente. M-am uitat la el și aș fi vrut, pentru prima dată în viața mea, să-i reproșez, să-l fac să audă cum îmi fierbea sângele atunci când ochii mei i-au observat urmele buzelor altei femei.

El avea urme pe corp, eu aveam urme pe suflet. Sufletul meu primise un cutremur de o magnitudine prea mare pentru perioada în care se afla. L-a acceptat, pentru că știa că nu poate să vorbească, nu avea dreptul să reproşeze și să ceară explicații, iar asta îi provoca sângerări adânci. Închideam ochii și încercam să mă calmez, dar nu reușeam, indiferent de câte eforturi depusesem. Mă certam pentru naivitatea mea, pentru că în timp ce credeam că are nevoie de liniște, el își găsise liniștea în alte brațe, având siguranța că acele brațe erau libere să-l primească oricând... O dată și încă o dată... Îmi reproșam faptul că sunt o femeie care a uitat de moralitate, avansând prea mult în toată povestea asta, atât de departe, încât cu o noapte înainte începusem să mă gândesc că ar fi cazul să iau o decizie ce era în favoarea lui. Oricât de greu mi-ar fi fost, mă gândeam să lupt pentru ceea ce-mi urla sufletul în disperare, în mintea mea se făcuseră câteva posibile planuri pentru a schimba situația, însă s-au pierdut toate, așa cum ea s-a pierdut în brațele lui. Poate că aș fi vrut să plâng, dar eram furioasă și orgolioasă, iar pe lângă asta nu-mi permiteam luxul de a deveni și mai vulnerabilă în ochii lui și ai celor din preajmă. Încercam să-mi stăpânesc sufletul, ce tremura mai rău decât un câine în ploaie, doar că pe el îl udau lacrimile mele, iar în momentele astea nu mai era nimeni care să le oprească. Aș fi vrut să-i recunosc, cu

toata tăria de caracter, că am ajuns să-i încredințez inima, dar nu am făcut-o, am oprit totul în acel punct, pentru că sufletul meu ajunsese la reanimare.

- Ai zis că aseară ai fost singur! am zâmbit ironic.

-Am fost, chiar am fost, atunci când vorbeam cu tine.

- Mă rog, nu mai contează.

De fapt, conta prea mult pentru mine, dar încercam să-i ascund asta cât puteam de bine. Gelozia îmi inundase fiecare părticică din corp, o simțeam fierbinte, ca lava unui vulcan ce a erupt.

Eram ca o nebună în cămașă de forță, care nu se putea manifesta cum ar fi vrut, însă nu aveam nevoie să fiu imobilizată, ci doar să conștientizez situația. Îmi era interzis din toate punctele de vedere, nu aveam voie nici măcar să mă gândesc la el, cu atât mai mult să cred că va fi vreodată ceva mai profund decât o poveste platonică.

- Ți-a dispărut zâmbetul de pe buze.

- S-a pierdut pe gâtul tău! Trebuie să plec acasă, iar tu trebuie să mergi acolo unde ți-e locul.

- De unde știi tu unde e locul meu?

- Vreau să cred că locul tău e acolo unde eu nu reprezint ispita, iar păcatele nu-și găsesc existența. Am convingerea că moralitatea ar trebui să ne îndrume pașii către o viață armonioasă, fără mustrări de conștiință și victime colaterale.

M-am ridicat de pe bancă și am plecat, l-am lăsat în urmă și odată cu el mi-am lăsat și sufletul... Rătăcită printre gânduri, am ajuns acasă, unde mă aștepta tata.

-Pe unde tot umbli? Te-a căutat soră-ta cu disperare. Ce-i cu tine în ultima vreme?

-Nimic, tată, am fost să mă plimb.

-Ție-ți arde de plimbare când sunt atâtea lucruri de pus la punct?

Tata era cel mai important om din viața mea, însă niciodată nu am avut puterea să-i spun ce gândesc și ce simt cu adevărat. Din cauza fricii de a nu-mi dezamăgi familia și, în mod special, tatăl, am făcut mereu ceea ce el a considerat că este mai bine pentru mine. Pe Răzvan nu l-am iubit niciodată, era un băiat bun, însă nu era pe placul inimii mele. Nu am avut nici un cuvânt de spus atunci când tata m-a anunțat că, în sfârșit, a găsit omul potrivit cu care să mă mărit. Prin natura lui, tata a fost mereu bărbatul care s-a impus, el luând mereu deciziile cele mai importante din viața mea.

- Diseară avem de luat o cină importantă! Cinăm în familie pentru a sărbători logodna ta! În sfârșit, ambele mele fete vor fi măritate și realizate așa cum mi-am dorit mereu. Te rog să te aranjezi și să fii frumoasă, așa cum te știu eu de mică.

- Dar tată...

- Să nu te aud! Eu știu cel mai bine ce este de făcut pentru tine și viitorul tău! Nu te dau pe mâna oricărui bărbat însetat de avuție. Te încredințez unui bărbat matur, cu o funcție respectabilă. Înțelege odată pentru totdeauna că niciodată nu aș face ceva care să te rănească sau care să-ți pună în pericol imaginea în societate! Ești o adevărată domnișoară și trebuie să fii respectată ca atare.

Am fugit în cameră ca un iepure ce fuge în bătaia puștii. Nu puteam să accept nimic din ce se întâmpla, dar nici nu aveam curajul să-l înfrunt și să-i provoc o durere imensă.Ar fi fost un șoc prea mare pentru tata ca eu să fug înaintea căsătoriei și,în același timp, el ar fi făcut orice ca să mă împiedice să fug cu altcineva. Mă gândeam cu groază la ziua pe care am visat-o de mic copil, ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă zi din viața mea, alături de omul pe care-l iubeam. Dar mă aștepta cu totul altceva. Cuprinsă de disperare, am pus mâna pe telefon și am sunat-o pe Amelia, era singura care știa povestea cu adevărat…

- Diseara tata îmi sărbătorește logodna și am nevoie de tine, te rog să nu mă lași singură.

- Maria, oare când vei avea curajul să înfrunți toată situația? De ce nu-i propui lui Vlad să plecați amândoi departe undeva? Nu ești conștientă de gravitatea situației, iar în nebunia ta de a face pe placul altora, o să te distrugi.

- Există ceva mai rău de atât? Mai distrusă decât sunt acum nu am cum să fiu. Știi cum e să te pui în pat alături de un om și să visezi un altul? Să visezi că omul pe care ți-l dorești e lângă tine și te sărută așa cum nu a făcut-o nimeni, niciodată, dar când deschizi ochii să tremuri de frica de a nu fi vorbit în somn și de a nu-i fi pronunțat numele lui Vlad?

- Spune-le odată adevărul și nu te mai sacrifica de dragul lor! Crezi că lumea o să te aprecieze și mai mult dacă te măriți cu Răzvan? Consideri că oamenii chiar se vor bucura dacă te vor vedea pe tine îmbrăcată într-o rochie de mireasă? Îți spun eu că nimănui nu-i pasă cu adevărat de tine, dar distruge-ți viața și stai și suferă ca o proastă ca să-i mulțumești pe toți. Speri să-ți ridice cineva statuie?

- Am fost pe punctul să iau o decizie, doar știi că înnebunisem, au fost câteva momente în care chiar și eu am crezut că pot avea o relație cu Vlad. Îmi e dor de el, îmi vine să-l sun, să-i spun tot ce simt cu adevărat, dar e cel mai corect om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu vrea ca eu să rup totul, având-l ca motiv. Își dorește să fac ceva pentru mine și fericirea mea, dar îmi este teamă că fericirea îi poartă numele. Puțin îl cunosc pe Vlad, atât cât mi-a permis, și știu că este integru, cu o moralitate cum rar găsești.

Niciodată nu-mi va spune ceea ce-mi doresc să aud, oricât de tare ar simți și el același lucru. E singurul bărbat din viața mea care tace mormânt, iar tăcerea lui mă înnebunește și mai tare.

- Pune mâna pe telefon și sună-l odată să vezi ce zice, măcar te mai scoate cineva din starea asta!

- Să-l sun să ce...? Să-l deranjez? Dacă-i în brațele alteia și mă trezesc eu să-l sun ca ultima proastă îndrăgostită?

- Proastă nu ești, doar îndrăgostită! Nu o să te lase singură în toată povestea asta. Dacă nu-i vorbești, o să-ți fie mai rău.

- Îl sun, dar dacă e cu alta o să-ți plâng ție în brațe!

- Iar faci pe geloasa? Maria, când o să înțelegi că omul ăsta e singur și are tot dreptul să se culce cu cine vrea?! Tu de ce să o faci și el nu? Până una alta, tu ai o relație, nu el! Și dacă se culcă cu altele, ce? Cine sunt mai apropiate de el sufletește, ele sau tu?

-Mda, ai și tu dreptatea ta. O să închid,fiindcă într-o oră trebuie să zâmbesc la propria pomană, pentru mine numai sărbătoare nu e asta.

Am închis telefonul și eram tentată să-l sun pe Vlad. Aveam nevoie să mă liniștesc, însă mă simțeam vinovată pentru că îl transformasem în salvatorul meu, dându-i impresia de multe ori că-l folosesc asemenea unui pansament pe rană. În cele din urmă, l-am sunat, însă fără folos... Ton ocupat. Am aruncat telefonul pe pat și m-am închis în baie. Niciodată nu am făcut un duș mai rece ca în acel moment, îmi tremura tot corpul, iar inima îmi înghețase parcă definitiv, dar poate asta îmi și doream, să nu mai simt nimic. Plângeam în timp ce-mi dădeam cu dușul rece pe față, în speranța că am să-mi revin și am să înțeleg că locul meu este lângă Răzvan, așa cum hotărâse tata. Mi-am făcut părul bucle și am îmbrăcat cea mai frumoasă rochie a mea, roșie, de catifea. Am coborât în sufragerie, unde toată lumea era adunată și mă aștepta.

- Ești superbă, draga mea. Radiezi.

- Multumesc, Răzvan. (Doamne, cât de puțin mă cunoști- mi-am spus în gând.)

- Sunt atât de fericit că te am alături și că o să-mi devii soție, încât am impresia că am toată lumea la picioare. Promit în fața părinților tăi să am grijă de tine și să te tratez așa cum meriți, ca pe o prințesă.

Am zâmbit, deși sufletul meu plângea cu lacrimi amare. Încercam din răsputeri să-mi controlez furia pentru situația în care ajunsesem. Îmi venea să renunț la tot și să fug la Vlad. Aveam nevoie de el mai mult ca oricând, să mă fac mică lângă el și să nu mai plec de acolo. Brațele lui erau altarul meu de liniște, un altar în care ajungeam de prea puține ori, deși nu exista seară în care să nu mă rog să ajung la pieptul lui cât mai curând. Uram faptul că, în momentele

alea, el era departe de mine și nu știa tot ce se întâmplă în sufletul meu. Niciodată nu existase un moment al nostru, fără să ne mai pese de ceilalţi. Îmi doream atât de mult să uităm de moralitate și de tot ce era în jurul nostru, să nu mai existe nimeni în viețile noastre, doar noi.

Speram să se uite în ochii mei și să-mi spună că nu sunt o nebună, că nu mă judeca pentru ceea ce devenisem. Nădăjduiam să zică orice, dar să nu mă lase singură în furtuna în care mă aflam, sperând că mă va învăța să înot în valurile vieții.

- Felicitări, draga mea, mi-a spus zâmbind forțat Amelia.

- Mulțumesc, om frumos, mulțumesc pentru tot.

Am strâns-o în brațe atât de tare, încât îmi era teamă că am să-i rup fiecare os din corp, însă aveam nevoie de încurajare, tânjeam să știu că în spectacolul trist în care aveam rolul principal nu eram singură.

Tata era mai fericit ca niciodată, atât de entuziasmat, încât după mulți ani l-am văzut consumând alcool. Dansa și mă pupa încontinuu, zicându-mi neîncetat că abia așteaptă să-și umple casa de nepoți. Mă uitam în ochii lui și încercam să-i transmit durerea din sufletul meu, dar în zadar. Zâmbeam și glumeam cu invitații, ca și cum eram cea mai împlinită viitoare mireasă.

- Am făcut prăjitura cu mere, preferata Mariei, a anunțat mama fericită.

- Dumneavoastră faceți cele mai bune prăjituri, sunt norocos că o să vă am ca mamă soacră.

- Mă scuzați, merg până în cameră după telefon. Încercam să găsesc orice pretext pentru a trage o gură de aer și pentru a reuși să mă calmez, însă încercarea mea a fost în zadar.

- Îmi e poftă de tine, abia aștept să plece toți, să te simt din toate încheieturile, să-ți mușc buzele ca ultimul sălbatic și să mă hrănesc cu trupul tău. Te doresc mai mult ca oricând!

- Ești nebun, am zâmbit.

- Nebun după tine, parfumul tău, tot ce însemni tu pentru mine! Te iubesc!

Pe mine mă lua groaza când mă gândeam la acel moment în care ne vom pune în pat amândoi, dar și mai groază îmi era să-l mint, spunându-i că-l iubesc. Într-un final, am făcut-o.

- Te iubesc și eu.

Am coborât scările, căutând-o cu privirea pe Amelia. Eram panicată, știind că avea să urmeze o partidă de sex pentru care eu nu eram pregătită, știam că nu voi fi prezentă, așa cum nu mai fusesem de mult timp.

-Amelia, mi-am amintit de o rochie pe care vreau să o probezi, sunt sigură că o să-ți vină spectaculos.

- Uite cum mă salvezi tu pe mine mereu! Am o nuntă peste două săptămâni și chiar mă gândeam că trebuie să merg să-mi cumpăr una. Pot să o probez acum?

- Sigur, nu cred că s-ar supăra nimeni dacă lipsim câteva minute. Am urcat scările, având amândouă lacrimi în ochi.

- Te sufoci, așa-i? Mă tot întreb cum de reziști în teatrul ăsta, cum de te prefaci atât de bine în fața tuturor.

- Nu mă sufoc, am murit de mult. Acum doar încerc să-l fac pe tata fericit, știi că în contextul ăsta sunt moartă sentimental. Singurele momente din viața mea când trăiesc sunt cele alături de Vlad, chiar și când îl privesc de la depărtare, trăiesc prin el pentru că doar el îmi mai face inima să bată. Lasă asta, Răzvan are chef de sex în seara asta, iar eu nu știu cum o să fac față situației.

- Ești proastă, acum chiar ești proastă! Când o să iei o decizie o dată pentru totdeauna? Nu te-ai săturat să te culci cu Răzvan, gândindu-te la Vlad? Acum serios, tu-ți dai seama ce foc ar ieși între voi? De ce îl lași să plece de lângă tine? De ce vrei să-l pierzi? O să se sature și el să tot aștepte, să se hrănească doar cu zâmbete și apropo-uri.

- Cum să pierd ceva ce nu e al meu? Cum?

- Maria, știm amândouă că mai mult e al tău decât al tipelor cu care se culcă. Crezi că s-a gândit la vreuna așa cum se gândește la tine? Crezi că și-a pus vreuna amprenta asupra lui așa cum ai făcut-o tu?

- Știu că sunt importantă pentru el, de asta sunt sigură. Știu că nu o să uite niciodată că i-am fost alături și am crezut în el atunci când poate nimeni nu credea, dar nu știu dacă își va aminti de mine ca femeie.

- Păi nu-l fă să-și amintească de tine ca femeie, fii prezentă în viața lui, nu fii o amintire! El are nevoie de tine prezentă în viața lui, amintiri are destule!

- Știi că ești un drac mic?

- Mic? Mă subestimezi, Maria mea. Sunt unul mare atunci când știu că e fericirea ta în joc!

Am râs amândouă și am coborât înapoi în sufragerie, unde se părea că spectacolul era spre sfârșit, numărul musafirilor începuse să scadă. După puțin timp, au plecat toți, chiar și Răzvan, în seara acea s-a decis să doarmă la ai lui, din cauza unor probleme de sănătate ale mamei sale. Eu am mai rămas cu tata la un pahar de vin. Așa cum era el, cu toată dictatura lui, îl iubeam mult și-mi doream să stăm de vorbă ca între prieteni.

- Tata, îți mulțumesc că mă iubești, însă vreau să vorbim ca între prieteni, așa cum n-am făcut-o niciodată...

- Între un copil și un părinte nu există prietenie. Prietenii te îndeamnă la prostii și vor doar să profite de tine, un părinte nu ar face asta niciodată!

- Ce diferit vezi tu prietenia față de mine! Un prieten te înțelege, tată, te ajută, dar oare... De ce nu poate să-și înțeleagă un părinte copilul?

-Ce vrei să spui? Eu nu sunt un părinte bun, nu te-am înțeles de-a lungul timpului? Tu știi prea puține despre viață, copila mea. Dacă ar fi după tine, ți-ai dărui sufletul tuturor oamenilor, doar pentru fericirea lor, iar asta se numește naivitate, Maria.

-Nu tată, nu se numește naivitate, se numește bunătate. Nu am zis niciodată că nu ai fost un părinte bun, știu cât te-ai zbătut pentru noi ca să nu ne lipsească nimic, dar pentru mine sufletul e mai important ca orice, iar acum are nevoie de înțelegere.

- Are nevoie să înțeleagă că nicio altă persoană nu-ți vrea binele așa cum ți-l vreau eu! Acum ce vrei să-mi spui? Nu-l mai iubești pe Răzvan? Ce fel de bărbat vrei lângă tine, când unul mai bun decât el nu există?!

- Pe Răzvan îl îndrăgesc, țin la el mult, vreau să-l văd bine, dar vreau ca, în același timp, să fiu și eu liniștită.

- Păi și atunci unde e problema? O să fiți împreună fericiți! Maria, nu mai fă pe răsfățata cu mine, doar eu știu cât ai suferit atunci când te-am lăsat să faci ce te-a tăiat capul sau, cum îți place ție să zici, ce te-a îndrumat sufletul. Ai uitat cât ai plâns din cauza lui Liviu? Dacă eram eu atunci acasă, nu treceai tu prin toate necazurile alea, crede-mă când îți spun că nu o să mai găsești un bărbat ca Răzvan.

- E târziu, tată, și sunt obosită. Merg la somn, te iubesc.

L-am lăsat să-și termine paharul de vin singur și am urcat în camera mea. După mult timp, mi se părea cel mai liniștit loc, eram în sfârșit eu cu mine. Mă simțeam debusolată și, totodată, încercam să mă conving că nu pot schimba nimic din destinul hotărât de familie. Mă gândeam că dacă m-aș strădui mai mult, aş ajunge să-l iubesc pe Răzvan, dar asta s-ar întâmpla doar dacă m-aș îndepărta de Vlad. Îmi doream să uit de toată situația așa că, în disperarea mea, am deschis o sticlă de vin roșu și am băut-o singură toată noaptea. Din nefericire, nu m-a făcut să uit de situație, ba din contră, mi-a trezit o poftă nebună de Vlad. Vinul îmi curgea prin vene, făcându-mă să-mi pierd controlul și să-mi dau frâu liber celor mai ascunse fantezii. Mi-l doream pe Vlad din tot sufletul, atât de mult, încât îmi doream ca trupurile noastre să se dezbrace chiar și de cele mai ascunse secrete. Am închis ochii și i-am simțit până-n măduva oaselor parfumul bărbătesc, ce-l caracteriza atât de bine. Gâtul lui era locul meu de joacă preferat, îl sărutam pasional, ca mai apoi să-mi las limba să-și traseze propriul drum pe corpul lui, coboram încet de

pe gât pe pieptul lui ce ascundea atâta emoție. Mi-am desprins părul și l-am folosit pe post de perdea pentru a ascunde cel mai pasional sărut din viața mea. Îl sărutam așa cum nu o mai făcusem niciodată, cu nimeni. Corpul meu îi cedase toate drepturile, tremurând ca o gelatină în fața atingerilor lui, transformate în cele mai delicate și, totodată, cele mai cutremurătoare mângâieri. Eram pregătită să devin un tot unitar cu omul ce mă reînviase, să-i simt până și cea mai mică mișcare în amalganul de emoții.

Eram mai udă ca după o ploaie de vară, mă transformasem într-o sălbatică cu lumina stinsă, într-un decor știut doar de noi, unde "noi" era tot ce conta. Emoțiile mele au fost întrerupte de tonul de apel al telefonului.

- Ce faci, iubita?

- Aaaa... Citeam o carte, nu am somn și încerc să-mi omor timpul. Tu ce faci?

- Mă gândeam la tine și voiam să-ți spun cât îmi pare de rău că nu-ți pot da sărutul de noapte bună. Să visezi îngerași la fel ca tine.

- Mulțumesc, somn usor și ție.

Ajunsesem să fiu mai furioasă ca niciodată. Răzvan mă întrerupsese din singurul moment în care existam doar eu și Vlad, și totodată din cel mai frumos vis pe care îl avusesem. Am început să plâng isteric și să scriu mesaje. Romane întregi am așternut atunci, având un singur destinatar - Vlad.

Aburul alcoolului îmi dăduse un curaj nebun. I-am scris că îl doresc, cât de mult înseamnă el pentru mine și, nu în ultimul rând, i-am recunoscut că el era primul și ultimul meu gând din zi. Aș putea reproduce aici acele mesaje de o sinceritate cruntă, însă a fost poate, cel mai frumos și intim moment al nostru până în momentul acela. Îi declarasem sentimentele, dorințele, mă dăruisem lui în întregime în acea noapte.

Dimineața m-am trezit plângând, considerând că am făcut cea mai mare prostie trimițându-i acele mesaje. Îmi era rușine de mine, de el, de tot. Eram bulversată de sinceritatea mea și de curajul de a-i recunoaște lui totul. Îmi era teamă că va profita de acele mesaje, conștient fiind de puterea lui asupra mea. Practic, nu am făcut nimic altceva decât să-i întăresc ideea că a devenit cea mai imperioasă dorință a mea, arzându-mi sufletul în fiecare zi. Am făcut abstracție de toată rușinea pe care o simțeam în acele momente și l-am sunat.

- Aș vrea să vorbim, scuze că te deranjez, dar chiar simt nevoia să vorbim pentru că am făcut ceva ce nu trebuia...

- Nu mă deranjezi, despre ce vrei să vorbim? Reacția lui a fost atât de calmă și de naturală, încât i-am putut simți zâmbetul prin telefon.

-Știi... Aseară cred că ți-am trimis anumite mesaje, nu-mi mai amintesc chiar tot,dar... Vreau să-mi cer scuze.

- Nu au fost simple mesaje. Mi-ai trimis romane, trei mesaje lungi și late…

-Trei? Îmi amintesc doar de două, știu ce ți-am scris...

- Esti sigură? Cred că nu știi chiar tot ce mi-ai spus. Hai să ți le citesc!

- Nu, te rog, nu!

- Maria, de cinete ascunzi? De mine? Tu nu știi că omul beat și copilul mic spun mereu adevărul? De ce să negi ceea ce simți? De ce să te stânjenești de sentimentele tale și, mai ales, de mine, omul cu care ai vorbit orice?!

- Îmi este rușine să te privesc în ochi!

- Înțelege că nu trebuie să-ți fie rușine de nimic, să nu te mai aud că zici așa ceva! Află că le-am citit și recitit, m-ai lăsat mut, o să vreau să le arhivez, iar peste ani o să râdem împreună citindu-le.

Mi s-a tăiat respirația, pentru prima dată zicea și el ceva, un acel ceva frumos despre un "noi" în viitor, indiferent despre ce plan era vorba.

- Să înțeleg că mă vezi în viața ta și peste ani?

- Cu siguranță, poate nu atât de prezentă ca acum, dar categoric vei fi și peste ani!

Îmi jucau lacrimile în ochi mai ceva ca o ploaie de vară, obrajii începuseră să mi se inunde și sufletul să mi se facă mic de atâta emoție. Am închis convorbirea și am început să mă descarc de tot ce-mi îngreuna sufletul. Plângeam atât de tare, cum nu o făcusem niciodată de când îl cunoscusem, realizam că oricât de mult încearcă să se abțină și să păstreze o anumită distanță, contam pentru el, poate mult mai mult decât bănuiam eu.

Acela a fost momentul în care am pus mâna pe o foaie de hârtie și am început să-i scriu lui, celui care îmi furase mințile fără să mă pot opune, bărbatului căruia îi încredințasem sufletul încărcat cu atât de multe cicatrici:

„Dragul meu, știu că înainte de orice simțire sau impuls, ești un om corect, n-am nici cea mai mică îndoială, mi-ai dovedit-o de atâtea ori. Aceste rânduri nu-ți vor vedea niciodată ochii plini de lumină, însă azi simt că este despre și pentru tine. Ai apărut în viața mea atunci când nu mă așteptam, timid,aproape neobservat și totuși m-ai surprins de atâtea ori cu bunătatea și maturitatea ta,m-ai făcut să te îndrăgesc, iar acum, m-ai făcut să-mi pierd mințile.

Ahh, ce evoluție ai avut, ce frumos te redescoperi! Nu am întâlnit până acum niciodată acel bărbat sensibil și totuși atât de matur și responsabil ca tine. Știu că uneori moralitatea

doare, însă în momentele astea sfârtecă, rupe carnea de pe mine încetul cu încetul. Niciodată nu m-am gândit la trăirile mele, la ceea ce îmi doresc, la fel ca tine, i-am pus pe alții mai presus de orice. Mă întreb, deseori, ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă nu exista moralitatea asta? Cum ar fi să dărâmăm zidul imens ce ne ține la distanță zi de zi? Îmi e frică, al naibii de frică să nu te pierd, deși nu ai fost al meu niciodată. Aș vrea să știu ce-i în sufletul tău cu adevărat, ce simți și, mai ales, cum te simți, aș vrea să fii sincer și să nu impui bariere, să nu-mi mai spui că nu ai voie să vorbești. Poate vei realiza ce om minunat ești și cât însemni pentru mine. În momentele astea, mă simt ca un copil abandonat și îmi lipsește curajul de a fugi la tine, sub orice formă, îmi e teamă de abandon. Realizez că ai propria viață, ai problemele tale, dar vreau să te iau de mână, să te strâng atât de tare încât să-ți tremure sufletul de emoție, să simți că nu ești singur și că orice greutate vei întâmpina, eu voi fi acolo și te voi sprijini. Ai fost și ești înconjurat de femei frumoase, unele mult mai frumoase decât mine, poate că afecțiunea pe care ți-o pot dărui eu o găsești oricând în alte așternuturi la ceas de seară, cu toate astea nu știu cine îți va purta vreodată de grijă așa cum o fac eu. Ochii tăi triști devin ochii mei triști, supărarea ta se transformă în dorința mea de a-ți rezolva problema, dar tu nu mă lași. Te ferești, te ascunzi și taci. Sunt convinsă că îți dorești să mă protejezi, dar ce nu știi tu este faptul că liniștea mea o regăsesc doar în brațele tale, acolo mă simt în siguranță. Dragul meu, ți-aș spune atât de multe, dar teama mă copleșește. Poate că n-ai să mă înțelegi și mă voi transforma într-o nebună. M-ai considera o dementă dacă aș pune mâna pe telefon să te sun ori de câte ori inima îmi cere, dacă te-aș lua și te-aș săruta așa cum nimeni nu a făcut-o niciodată pentru că buzele mele îți știu fiecare literă din nume, tremură în fața ta fără ca măcar să le atingi. Și, cu toate astea, îmi ești confident, acel prieten devotat pe care și-l dorește oricine, omul minunat ce știe să fie acolo, oricând. Vezi cum faci din mine două femei? Una te dorește mai presus de orice, iar cealaltă te vrea cel mai bun prieten. Dacă nu vei fi al meu, îți doresc să fii împlinit, să radiezi de fericire alături de oameni care vor ști să te aprecieze cu adevărat, să fii liniștit lângă o femeie ce va ști să te iubească cu adevărat, dacă nu va ști, o voi învăța eu, daro să mă asigur că ești fericit, indiferent de ce presupune asta.“

După zile întregi în care nu am mai vorbit, am hotărât să-l urmez pe tata la cabana de la munte. El își dorea să meargă la vânătoare, eu voiam să am liniște. Am plecat împreună, în speranța că voi fi liniștită și că voi putea să mă bucur de natură. În mașină simțeam nevoia să vorbim, mă uitam la drumul plin de curbe și mă gândeam la existența noastră pe acest pământ. Viața niciodată nu ne va oferi un drum drept, lin, ci ne va pune la încercare ori de câte ori ne așteptăm mai puțin, transformându-ne în oameni puternici, căci acesta ar trebui să fie rolul fiecărei experiențe din viața noastră.

- Știi tata... Îmi e dor de copilărie, de vremea în care mă dădeai în leagăn și întindeam mâna pentru a atinge cerul. Ce dor îmi este să ating cerul!

- Off, fetița mea frumoasă, atunci erai un copil și visai, nu știai că nu poți ajunge la cer.

- Ba da tată, am ajuns, de multe ori! L-am mângâiat de fiecare dată când am fost fericită. Am dansat cu norii și m-am îmbrățișat cu soarele, câtă căldură am primit atunci!

- Uneori mă sperii cum vorbești. Maria mea, ai rămas aceeași visătoare!

- O visătoare pe care tu refuzi să o înțelegi! Tati, îți amintești cum ai cunoscut-o pe mama?

- De ce mă întrebi asta?

- Vreau să-mi povestești despre voi, despre cum v-ați cunoscut.

- A fost acum foarte mulți ani, dar cu certitudine îți pot spune că a fost cea mai frumoasă femeie pe care ochii mei au văzut-o. Ne-am cunoscut în zi de sărbătoare, iar ea, din clipa aceea, mi-a făcut viața o sărbătoare!

- Ce frumos vorbești! Vezi tati, la fel cum vorbești tu despre mama, așa aș vrea să vorbesc și eu despre soțul meu.

- Pai și tu de ce nu vorbești așa despre Răzvan?

- Nu vreau să te supăr, dar eu nu-l iubesc pe Răzvan așa cum vrei tu. Țin la el mult, știu că e un băiat bun, dar nu cred că aș fi fericită lângă el. Să știi că pentru mine faptul că el este avocat nu are importanță, nu mă interesează nici banii lui.

- Draga mea, ai rămas la fel de încăpățânată ca atunci când erai mică! Nici un alt bărbat nu-ți va putea oferi ceea ce-ți oferă el, gândește-te cât de protejată vei fi!

- Pe mine nu mă protejează nici profesia și nici banii lui! Pe mine mă protejează brațele bărbatului pe care-l iubesc, iar acel bărbat nu-i Răzvan!

- Cum îndrăznești să-mi spui mie, tatălui tău, așa ceva?

A fost pentru prima dată când, ajunsă la vârsta maturității, mi-a dat o palmă. Am simțit-o ca fiind cea mai grea și cea mai dureroasă palmă primită în viața mea, dar eram conștientă că vor mai urma și altele dacă aveam de gând să-l înfrunt pe el și pe toți cei care nu înțelegeau că nu-l iubesc pe Răzvan. Mi-am pus ochelarii de soare pe ochi și am început să dau drumul lacrimilor pe obrajii încărcați de atâtea greutăți. Mă gândeam cât de greu îmi va fi drumul spre fericire fără nici un fel de susținere. Speram cu disperare ca Vlad să acționeze și să pună piciorul în prag în toată situația, să-mi spună că e dispus să riște totul pentru noi, să mă pot baza pe el și pe sprijinul lui necondiționat. Visam că natura își va cere drepturile asupra mea și mă va recunoaște drept fiică, protejându-mă de orice pericol sau neliniște sufletească.

Aveam pe fundal cea mai frumoasă muzică și nu-mi mai încăpea în suflet atâta admirație pentru păsărelele ce zburau vesele în grădina din fața cabanei. Am băgat cheia să deschid ușa,

când, dintr-o dată, am auzit pași din interior. M-am speriat atât de tare, încât am țipat cât m-au ținut plămânii.

- E cineva în cabană! Ne-au spart cabana! Tata, în schimb, nu avea nici măcar o urmă de panică, tot ce vedeam pe chipul lui era un zâmbet larg, de neînțeles.

- Calmează-te, că nu-i nimeni. E doar Răzvan.

- Poftim? Răzvan? Ce caută el aici? Era vorba că venim doar noi doi pentru a ne bucura de natură. Aveam nevoie de timp cu tine, cu tatăl meu! Nu pot să cred!

- Ai nevoie de timp petrecut cu el ca să înțelegi că este omul potrivit pentru tine.

- Dar cine decide care este omul potrivit pentru mine? Nici eu nu hotărăsc asta, doar simt! Iubirea se trăiește tată, nu se decide!

- Uneori, iubirea vine pe parcurs, draga mea.

Am preferat să tac și să nu mă cert. Eram conștientă că discuția noastră nu ducea nicăieri, dar mie îmi venea să urlu, căci nu aveam parte de liniștea pe care mi-o doream atât de mult. Am intrat în casă și mi-am impus să mă port frumos cu Răzvan, nu avea nici o vină pentru faptul că eu nu îl iubeam așa cum și-ar fi dorit el și restul lumii.

- Nu mă așteptam să te văd aici.

- Am vrut să-ți fac o surpriză și să evadăm amândoi. M-am gândit că, înainte de orice lucru pe lumea asta, ești tu!

Cuvintele lui îmi străpungeau inima și lacrimile mă inundaseră de emoție. Mă uitam în ochii lui și vedeam o bunătate pe care eu nu puteam să o apreciez așa cum ar fi meritat. Cuvintele lui trezeau în mine emoții și, în același timp, mă scufundau într-o furtună de tristețe.

Au fost unele dintre cele mai grele zile din viața mea, încercând să mimez o fericire care, practic, nu exista, era o nălucă ce apărea odată cu prezența lui Răzvan și dispărea îndată ce ramâneam singură. După zilele petrecute lângă tata și viitorul meu soț, am hotărât să-mi acord timp mie, încercând să mă detașez de bărbații din viața mea. În cele din urmă, m-am înscris ca voluntar într-o tabără pentru autiști, ce mi-a oferit mult mai multe emoții decât îmi puteam eu imagina.

***

Priveam un bărbat întors cu spatele către mine, ce-i împletea părul unei fetițe blonde. De cele mai multe ori, viața ne oferă surprize atunci când ne așteptăm mai puțin.

- Cine este bărbatul acela?

- Cel ce se joacă cu fetița? Îl cheamă Vlad, se implică des în activitățile noastre și are un succes nebun la fetițe.

-Nu doar la fetițe, mi-am spus în gând și am zâmbit.

L-am lăsat pe Vlad să-și continue joaca și am mers în camera unde eram cazată. În timp ceurcam scările, mă certam cu mine și cu sufletul meu, căci știam că tot ce este frumos, pur și din inimă, durează puțin. Eram conștientă că poate zilele petrecute alături de el, în tabără, vor fi de neuitat, dar vor fi prea puține, iar eu mă voi întoarce în lanțurile bine prinse de propria familie.

"Draga mea, nu ai voie să devii mai slabă decât ești deja, nu-ți permite să i te mai arăți lui așa cum ești tu, în formă pură. Ai vorbit prea mult până acum și te-ai expus. Ai refuzat să fii un răsărit de soare ce apare pe ascuns, surprins doar de cei care se trezesc cu dorința-n sânge de-al vedea. Tu te-ai arătat și te-ai dăruit la fel cum o face soarele ziua în amiaza mare, se expune tuturor fără ca măcar să-i observe cineva adevărata frumusețe, căci ea se numește deja obișnuință. I-ai înlăturat curiozitatea, dorința de a te cunoaște și ai devenit o figură comună. Acceptă faptul că totul este doar o iluzie. Deși iluziile sunt cele care se nasc din cele mai sincere și puternice sentimente, ele durează cel mai puțin. Bucură-te de orice moment din viață ca și cum ar fi ultimul, trăiește zilele acestea ca și cum nu ai mai avea nevoie de nimic altceva, acum ești doar tu și el; el- iluzia formată cu atâta grijă de sufletul tău."

Acestea erau cuvintele pe care mi le repetam într-una. Purtăm dialoguri cu noi pentru a ne convinge singuri că nu acționăm doar cu latura sentimentală, ci ținem cont și de cea rațională. Nu eram într-o discuție cu sufletul meu, eram într-un război, ajungând în postura în care îmi era teamă să vorbesc cu Vlad pentru a nu-l îndepărta. Realitatea cruntă era faptul că noi, cu cât ne apropiam mai mult, cu atât adânceam prăpastia dintre sufletele noastre. Îmi era teamă să mă apropii de el, de fapt amândurora ne era.

Fugeam de atracție, de sentimente, de tot ce era între noi și ne zbuciuma sufletul în fiecare zi. Cu toate astea, îmi doream ca zilele din tabără să fie cele mai frumoase din viața mea, nu mă mai interesa nimic altceva în afară de el. El și sufletul meu deveniseră priorități, iar destinul ne-a fost complice în întâlnirea noastră neprevăzută. Am înțeles atunci că indiferent cât vrei să fugi de sentimentele tale pentru un om, destinul nu te lasă, te provoacă să nu te lași condus de lașitate și să-ți asumi ceea ce ești tu cu adevărat. În zilele acelea, eram doar a lui, aceea eram eu cu adevărat, plină de iubire, nebunie și oarbă. Eramorbită de el, de evoluția lui, de sensibilitatea și de bunătatea pe care le transmitea. Odată cu intrarea lui în viața mea, am înțeles că adevarata bărbăție constă în atitudine, nu în puterea pumnului sau a vorbelor jignitoare. Mă uitam în trecut și vedeam o copilă naivă ce permitea toate jignirile, pe motiv că ele reprezentau o caracteristică a bărbăției.

Îmi aminteam de Liviu și simțeam cum sarea din lacrimile mele îmi uscau obrajii. Aveam nevoie să plâng pentru toate greșelile, pentru tot ce am făcut și n-am făcut. Mă gândeam neîncetat la cât de mare este diferența dintre un mascul ce se crede bărbat și unul care, prin

definiție, este cu adevărat. Vlad reprezenta cu succes modelul pe care orice femeie și-l dorea, le avea pe toate și totuși nu avea nimic. Îi lipsea curajul de a renunța la ceea ce vor alții mai presus de ceea ce-și dorește el.

În cele din urmă, am coborât în curte, încercând pe cât posibil să-l evit. M-am împrietenit rapid cu un băiețel pe nume David. Era un copil superb ce purta neîntrerupt cerul în ochii lui. David își dorea să se dea pe leagăn în timp ce eu îi spuneam povești. Am fugit împreună spre leagăne, iar eu m-am lăsat condusă de dorul copilăriei și l-am ocupat pe cel din stânga lui.

- Ești frumoasă. Tu de ce nu ești mică la fel ca mine? Vreau să fii mică și să fii prietena mea.

- David, eu sunt prietenta ta. Nu înălțimea contează, eu am crescut, dar…

- Tu cum ai sufletul?

Întrebarea lui m-a încuiat, lăsându-mă fără cuvinte timp de câteva secunde. Nu-i puteam spune unui pui de om că sufletul este rupt și plin de cicatrici, îmbibat în sânge negru închegat de urmele trecutului și neputința prezentului.

-Sufletul meu acum este încărcat cu iubire și fericire pentru că ești lângă mine. Dumnezeu te-a înzestrat cu cei mai frumoși ochi. Trebuie să înțelegi că dintre toți oamenii, ești cel mai aproape de El.

-Tu o să fii prietena mea aici și o să ai grijă de mine, la fel ca Vlad.

-Vlad? Cine este Vlad?

- Vlad este noul meu prieten, ce-mi spune povești cu animale și mi-a promis că o să mă învețe să merg pe bicicletă. Hai cu mine la el!

Îmi înghețase inima și mă cuprinsese o avalanșă de emoții. Mă temeam de reacția lui atunci când mă va vedea, tremuram mai rău ca în fața unui cutremur.

- Vlad, vino să ți-o prezint pe Maria!

A rămas înmărmurit, ca și cum văzuse o fantomă. Tăcea, privindu-mă atent, iar mie-mi venea să-l sărut și să mă agăț cu mâinile de gâtul lui.

- Nu mă așteptam să te văd aici. Cum ai ajuns?

- Mi-am dorit să mă deconectez de tot ce este în jurul meu și m-am înscris ca voluntar. Nu am știut ce pune la cale destinul.

- Oare ce vrea de la noi?

- Se spune că nimic nu este întâmplător. Sunt sigură că ne-am întâlnit aici, doar noi, având un scop. Uneori, universul se încăpățânează să aducă doi oameni aproape, indiferent de împrejurări.

- Nu știu ce planuri are destinul ăsta cu noi, dar mă bucur că ești aici.

Toți voluntarii erau la piscină, jucându-se cu mingea în apă alături de copii. Ne-am oprit pe șezlonguri. Eu i-am înmânat bricheta, el și-a aprins țigara. M-am uitat și am zâmbit.

- Pofta vine zâmbind.

- Zici? Poftă de ce anume?

Ne priveam în ochi atât de pătrunzător, încât îmi era teamă să nu fie ultima dată când îl văd. Focul din ochii lui îmi ardea pielea deja încinsă de razele soarelui, dar era cel mai frumos foc pe care-l văzusem în viața mea. Privirea lui mă dezbrăca de haine, încetul cu încetul... Simțeam, ca o dementă, cum rup cămașa de forță și mă dezlănțui într-o pasiune năucitoare. Începusem să tremur doar la gândul unei apropieri intime între noi. Îmi ațintisem privirea spre pantaloni, dorind până-n măduva oaselor să descopăr toate misterele, să simt, să văd, să ating.

- Pofta de viață, de fericire.

- Da, da... De viață.

Se uita la mine și zâmbea cu subînțeles.

- De ce mă privești așa?

- Așa cum? Doar mă uit la tine...

-Te uiți ciudat, pătrunzător și mă intimidezi.

- Eu te intimidez? Tu te lași intimidată de o privire?

Avea o satisfacție în glas, încât mă topeam în fața atitudinii lui.

- Știi bine că atunci când vine vorba de tine, lucrurile stau altfel. Mă intimidezi și mă faci să roșesc.

- La fel ca atunci când ai văzut semnul pe gâtul meu. Ești sigură că nu ai nimic să-mi spui?

Am înmărmurit. Nu știam exact ce anume dorea să-i spun sau ce era potrivit să spun. Eram într-un război interior, o parte din mine mă îndemna să-i spun cât sunt de fericită că l-am întâlnit acolo, cealaltă mă trezea rapid și-mi șoptea că ar trebui să termin cu declarațiile sincere și să-mi accept destinul stabilit de tata. În viață ne lăsăm conduși de ceea ce vor alții și uităm de

noi. Nimic nu te chinuie mai tare decât să simți că ești prizonier în propria viață. Practic, devenisem doar o marionetă bine mânuită în mâinile tatălui meu. El era cel care îmi decidea soarta, iar eu cea care suferea din cauza neputinței.

-Ce vrei să auzi de la mine? Nu am nimic de adăugat față de tot ce ți-am spus până acum. Hai să nu ne mai mințim! Amândoi știm ce se întâmplă cu noi.

- Tu ce crezi că se întâmplă cu noi?

- Vlad, vorbești cu mine, nu cu altcineva. Între noi există o legătură, dincolo de orice prietenie există o atracție, iar asta mă face să trec cu viteza luminii de la agonie la extaz.

-Cu sau fără atracție nu trebuie să uităm că, dintre noi doi, tu ești cea luată. Maria, oricât de greu ne este să vedem realitatea, trebuie să acceptăm că nu suntem destinați să fim împreună.

- Te cunosc și ești în stare să faci o nebunie. Vreau să faci lucrurile pentru tine, dacă schimbi ceva în viață, fă-o pentru tine. Dar... Nu vreau să te pierd, înțelegi? Îmi e teamă că o să te îndepărtezi, te voi pierde și asta mă va distruge. Ești omul ce m-a făcut să mă simt femeie doar dintr-o privire. Este suficient să te știu în preajma mea ca să mă consider protejată.

- Mă lași fără cuvinte. Mă onorezi dacă eu am avut această putere asupra ta, însă nu mă vei pierde, încetează cu replica asta, nu va fi așa.Voi rămâne mereu lângă tine și poți conta pe sprijinul meu, însă nu vreau să-ți faci rău, nu meriți. Te-ai gândit vreodată că doar supraviețuiești și nu te bucuri de viață așa cum meriți de fapt?

- De ce vrei să-mi răsucești cuțitu-n rană? Am fost pusă la încercare de multe ori, dar ai dreptate când afirmi că am ajuns doar să supraviețuiesc. Am uitat să prețuiesc viața și să fiu autentică, fără temeri și constrângeri din partea celorlalți.

- Iar asta e mare păcat pentru tine. Ești frumoasă când râzi, deviicu totul altă femeie. Sper doar să nu regreți faptul că nu te-ai bucurat la timp de tot ceea ce ai fi putut să trăiești. Te-ai plafonat într-o lume ce nu-ți aparține și te lași condusă de ceea ce vor alții, nu de ceea ce vrei tu. Ai ajuns să rătăcești prin propria viață și ai uitat cine ești, ce vrei și ce meriți cu adevărat.

- Aș vrea să-mi spui sincer ce gândești în legătură cu toată povestea noastră, cu tot. Vreau să știu cum vezi tu lucrurile, ce simți, ce crezi.

-Eu nu-mi pot da cu părerea despre alte lucruri ce nu mă privesc, dar cu siguranță tu nu meriți ceea ce ți se întâmplă. Nu te poți căsători cu un om pe care nu-l iubești, nu te poți lăsa condusă toată viața de tatăl tău. Tu meriți mult mai mult, trebuie să descoperi fericirea adevărată!

- Dar poate că fericirea mea ești tu! Hai să avem curajul să înfruntăm totul și să plecăm undeva departe împreună, într-un alt oraș, oriunde, dar să fim doar noi doi. Pentru tine mi-aș asuma totul, aș înfrunta orice!

- Maria, revino-ți! Tu ai toate motivele să pleci și să-ți faci viața așa cum consideri, meriți mai mult, însă eu am tot atâtea motive ca să trăiesc aici. Știi că nu pot pleca.

- Atunci rămân cu tine aici! N-aș suporta să nu te mai văd. Nu vreau să mă gândesc cum e să trăiesc fără tine.

- Hai, gata, liniștește-te.

Și-a deschis brațele cu o blândețe rar întâlnită și m-a primit la pieptul lui, asemenea unui tată ce-și protejează fiica rănită din dragoste.

Au urmat zile pline de dulceață și amar. Erau ca un cocktail pe care-l savurezi însetat și la final nu te alegi decât cu o beție zdravănă. Ne intersectam des privirile, iar eu aveam de fiecare dată dorința nebună de a fi în brațele lui. N-am reușit să înțeleg niciodată ce anume mă trimitea atât de tare în brațele lui, acea dorință era mai puternică decât orice emoție de-a mea avută până la vremea aceea. Aproape că uitasem care era rolul meu acolo și-mi canalizasem toată atenția spre el, iluzia mea frumos formată. Am înțeles mai târziu că rolul acelei tabere era să mă pregătească pentru un adevăr ce urma să-l aflu cât de curând. În ultima noastră seară, am făcut un foc mare de tabără și ne-am strâns cu toții în jurul lui. Priveam focul pierdută și intrasem într-o lume a mea, copleșită de gânduri. Mă uitam și vedeam cum flacăra mare începea să se domolească încetul cu încetul, ca mai apoi să se stingă. Vedeam cum se încheia povestea noastră odată cu acea flacără, căci după tabără a ales să se îndepărteze și să dispară din viața mea...

Anii au trecut, iar numele lui a rămas cel mai sfânt tatuaj pe suflet. Dușurile reci, alte brațe, alte sărutări au șters urmele lui de pe trup, dar cu toate astea, a rămas bărbatul model din viața mea. Acum, ajunsă la vârsta bătrâneții, povestea noastră a devenit preferata nepoatei mele. Sorbeam din ceașca cu cafea și îi citeam curiozitatea în ochi. Aștepta să-i prezint un alt final, o continuare frumoasă a tot ce-i povestisem până acum. Nu ne-a rămas decât să ne punem întrebări, unele au rămas fără răspuns încă din tinerețe, și să vedem viața așa cum este ea: cu lecții învățate și experiențe trăite.

- Ce frumoasă poveste ați avut, dar nu-mi place finalul. Tu ai ales să fii sinceră cu el, te-ai expus, pe când el s-a ascuns în tăcere. De ce ai ales să fii atât de sinceră, în ciuda lipsei lui de reacție?

- Draga mea, mulți consideră că este riscant să fii sincer, căci poți spune adevăruri care dor, însă este cel mai frumos și pur cadou pe care ți-l poți oferi. Am învățat cu greu că nu trebuie să mă mint și, cu atât mai mult, să mint sufletul. Cea mai des întâlnită otravă e minciuna, iar antidotul ei e doar sinceritatea, altfel riști să mori otrăvit de propria negare. Sentimentele nu le poți controla și nu le poți ascunde, iar dacă te opui lor, vor ajunge în cele din urmă să te distrugă.

-Te-ai gândit vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi avut curajul să-l înfrunți pe străbunicul?

-Ani la rând, zi și noapte. M-am condamnat de multe ori că am fost lașă, însă frica provocată de tata m-a făcut să accept situația. Sunt părinți ce sunt orbiți de iubirea față de copiii lor și consideră că au dreptul să hotărască viitorul acestora, aici e marea lor greșeală. Un copil, când ajunge la vârsta maturității, trebuie lăsat să hotărască singur ce-i bine și ce-i rău pentru el. Nu-l poți închide într-o colivie doar pentru că tu, ca părinte, crezi că ești Dumnezeul lui și ai toate drepturile rezervate. Tatăl meu a fost obsedat, întreaga lui viață, de conceptul de putere, la maxim. L-am iubit mult și știu că mi-a vrut binele mereu, însă aș fi vrut să mă înțeleagă, să-mi lase dreptul de a-mi alege partenerul pentru viață.

- Bunicul te-a iubit încă din tinerețe și sunt convinsă că i-ai comparat atunci când îți era dor de liniștea din sufletul tău. Ți s-a întâmplat să tânjești după prezența lui Vlad, fiind cu bunicul în preajmă?

- Mă gândeam la el atunci când mă certam cu Răzvan, mă simțeam nedreptățită, singură. Au fost momente când m-am simțit foarte singură în propria mea relație și mă gândeam la protecția pe care am simțit-o în preajma lui. Au fost multe nopți pierdute printre lacrimi de dor… Sau, mai bine zis, din dorința de a fi lângă omul iubit. Au fost zeci de întrebări și mii de lacrimi, toate au tânjit după el. Visam la el chiar și când mă puneam seara în pat alături de Răzvan. Strângeam perna în brațe și plângeam, gândindu-mă că n-am fost niciodată a lui, nu am știut niciodată cum iubește El- cea mai frumoasă iluzie a mea.

- Bunico, l-ai văzut pe omul acesta ca pe o icoană, însă te-ai gândit vreodată că imaginea creată de tine nu coincide cu realitatea?

-Așa cum i-am iubit calitățile, am învățat de-a lungul timpului să-i accept și defectele ce uneori m-au scos din minți. Nu a fost niciodată bărbatul perfect, însă a avut mereu ceva aparte. Uneori, defectele au primat în fața calităților. Nu de puține ori, l-am văzut mai dificil decât pe bunicul tău și tot de atâtea ori mi-am dorit să nu-l mai văd niciodată. L-am idolatrizat și profanat în același timp. Au fost momente când m-am întrebat cine este cu adevărat și m-am învinovățit pentru iluzia creată. M-am condamnat pe mine că am crezut în el orbește, deși nu l-am cunoscut niciodată în profunzime. A fost omul care m-a ridicat și totodată a dat cu mine de pământ cum nu mi-aș fi imaginat vreodată.

-Ai regretat ceva legat de povestea voastră?

- Multe lucruri, poate mult prea multe. Am regretat că nu am avut curajul să-l sărut de câte ori aș fi vrut, nu am fugit la el atunci când am simțit că nu mai pot și faptul că uneori am fost prea sinceră și prea deschisă cu el. Aș fi vrut să reacționez din impuls, să fac ceea ce-mi cere inima în legătură cu el, însă m-a oprit de fiecare dată orgoliul. M-au năpustit nenumărate îndoieli în ceea ce-l privește, iar toată nesiguranța instalată m-a oprit din a-mi găsi fericirea.

-Ai afirmat mereu că a fost singurul bărbat care te înțelegea și, în același timp, omul în fața căruia ai devenit orgolioasă. De ce te-ai încăpățânat să păstrezi acel orgoliu între voi? Nu erau suficiente toate celelalte obstacole?

- Grea întrebarea. Pe Vlad l-am adorat cu tot ce însemna bun sau rău, însă am știut mereu că atunci când își dorea ceva cu adevărat, acționa. Am așteptat mult timp să facă un pas în sensul acesta, să fie el cel care să mă sărute primul, să fie el cel care mă ia în brațe pentru că-și dorește să mă ascund în brațele lui. Mi se părea înjositor, ca femeie, să merg să-l sărut, aveam impresia că cerșesc ceva, mă umilesc, mă temeam de o respingere provocată de prea multă rațiune. ***Mă înspăimânta gândul că nu voi fi niciodată femeia marcantă din viața lui, rămânând doar cu imaginea unei copile naive, gata oricând să-i dăruiască propriul univers.***

Fericire

Sinucigaș de profesie

Andreea Peptan

,,Mi-ai povestit cândva/ Mi-ai povestit ceva/ Și-acum mă pierzi în urma ta/ Pe străzi albastre”*(Bere Gratis, Străzi albastre)* încă îmi urlă duios, dar haotic în timpanele surde la vacarmul Bulevardului Cetății. Bere gratis, faină trupă – n-am ce zice. Doar că berea aproape niciodată nu e gratis. Doar străzile... Străzile sunt mereu albastre – albastru de vene – albastru de inimă albastră. Nu a mea – eu sunt un ciclop care-ți face dintr-un ochi. Un brontozaur preistoric ce-o să facă istorie – un fanfaron cu un castron de orez în față.

Chelnărița stă proțăpită în fața mea, cu meniul scorojit în mână. Observ chimonoul ei uzat. Cum îi ies mâinile mici din pânzeturile alea obosite si decolorate, chiar boțite pe la buzunare. Fake-urile astea. Cine are buzunare la chimono în țara orezarilor?! Nimeni. Iar tușul de la ochi și rujul din bujorii falși au pălit, și-au pierdut prospețimea după incursiunile pe la bucătăria dinspre care sfârâie neobosite niște tigăi. Atât de real. Mă gâdilă plăcut la urechi. Îmi cântă și ele. Nu despre străzi albastre, nici gri, darmite multicolore – nici atât – ci despre după-amiaza asta lenevoasă – ticălos de lenevoasă. Se ridică rotocoale cețoase din ceaunul cu orez, în zumzete. Zumzete aproape adormitoare.

Nu știu dacă în China îl fierb în ceaun, dar la noi sigur de acolo bolborosește. Știți – fake-urile astea. (Da. Înțeleg. Am un tic verbal. Nu – nu e verbal – e nervos verbal. Un tic verbal care e nervos. Cum de unde știu că e nervos?! Normal că știu. E al meu doar. Dacă nu știu eu, cine să știe?!

Auziți?! Nu vă supărați, vecine! Vă rețin și eu puțin... Ticul meu verbal-nervos. L-ați văzut astăzi? Da-da. De dimineață era – ne-am băut cafeaua împreună. Am stat și la o țigară. Ați văzut unul nervos? Am priceput. Înțeleg că și al dumneavoastră e nervos de obicei. Dar, mai bine, faceți-mi, vă rog tare mult, o descriere sumară. Iar una amănunțită, chiar că n-ar strica defel.

Așa! Cu vuvuzelă roz și un abțibild cu pălărie de pirat în frunte. Într-o parte – da, către tâmpla stângă – sau partea dreaptă, dacă se admiră tacticos în oglindă. Are un semn de bună purtare, o cicatrice în formă de trompetă. E aproape pseudoartistică trompeta aia. Cu ea își asortează vuvuzela aceea odioasă când e nervos. Și el e aproape invariabil nervos.

V-a scuipat pe scări? Vai! Ce rușine-mi e! Am încercat din răsputeri să îl disciplinez. Să-l temperez cumva. Dar... E pur și simplu incorigibil! Nu vreau să minimalizez evenimentul – nicidecum. Doar că – atunci când nu e nervos, când nu suflă în vuvuzelă – e trist. N-aveți idee ce trist e un tic verbal (nervos de obicei). Nu-l las. Nu-i dau voie să fie deprimat. Doar eu am voie să fiu deprimat. Nu diplomat – aia e o prăjitură. Cu frișcă vegetală, falsă, de la o vacă ce trăiește într-o pungă. Săraca vacă din pungă, sugrumată în altă pungă din cutia de carton. Altă deprimată. Fake-urile astea...

Cred că știu de ce am venit să-mi caut ticul verbal aici. Acum sigur nu e nervos. Când nu e nervos și nici deprimat, e ghiduș. Face ghidușii. Vine să se joace și el cu aburul. Cu aburul – nu cu focul. Bineînțeles că i-am făcut protecția muncii – e la zi. Doar nu era să las bunătate de partener de sindrofii pasibil de accidentări.

Cu aburul are el treabă – e sclifosit adesea. Un filfizon fără pereche pe coclaurile minții mele crețe și extrem de bogate în relief divers. Ce treabă să ai cu focul?! Asta e pentru comuni. (Subliniez – s-avem pardon; intenționat n-am spus *comune.* A pățit-o un prieten mai neinspirat el așa, să-i spună zânei (în tentativa de a-i zugrăvi din vorbe că nu e chiar zână). *Știi... Ești o fată comună.* Ea a zâmbit într-un colț de gură – dreptul sau stângul (nu mai contează astăzi) – un pic șiret, doar șiret și relaxat. *Nu sunt comună. Eu sunt sat, cătun eventual.* Minte creață la ea – altă minte creață.

Așa că, recapitulând: ticul meu verbal, când nu e nervos și nu suflă din vuvuzela roz, e în căutare de noi prieteni de pe meleagurile aburului. Stă în fund pe marginea ceaunului, își bălăngăne picioarele și inspiră cu nesaț. Odată l-am prins cum făcea o declarație de dragoste către oala aburindă cu noodles. I-am strigat: *Te-ai stricat la cap?! Gata cu șarada asta. Treci acasă! Să n-aud nimic. Niciun mau, nicio vuvuzelă!* Și l-am înșfăcat de-o ureche, l-am folomocit în buzunar și-am plecat spre casă. Deprimat. El în buzunar – nu eu. Eu? Altă dată. Deprimarea e și ea o neserioasă, iar noi, frați de cruce, o împărțim, ca pe sandwich la școală, popcorn la cinema și chiștoc de țigară în spatele blocului. E bine să-l știi al tău. Dar să-l împarți...Acolo e șpilul și toată bucuria.

– Tic-tic! Unde ești? Tic-tic? Ești la ea pe nas? După nas? Tic-tic...

Mă uit bine încă o dată. Fata aruncă sporadic priviri scârbite către mine, dar și curioase, cu răbdarea celui care te încearcă și plănuiește câte-ți mai permite până te pleznește. O apăs cu arătătorul pe vârful nasului.

− Tic-tic! Unde ești? Și chicotesc în mine.
− Ce tic? Ești prost?! Băiatu'! Alo! Mai vrei ceva?
− Nota de plată și pe Tic. Tic-tic! Unde ești, prietene? Hai cu tata.
− Iară tic? Încă n-ai isprăvit cu el?! Și ai orez pe bărbie, loosere!

În dreapta, fata noastră își dă ochii peste cap cu silă. Mă uit după Tic. Tic nu e nici acolo, dincolo de calea sprâncenelor ei pensate asimetric. *Ia nota de plată! Ce retard...* Aud în urma mea. Iar Tic e-n buzunarul de la piept, se pare.

În urma mea nu aud de obicei prea multe. Claxoane, mașini, coji de semințe scuipate de la etajul trei. Nu zăbovesc să le cutreier sursele, căile, doleanțele și intențiile. Și-apoi, etajul trei e pentru amatori. Ați auzit pe careva decernând vreodată ceva important la etajul trei pe covorul roșu?! Ce covor roșu?! Aiurez. Pe carpeta țesută de străbunica la război. Aia la care urlau mama și bunica. N-o spăla cu apă caldă, că-i ies culorile, toantă ce ești! Dar nu e caldă – ce-ai Babi (atenție, nu e Baby, că avea deja vreo șapte ani de la ieșirea la pensie și șaizeci și cinci de la ieșirea în decor la concursul de Formula 1 între nenăscuți. Când a ieșit – mare ghinion – frig, foamete. Frică și alte f-uri la fel de nefericite... Orfană de război și niciun acoperiș deasupra capului). *Dar ce-are, frate, acoperișul bună-tii, Doamne, iartă-mă, cu carpeta?!*Of-of. Chiar nu știți nimic.

− Tic! Băi, Tic! Hai nu face pe-mbufnatul cu mine, că nu ești femeie. Că de erai – și n-aveam ce discuta – te dibuia neșansa tuturor neșanselor sub numele de Tica (Taca), ce devenea Taca-Taca și, din aia, e limpede că nu-mi mai trebuie. Are tata destulă. *Gelule, iar ți-ai făcut nes!* Zici că din ficatul ei curge, ca din cornul abundenței.*Gelule, numai atâția bani mai ai?* Zici că face interogarea de sold. De fapt, chiar asta e − interogare de sold și interogare de soț – că dulcea urmașă a Evei știe să se desfășoare mai ceva decât Covorul lui Aladin în *O mie și una de nopți*. I-au trecut bietului o mie și una de mult, că viața Gelului nostru se lăbărțează cât o noapte polară.

Am ajuns la intersecție. Cale de trei străzi și jumătate, te-am tot aburit. Mda... Știu. Nu e chiar aburul pe care-l așteptai.

−Tic, nu mai fii boțos. Te rog eu mult de tot! Uite, dacă facem pace, ca doi prieteni la cataramă ce suntem, îți mai povestesc una-alta. Nu-ți mai sufla mucii în buzunarul meu, că te plesnesc. Peste vuvuzela aia spurcată, se-nțelege. Păi, cum altfel?!

Dacă gentlemanii ăștia, ieșiți din găurile întunecate și înfundate ale periferiei, au ridicat deviza –*Pe o femeie să nu o atingi decât cu o floare* – la rang de teoremă (nu mai mult, că până la destinație mai expiră din trupurile lor arhicivilizate, dar mai ales pretins civilizatoare, câte-o scatoalcă de la purtător către Evele de pe buletin și din actele de luare în spațiu – locativ – n-au ei

bani de misiuni spațiale cu NASA, că i-au dat pe semințe și țigări), îmi permit, dragă Tic, să îți mărturisesc din străfundul nobil al simțămintelor mele camaraderești îndreptate către tine – o axiomă (să nu trebuiască demonstrată-n veci) – *Pe un prieten adevărat nu-l atingi nici cu un gând.*

Spurcăciune mică, te-ai edificat că-ncerc să te învălui în mrejele mele de șantajist sentimental. Sfinte, Tic, nu-ți mai sufla nasul în buzunarul meu! E scârbos și iar o să mă suspecteze maică-mea de „melcocid" – da-da! Nu mai știi ce e ăla „melcocid"?! Se poate?! Mă dezamăgești profund. Ucidere de melci în masă. Nu, Tic, nu melci cu brânză care se fierb în prealabil. Numai la abur ți-e gândul, îndrăgostitule. Ești incurabil, tântăluță ce ești.

Ăla cu *Melc-melc, codobelc/ Doamne cât ești tu de fake!* A doua parte e de la mine. Codobelc rimează cu codo-berc. Mai ții minte, scumpul meu prieten, povestioara lui Lev Tolstoi cu vulpea bearcă? Mi-o citea (de fapt, ne-o citea) mama înainte de culcare. Tu erai doar (T)ochi și (T)urechi, incognito, sub un colț de plapumă. Și, într-o zi – bineînțeles că a fost vina mamei – (cum altfel?!) ai adormit de plictiseală. Îmi duc aminte cum sforăiai ușurel, ca o jucărie cu cheiță. Și, la un moment dat, ai început să strănuți. Probabil ai visat cum vine vulpea fără coadă din poveste și te amușină cu lăcomie pe la nas. Sau, pare-mi-se, te gâdilă cu coada-fantomă; o fi suferind și ea de sindromul cozii străine – în vise toate-s cu putință. Doar să-ți iasă o vulpe în cale – fie ea și bearcă. Nu discriminăm. Atunci te-ai ales cu cicatricea aceea în formă de trompetă. Nu te iert. Era să te pierd dintr-o neglijență de tic verbal nervos și neserios. Te-a vânat cu cotorul de carton al volumului – a crezut că ești șoarece.

Să te prezint?! De ce n-am vrut să te prezint? Doamne, iarăși deschidem subiectul acesta și sfârșim în același scenariu imbecil:

Mama, ți-l prezint pe Tic, prietenul meu. Nume de familie: Verbal. Supranomen – cum aveau romanii – Nervos. Poreclă? Nu mai are. Adică avea, dar și-a pierdut-o când i-ai dat cu cotorul de carte în frunte – amnezie temporară de o săptămână și jumătate și cu sechele: și-a uitat porecla. Dacă o știu eu?! Zici că eu sunt neglijent. Așa crezi tu... Că nu-mi amintesc porecla prietenului meu. Nu mi-a zis-o! Păi da – tot timpul eu sunt de vină. Cum să nu... Semnul zodiacal... Născut sub semnul vuvuzelei. Număr norocos: unu - că până aici am reusit să-l învăț să numere într-un an de zile. Ce să zic... Poate progresăm. Nu, mamă, lasă astrograma,nu încerca să-i calculezi ascendentul. Știu că-i norocos – doar e prietenul meu. La ce noroc mai mare să-l poarte năzuințele?! Locul nașterii?! La mine-n cap, la mezanin. Domiciliul actual... Din păcate, nu pot să ți-l divulg, că ești gură-bogată, de mă leagă ăștia și mă duc la balamuc. Și ai să-mi aduci fasole cu șoric mie și lui melci cu brânză la sala de vizite. Dacă i-am făcut flotant?! Nu avea rost – e mai nomad de felul lui. E eminamente un explorator. Ieri era în trunchiul cerebral, alaltăieri scormonea limitrof cu lobul parietal. Azi-dimineață cred că a înfipt steagul victoriei în centrul lobului frontal – parcă m-a săgetat ceva. Sau o fi fost sinuzita aceea chinuitoare. E dus de acasă la propriu și la figurat. Dacă mai explorează mult, o să dea și nume pe acolo: Ticăiala (verișoară cu Țăcăneala).

Concluzie unanimă (la care am ajuns consultându-mi centrii nervoși nevizitați de el) – răspunsul este nu. Nu pot să te prezint mamei. Degeaba te smiorcăi. Parcă ești bunică-mea repetând obsesiv: *Nu-s bani, nu-s bani. Că-mi trebuie și mie un chilot și-un ciorap.* (N-am înțeles niciodată de ce nu i-l trebuia și pe al doilea. Doar avea două picioare. Sau îi împerechea la următoarea invocare și le ținea evidența. Trebuie să fi fost destul de bună la aritmetică).

Nu mai plânge atâta. Iar ești deprimat? Nu-mi place când plângi. Dar tu la mine te gândești măcar un pic? Oare cum se simte un băiat de șaisprezece ani, când unicul și neprețuitul său prieten plânge?! Nu te-ai gândit. Că de te gândeai, mai scurtai un pic tarantela – treceai la ceva mai plăcut pentru mine – o polcă, spre exemplu. Dar tu, nu și nu! Plângi aici ca Gange și-mi umpli buzunarul de muci. Dacă se prinde poliția comunitară și mă saltă pentru melcocid? Păi de ce să te gândești tu... Un egocentric. Lasă că o să mă ia și mă vezi la CNN și BBC. O să-ți pară rău. Dar nu va mai fi cale de întoarcere.

Ai scos căpșorul, Tic mic, drag și țicnit. Pentru tine fac și rime. Cum să nu fii muzul meu pe care îl delectez cu mousse au chocolat. Ce bine că te-ai înveselit. Vino să te șterg la nas. Nu e frumos să fii murdar. Murdari nu ne primește la restaurant... Dar, știi ceva?! Lasă că nu te mai șterg. Jerpeliți și slinoși – în cazul de față doar tu – (dar e suficient) putem să jucăm la cazinoul semafoarelor. E un joc nou și îl vom juca înaintea celui clasic, pe care îl jucăm de obicei.

E roșu, ochi de diavol, tomată din încărcătura lui Columb pentru Majestatea Sa, Isabela a Spaniei, nas bușit în curtea școlii (*Bulionul, bulionul* strigau haimanalele de pe margine), organul acela infatuat din stânga, care tot pompează încruntat valuri de sânge (colosală plictiseală și stearpă imaginație) și pretinde, plin de fasoane și impertinență de cărnăraie inconștientă,că ar avea vreun rol determinant în cursa aceea de-a șoarecele și pisica numită îndrăgosteală. Roșu, da... Sărmană inimă netoată. Când stai la roșu, multe-ți mai traversează tărtăcuța și traista de pe ea (de ai pe cap vreo cipilică).

E galben – treci la triatlon – Jocurile Olimpice de vară, Timișoara, 2018. Băiatul misterios, concurentul de pe unica poziție, se avântă, oferind o demonstrație de veritabilă virtuozitate publicului stupefiat de pe trotuare. Slalom vertiginos în pasul piticului. Urmează, în viteză, pasul ștrengarului. Claxoane, urlete, scrâșnituri brutale de frâne. Salturi urmate de alergări cu genunchii la piept. O tanti mai slabă de înger – pesemne-a pornit într-un plâns isteric de ușurare. Copilul n-a murit! Copilul a scăpat! Dumnezeu și Sfânta Fecioară... Maică Precistă... Apără-ne! Cruci și temeneli în colț de stradă. Din mașini, răzbat răgete în ritm tribal și urale de *’zda mă-tii, mori acasă, aruncă-te de pe pod, dezaxatul lumii*.

− Tic-Tic, hai să ne-așezăm un pic. Ți-au fluturat, ai?! Spune-mi că ți-au fluturat! Ce?! Orice. Urechile, părul, leucoplastul din frunte (fii atent, că-i desfăcut la un capăt). Nimic?! Nici măcar vuvuzela?! Nu te cred. Bine. Fie cum zici tu. Bine că măcar ți s-au uscat mucii de atâta suspans. A secat izvorul – de frică. Ne lovește... Nu ne lovește. Ura! Nu ne-a lovit! Ți-a plăcut. Știu eu că ți-a plăcut. Aproape că ți-ai înghițit vuvuzela. Ce mai concerta cu fiericica dacă-ți

ajungea pe-acolo. Arii de operă ieșeau în ritm de râgâieli: *O sole mio/Taci vuvuzelă!/O sole mio!/Îmi dai crize de fiere!*

Te-ai îmbufnat?! Hei, nu te supăra! Te rog. I-ai văzut ce terifiați erau. Nu știu să mai aprecieze un atlet. Și Maica Precista ce căuta pe-acolo?!

−Alo, tanti! Tanti! Să știi că Maica Precista n-avea nicio treabă, chiar deloc. Îmi pare rău că te dezamăgesc. Dacă era Paraschiva?! Niet. Nici ea. Doar matematică.

Se înalță turnul nostru preferat. Am ajuns la destinație. Cu liftul ăsta, vechi prieten, ajungem noi doi chiar deasupra tuturor. În pragul înserării e momentul oportun. Fata, orezul, aburii misterioși cu încărcătura lor secretă și ademenitoare – prădătoare de Tici și Ticuri – oamenii, străzile... Toate se vor împleti într-un dans suprem în scânteierea serii. Zburăm spre nicăieri și nicăieriul ne îmbrățișează ca un tată. Cu pași de balerin în seara premierei, trec fin și liniștit de balustrada de protecție. Cu brațele deschise, întinse, trimit urlete către nori:

−Țară a norilor, vreți ostași? Tărâm de aburi, ne primiți la voi? Avântul nostru către voi se-ndreaptă chiar acum.

Se simte umed vântul când te-ntinzi și stai într-un picior. Am să pășesc. Spre voi, spre zări. Nu azi. Nici mâine. Altă dată. Poate într-o zi de primăvară timpurie. Sau după zeci de toamne ostenite. Cu un tic verbal nervos și scofâlcit de bătrâneți în buzunar. Bombănitor și decrepit. Ajunge pentru azi.

V-ați luminat. De nu, vă luminăm eu și-al meu Tic. Ați deslușit. Eu sunt doar un sinucigaș de profesie. Pe curând, deci! Sau poate − poate mai degrabă − pe niciodată! Știe Dumnezeu... Sau împăratul norilor, ce cheamă poate mult prea mulți în zbor.

Atenție

Cecille
(Fragment din Jurnalul Thailandez)

Andrei Dullo

Până recent, prima imagine ce-mi invada retina la auzul cuvântului *Thailanda* era o centipedă uriaşă, încolăcită în jurul unui amfibian de dimensiunile unui pumn de bărbat. Râdeam şi trimiteam prietenilor poza cu pricina, împreună cu un link la un articol, *Cele mai periculoase zece ţări din lume*.

Dar asta se întâmpla înainte să ajung aici, abia avusesem o sesiune de întrebări online în care, după ce am întrebat despre eventuale animale veninoase sau alte pericole, am fost asigurat că astfel de monştri sunt o raritate la oraş… Se întâmpla înainte să zbor şapte mii de kilometri şi să aflu că angajatorul meu e, de fapt, un escroc. Înainte de a-mi lua bagajele şi de a pleca în stradă, înainte de a semna un contract cu o şcoală pentru care jungla e acolo, după colţ.

***

Am avut un alt vizitator în cameră. Nu a fost un eveniment izolat, mi s-a întâmplat chiar de mai multe ori. Prima dată a părut un episod inocent, o încurcătură nefericită pentru care nu ne obosim să căutăm vinovaţi. Fără repercusiuni. Am deschis uşa, am aprins lumina, am văzut-o acolo, pe jos, în calea mea. Am ocolit-o cu un salt grijuliu… I-am făcut o poză şi am contemplat-o vreme de câteva minute. Corpul alungit, gri, capul de o culoare uşor roşiatică. Mi-a trecut prin minte că, poate, e moartă, aşa că am atins-o cu un pai. Amândoi am sărit ca electrocutaţi, eu un pas în spate, centipeda căutând în grabă un ascunziş. A dispărut sub uşa de la cameră. Ca să mă asigur că a lăsat o distanţă decentă, am deschis uşa, moment în care o văd din nou, târându-se înspre mine.

Ies din cameră şi mă întorc cu o piatră destul de lată la un capăt, cam cât suprafaţa de bătaie a doi şlapi puşi împreună. Centipeda, din nou, de negăsit. După vreo jumătate de oră, ochii mi se opresc pe o cârpă unde, relaxată, nemişcată, se odihneşte aceeaşi creatură. Iau piatra în mână, o strivesc. Linişte. Nici un ţipăt, nici un lichid vâscos care să se scurgă pe sub cârpă. Ridic piatra, centipeda tot nemişcată. O ating din nou cu un pai, moment în care se mişcă, dar nu cu mişcările bruşte de mai devreme, se mişcă de parcă ar curge, folosind aceeaşi sincronizare a paşilor, doar într-un ritm mult mai pasiv, mai puţin alert. Parcă îşi spune că 'nu e de glumă'. Încep un proces lent şi sistematic, în care prima mişcare e o izbire a cârpei, după care trag cârpa spre ieşire, iar lovesc, iar trag cârpa, încetul cu încetul scot centipeda din cameră.

La vreo trei metri de cameră, îmi fac curaj şi ridic bucata de material, precis devenită giulgiu. Sunt convins că monstrul e deja plăcintă greu de reconstituit din bucăţi. Când colo, abia acum reuşesc să fac centipeda să abandoneze cârpa: dispare rapid într-o crăpătură din ciment. Ei bine, misiune îndeplinită! Data viitoare voi şti să aduc o lamă, ceva ascuţit, cu pietre nu merge.

După câteva săptămâni, o găsesc din nou în cameră. Fug să caut o macetă, un cuţit lunguieţ, perfect pentru asta. Când mă întorc, iar e dispărută. Ca de fiecare dată, păstrez un fel de cod roşu în orice mişcare, aşteptându-mă să apară, orice colţ al camerei e un potenţial loc pentru o ambuscadă. Momentul trece calm, fără să îmi fie viaţa pusă în pericol.

După alte două zile, într-o joi, vreau să-mi iau blugii pe mine. Îi dau de două ori de pământ cu putere, îi scutur, dau să-i îmbrac… Trag pantalonul pe piciorul drept, centipeda cade din nădragi. Fireşte, mă iau nişte fiori de îmi vine să urlu… Arunc un papuc, o urmăresc… Se târăşte pe lângă cantul de jos al patului, stau să văd ce face, pe neaşteptate găseşte un loc prin care se strecoară sub pat. Da, patul în care dorm noaptea.

A înghiţit-o întunericul. Şi eu trebuie să plec, avem o petrecere de adio pentru o colegă care va scăpa din junglă.

Bem cu toţii, mult şi bine…

***

Când mă întoc în cameră, strâng cu atenţie toate hainele de pe pat. Sunt foarte ameţit de băutură, dar gândul că voi dormi în pat cu o centipedă desenează încă forma unei priorităţi în capul meu: trebuie să mă feresc de un monstru veninos.

***

Uneori, temperatura atinge 40°C. Respiraţia îmi este atât de grea că parcă se împotriveşte unei densităţi ca de cenuşă, iar insectele, indiferent cât sunt ele de îngrozitoare, devin suportabile. Mediul înconjurător îmbracă supravieţuirea în alte haine tradiţionale, ce ştiam de acasă nu se mai aplică aici. În oraşul natal, beneficiez de cel puţin jumătate de an fără să văd sau să aud un ţânţar. Aici, aş putea atrage un job la birou şi să sar din habitaclu în habitaclu, mereu înconjurat de aer condiţionat şi presiune interioară controlată, dar cred că omenirea mai are câteva decade până să fie obligatoriu, pe suprafaţa terestră, modelul de staţie spaţială internațională. Costumul purtat încă e cel model business şi papucii, indiferent de firmă, nu ştiu să aibă instalate auxiliare pentru amortizarea aselenizării la 6G. Eu, însă, lucrez la 1G, într-o mansardă. În sezonul uscat e bine aerisită şi cântecul junglei răzbate tot atât de departe pe cât se lasă păsările purtate de el, ca de un zmeu suflat de vânt şi care te plimbă călător peste tot pe unde ţi-e imaginaţia vie. În sezonul ploios, torentul de apă scurmă în acoperiş cu o forţă de temut. Zgomotul devine uneori atât de puternic, de parcă te-ai afla sub o cascadă, trebuie, ca pe şantier, să urlu la colegul, la trei metri jumate de mine, ca să-mi arunce capsatorul. Dar insectele abundă indiferent de anotimp. În contextul ăsta, a trebuit să mă dezvolt, să depăşesc obstacolul. Dar o centipedă nu seamănă cu un ţânţar.

***

Am făcut curăţenie. Am băgat haine la spălat, mi-am strâns de pe frigider şi de pe raftul cu lumânări, mi-am înghesuit toate cărţile şi caietele pe frigider, am golit tot patul. Cu atenţie, am scos salteaua imensă de polistiren şi am rezemat-o de perete. Patul e format din trei plăci de furnir aşezate pe un schelet de scândură care preia toată greutatea. Cu o mătură în mâna stângă şi un cuţit mare de tăiat oase în dreapta, am început operaţiunea… Cu cuţitul am ridicat prima placă, m-am asigurat că centipeda nu e dedesubt, am scos placa de furnir, am rezemat-o de perete.

La o privire mai atentă, observ o siluetă camuflată, pe una dintre margini. Nu ţin minte să fi citit nimic despre abilităţile de camuflare ale centipedei, dar trebuie să mă aştept la orice. E un inamic imprevizibil, pe care nu îmi permit să-l subestimez. Mă apropii de ridicătura de pe furnir, cu o lovitură perfect aplicată decapitez… Alarmă falsă. E un fel de tunel de lut abandonat. Cândva a fost folosit de termite să ţină ouă la adăpost, poate sub camera mea se află o întreagă colonie de termite, poate că centipeda ar fi un aliat preţios. Confuz, ies la o ţigară. Cred totuşi că înţelepciunea locului e suficient de vigilentă încât să ţină la distanţă astfel de scenarii.

Am rezemat de perete şi celelalte două plăci de furnir. Nimic. Am tras şi patul de la loc, totul pare în ordine, mai puţin pânzele de păianjen şi murdăria adunată pe sub mobilă în jumătate de an. Am aspirat peste tot, am securizat şi segmentul-dulap al patului, centipeda e, încă o dată, pe lista dispăruţilor.

Nici nu e de mirare, de joi până duminică a avut vreme să se mute şi în alt sat, dacă ar fi vrut. Totuşi, aşa cum am crezut-o plecată şi de fapt era în perechea de blugi, mai bine păstrez vigilenţa. Poate se înfruptă cu termite la un metru şi jumătate sub podea. Orice ar face, mă bagă în sperieţi!

Nici nu ştiu dacă mi-e chiar frică de ea. Cu certitudine, îmi provoacă repulsie. Se deplasează foarte rapid, în S-uri lunguieţe. Din cauză că are atâtea picioare, deplasarea îi e un adevărat spectacol; e oribil; în acelaşi timp, e aproape elegant, ca şi pasul grăbit al unui paj de curte regală, cu franjuri atârnându-i simetric, peste tot.

Cel mai îngrozitor aspect legat de centipedă, şi mă bucur că nu mi-a fost dat să trăiesc aşa ceva, e înţepătura veninoasă. Nu sunt sigur, înţepătură sau muşcătură, care cu exactitate e, ceea ce am aflat e că se poate infecta urât, e foarte dureroasă şi zăboveşte până la două, poate trei săptămâni. Există o sumedenie de păianjeni care la rândul lor sunt veninoşi, şerpii sunt iar o prezenţă nu neapărat surprinzătoare în zonă, îmi aduc aminte de topul ţărilor periculoase.

Mă întind pe pat, e deja seară şi camera miroase a curat. Miroase a siguranţă. Mă gândesc că voi dormi douăsprezece ore încontinuu, ultimele trei zile au venit cu un somn atât de prost, încât e momentul să recuperez. Cu leneşul din mine spânzurat în faţa uşii de la intrare, mă poziţionez şi mai confortabil: e limpede acum, nici o centipedă nu are tupeul să comită un astfel de sacrilegiu şi să intre într-o cameră proaspăt curăţată. E limpede şi că înainte îi plăcea să

survoleze zona, din moment ce era plin de haine, cărţi şi pungi de plastic peste tot; cum să îşi dea seama că e camera lui Andrei şi nu habitatul natural în care-şi depune ouăle?

Şi uite că vine şi răspunsul… Nu e vorba de habitat sau de curăţenie. Parcă citesc *răzbunare* în privirea ei: Cecille se plimbă pe marginea de sus a peretelui care desparte baia de cameră. Îmi devine şi mai antipatică, geniul ei temperamental mă sufocă, probabil că m-a privit de-acolo de sus (de acolo vine vorba? să priveşti de sus pe cineva?) toată ziua, făcând curat prin cameră, căutând-o cu maceta în mână, ezitând, încercând să amân (respiră adânc de trei ori şi pe urmă!) un contact iminent. Am botezat-o 'Cecille' pentru că, m-am gândit, e o tactică puternic psihologizantă atunci când vrei să-ţi depăşeşti fricile. Frica se naşte dintr-o umbră de necunoscut care continuă să-ţi respire în ceafă, mereu în ceafă, nu te poţi întoarce s-o priveşti în ochi. Dar în momentul în care îi dai un nume, parcă obţii un avantaj strategic: om, căţel sau avatar al fricii, ţine de instinct ca cel strigat să-şi întoarcă privirea. După zece minute în care stau căţărat pe marginea patului şi inspectez pereţii, descopăr o reţea de tuneluri formate între perete, faianţă şi cimentul de priză. Cecille, Cecille, pe-aici îţi e ascunzătoarea, într-un final…

În aceeaşi clipă, un ţânţar zboară apatic şi umbra lui îmi traversează lent faţa. Îmi aminteşte de unghiul din care am văzut ultima dată centipeda şi mă întreb: Chiar *am văzut-o*? Dacă m-ar fi întrebat altcineva, aş fi fost în stare să-mi vând sufletul sau să-mi dau mâinile în loc de lemne de foc, dar mă întreb de unul singur, era acolo Cecille acum jumătate de oră? Încerc să îmi accesez amintirea, memoria; oare până unde am înaintat pe acest lac îngheţat al raţiunii glaciare şi unde s-a rupt sub mine pojghiţa subţire a realităţii? S-a rupt, nu s-a rupt? Nu pot să-mi amintesc, să-i disting limpede corpul. Nu plimbându-se pe marginea de sus a băii. Nici măcar antenele curioase nu pot jura că sunt acolo. Nici chiar *răzbunarea* din privirea ei nu există!

***

Am demascat-o. Puteam să nu dorm nopţile, revenind la o stare infantilă cu lumină aprinsă pe tot parcursul nopţii şi să simt ochii aceia de sus deplasându-se în S-uri elegante prin pat, ca o pisică a lui Schrödinger fără blană, sau să dau crezare internetului (…trăiască!) şi să îmi reiau documentarea, lăsată în suspans în favoarea unei macete. Abia acum aflu că Cecille e mai rău decât mioapă, ochii ei abia pot distinge întunericul de lumină, de cea din urmă fugind cum fug dracii de tămâie. E sensibilă la vibraţii, nu stătea ea până am aspirat eu prin toată camera. Pe

urmă, toate cazurile de oameni muşcaţi se datorează tradiţiei de a dormi la nivelul solului, centipeda nu e suficient de perversă ca să o găseşti, surpriză, în pat. Şi nu se cunoaşte nici măcar un episod în care să fi învins un maestru de şah. Bine, eu nu sunt maestru, dar mi-am îndepărtat frustrarea cu privire la superioritatea tactică. Asta, dacă nu vreau să rămân frustrat şi pe propria minte, care ori îmi joacă feste, ori vrea să-mi comunice: 'gata cu fobiile şi măronţişurile, eşti matur, ai şi o macetă, poartă-te ca atare.'

P.S: Deschide, în schimb, ochii. Thailanda chiar e printre cele mai periculoase zece state din lume.

I’m “friends” with the devil

Andrei Dullo

Într-adevăr, la câteva zile după seara aceea, am stat în cumpănă dacă să îl trec la prieteni. I-am contemplat numele viclean întocmit şi lepădarea de Dumnezeu mi s-a părut evidentă în caracterele folosite, în spaţiile intenţionat căscate între anume litere. Mi s-a părut evidentă şi masca pe care o purta, argumentul din mânecă, defensiva cu care poate uneori să agaţe suflete pierdute. Am apăsat butonul, accept request. După câteva secunde, diavolul îşi lua calm locul în lista de prieteni, ca un jurat în sala de judecată.

Revenind la seara aceea, pentru că atunci au început fiorii reci pe șira spinării: era cea din urmă seară înainte de plecarea mea. Le-am făcut o ultimă vizită prietenilor mei de pe Anfield Road 511, în castelul unde am locuit aproape un an, o fostă stație de poliție care găzduia peste douăzeci de suflete. Simon, proprietarul, își amenajase vechile celule pentru deținuți într-un frumos apartament de lux. I-am bătut în geam lui Steph și, după zece minute, camera era plină de vestea neașteptatei mele plecări. Printre alții, Dave, un fotograf gay, la vreo cincizeci de ani, extrem de ciudat, de ascuns și, în același timp, debordând de acea amabilitate englezească despre care poți spune că, prelungită mai mult decât e nevoie, demonstrează un interes nu pentru persoana ta, ci pentru limitele răbdării tale.

Intrând în camera lui Ştefan, Dave a făcut o remarcă amabilă despre hotărârea mea de a pleca și, după ce mi-a mărturisit misterios că totuși, sincronizarea mea este impecabilă, m-a invitat în camera lui, 'să îmi arate ceva'.

Am acceptat, nu din curiozitatea de a vedea cum își amenajează un fotograf gay camera ci, pentru că, până să mă mut din castel, am locuit chiar în acea cameră.

La intrare, am observat câteva elemente interesante de decor, rafinate, precum și o maximă optimizare a spațiului de locuit. Dave a grăbit momentul, spunându-mi că tocănița lui Ștefan trebuie să fie gata deja și că așteaptă ingredientul final, piesa de rezistență...

- Le-am cules săptămâna trecută, în plin sezon. Acum poți să tot cauți, până anul viitor nu mai ies...

Erau niște ciuperci subțirele, lunguiețe, cu un picioruș stâlcit, o pălărie albă, firavă. Erau întinse pe o foaie A4, puse cu grijă la uscat. Printre ele se găseau și câteva fire de iarbă și chiar pământ care se desprinse de pe trupurile micelioase.

-Avem vreo o sută cincizeci de bucăți aici. Numai bine pentru trei persoane.

În cealaltă parte a clădirii, în bucătărie, tocana sfârâia pe foc. Ni s-a alăturat și Louise, o englezoaică tânără, de douăzeci de ani. Avea o mutrișoară angelică și înclinații artistice. Ceva din firea ei m-a reținut întotdeauna să mă apropii de ea mai intim decât cu pretențiosul compliment 'Zeița', pe care i l-am întins ca pe o ofrandă cu câteva săptămâni în urmă, când am surprins-o ieșind din baie, după duș, gata îmbrăcată și cu un prosop înălțat pe cap într-o formulă ce îmi amintea de o statuetă ce o înfăţişează pe Nefertiti. Louise venise cu propria ei recoltă, ținută grijuliu într-un borcănaș transparent.

La semnalul lui Dave, am luat fiecare câte-o mână de ciuperci și am aruncat-o în tocană. În imaginația mea, momentul se completa cu un fum negru ieșit din cratiță.

Ce a urmat a fost deopotrivă haotic și amuzant. Am dat o fugă prin parcul Stanley cu Steph și Louise, am tras concluzii mai surprinzătoare ca niciodată despre frunzele de pe jos, mi-am luat rămas bun de la locurile preferate din parc, de la lac, de la cercul perfect simetric de stejari care mărturiseau geniul englezesc în materie de amenajări exterioare. Am depănat amintiri, am poștit o țigară, ne-am întors la castel.

Louise era obosită, voia să doarmă. Mi-am luat rămas bun de la ea și am lăsat-o în camera lui Steph. Dave ni s-a alăturat din nou, m-a implorat să mai rămân o jumătate de oră și ne-am retras în curtea interioară. Era mai povestitor ca niciodată, lucru ce îl enerva peste măsură pe Ştefan. Am încercat să-l temperez, spunându-i că omul e pe pământ de mai mult timp ca noi, că... Știe lucruri.

În timp ce îl calmam pe Steph, vorbindu-i în română, Dave mi-a trântit un zâmbet aprobator, oarecum machiavelic. Întotdeauna l-am luat ca pe un personaj viclean. Nu mă întrebasem până la momentul respectiv dacă îl văd așa din cauza felului grandios cu care vorbea despre lucruri mărunte sau pentru că, fiind gay, nu își putea abține anumite micro-gesturi sau remarci care îmi trezeau repulsie. Încercam să nu îl judec și să văd partea bună a lucrurilor, dar nu puteam rămâne decât cu fragmente din felul lui egoist de a fi. Și cu toate astea, el era cel care împărțise cu noi. Am dat o fugă în camera lui Ştefan să fac o țigară de poștit. Louise îmi zâmbi în somn ca unei fantome.

Dave continua să ne povestească despre copilăria lui, cum îl batjocoreau copiii când era adolescent, când și-a dat seama că e gay. Încercam să fiu în continuare asertiv, eram prins între dorința de a schimba câteva ultime vorbe cu prietenul meu conațional, între patru ochi, respectiv a păstra o linie prietenoasă cu cel care și-a sacrificat câteva ore bune ca sa culeagă și să usuce acele micelii care se pierdeau acum în mișcare browniană în interiorul meu. În același timp, știam ce știe și Dave, anume că românii sunt văzuți ca un soi de rasă inferioară, care țin să se supună mai degrabă voinței altora decât voinței proprii, inferioritate susținută de starea sufletească de regulă precară, de încăpățânarea autorităților de a ne bloca într-un sistem birocratic interminabil, care ne ținea pe loc, de eterna ipocrizie britanică la care fiecare contribuia subtil, cu o catalogare, cu o concluzie pripită sau chiar cu o răutate fățișă, bine protejată de vorba întrucâtva reală despre cuvântul unui britanic, de două ori mai atent primit decât cel al unui străin. În acelasi timp, știam că suntem văzuți așa din cauza propriului orgoliu. Liberul arbitru. Orgoliu născut dintr-un soi de bunătate naivă, dintr-un consimțământ tacit care de la un moment-dat pune un semn de egalitate între respectul răbdător, susținut până în pânzele albe, și pura prostie, pentru că nu dăm glas lucrurilor care ne supără.

Toata ecuația asta îmi vâjâia în cap și, pe deasupra, nu știam cu câte perechi de mănuși ar fi trebuit să mă comport cu Dave. Aveam flash-uri din trecut, îmi dădeam oarecum seama că ori de câte ori aș fi fost prezent, avea discuții teribil de interesante, purtate cu o a treia persoană, de multe ori Ştefan. Altfel spus, era ca și cum mi-ar fi întins o cursă. Îmi strângea personalitatea într-un colț strâmt, dorind să scoată de la mine o reacție. Cu cât îl privam de această satisfacție, cu atât el încerca mai tare, în moduri mai variate. Din când în când spunea pe nume unor lucruri pe care și eu le știam foarte bine și îmi arunca priviri provocatoare, oarecum acuzându-mă tacit că nu mă alătur discuției. Mă abțineam pentru simplul motiv că știam ce ar fi urmat.

Învățasem lecția lui Dave cu mult timp în urmă, când i-a făcut o ofertă de portofoliu fotografic lui Ştefan. Auzind asta, mi-am exprimat curiozitatea și eu, pentru a primi un răspuns bizar:

- Andrei, cu tine discut altfel, dragule.

La momentul acela, o idee ciudată mi se instala tot mai puternic în minte. Acest personaj viclean, care răspundea elegant unui excentrism total acceptat în lumea occidentală, a devenit, brusc, cameleonic. Începeam să îl văd cu alți ochi. Unele coincidențe începeau să se alinieze în mintea mea în așa fel încât nu puteam să mai neg: îmi era clar că stau față în față cu diavolul în persoană. Dave, un fotograf gay, la vreo cinizeci de ani, cu un stil de viată boem, care fuma iarbă, cu un nas borcănat și cu negi, un ton și o atitudine vocală care intriga și irita, deși informațiile ieșite pe gură erau de primă mână...

Vorbea despre călătoriile lui prin Transilvania. Mă treceau transpiraţii reci. Aveam certitudinea că în viața fiecărui om există un moment asemănător, când stai față în față cu un demon care ştie totul despre tine, te cunoaște ca-n palmă. Îmi descria Sighisoara și un oraș cu o biserică neagră, îmi spunea că anul următor plănuia o excursie în Cluj-Napoca. Da, mă simțeam atacat și vulnerabil și vedeam printre secole drumul diavolului, purtat cu măiestrie pe hartă și prin istorie, pentru a-mi excita urechile cu informații familiare și ca să-mi scuture sinele într-o frică adâncă, să cedez... Să cedez în fața a ce, mă întrebam, în timp ce închideam ușa camerei unde, în continuare, dormea frumoasa zeiță. Era vorba, oare, de pură energie sexuală? Voia să mă domine sau eram paranoic? Le-am mărturisit băieților că blonda stătea întinsă pe pat foarte ofertant. Le-am spus asta și pentru a încerca, pe cale oarecum rațională, să îndepărtez intențiile homosexuale ale lui Dave de mine. Acesta mărturisi că nu se închină nici unui zeu, decât viitorului și că recunoaște că e limitat din punctul ăsta de vedere. Continua să mă fixeze cu privirea și să mă susțină în absolut tot ce ziceam. A zâmbit aprobator și mi-a spus că nu e nimic ce m-ar putea reține să merg la ea. Și, într-adevăr, eram încredințat că e o noapte magică, rotundă, care urma să înghită cu ea însăși toate faptele, o dată cu răsăritul...

Dave continua să mă provoace. Flash-uri în creierul meu. Liberul arbitru. I-am rezistat, spunându-i că o astfel de îndrăzneală mi-ar fi schimbat cu totul premisele, că în dimineața aceea aveam un avion de prins, că trebuia să îmi fac bagajul și că mă aflam încă departe de casă, într-un alt cartier, la o oră la care autobusul nu mai circulă. Văzând că opun rezistență, Dave a dat înapoi, parcă amintindu-și o informație neglijabilă, anume că plec, după care a spus:

- Da, păcat că pleci, dar măcar rămâne Ştefan.

O altă săgeată în adâncul meu. Diavolul mă făcea să simt că îmi las prietenul acolo, amanet, în timp ce eu plec, basma curată, după ce l-am atras pe Steph în acele activități mai puternice decât voința lui. Am hotărât că e momentul să mă retrag, urma să iau un taxi spre casă. I-am făcut o ultimă vizită zeiței. Parcă martoră la dialogul de mai devreme, aceasta își schimbase figura feței într-o formulă care să mă țină la distanță.

Doar că înainte să plec, l-am găsit pe Ștefan în baie, leșinat. Fața îi era galbenă. Oboseala de peste săptămână își spunea cuvântul. Știam că era prima dată când consumase ciuperci psihedelice și am fugit la Dave, să îi cer ajutorul. Total indiferent, mi-a răspuns că el le consuma de mai bine de treizeci de ani, dar că nu mai văzuse așa ceva. Liberul arbitru.

- Arată chiar rău, nu știu dacă mai apucă dimineața.

Steph lucrase câte doisprezece ore în fiecare zi a săptămânii, abia mâncase, era epuizat. Trebuia să înceteze. Îl rugasem și în trecut să o termine cu drogurile și mi-a dat dreptate, dar nu am vrut să îl presez cu verificări sau să-l oblig. I-am dat câteva palme și a început să își revină. Mi-a cerut un pahar cu apă. Întorcându-mă la baie cu paharul, Dave s-a apropiat de mine cu smartphone-ul. Speram să îmi arate ceva informații folositoare, în schimb mi-a arătat o poză cu o femeie dezbrăcată şi o oglindă rotundă care îi acoperea zona inghinală. În oglindă se uita o pisică.

- Aceasta e artă adevarată. Eu, personal, aș fi înclinat puțin mai tare oglinda, ca pisica să se reflecte exact acolo, înțelegi?

L-am ignorat și mi-am adus prietenul în simțiri. L-am ajutat să meargă în cameră. Cu ultimele puteri, Ştefan m-a pus să jur că plec, că el va fi bine, că are nevoie de un somn bun. L-am asigurat că plec și, ieşind pe ușă, l-am văzut din nou pe Dave, spunându-mi că plănuiește să-mi viziteze orașul natal. I-am urat numai bine și am grăbit pasul...

Lipsa identității

Dualitate

Anida Lasto

Am avut parte de o săptămână istovitoare. Ultimele luni m-au obosit nu doar fizic, ci și psihic, în goana dintre lume și eu, în depărtarea dintre mine și lume. M-am întins pe pat, încercând să stopez avalanșa de gânduri. Luminile, ce răzbat prin geamul închis, dansează pe tavanul gol. La fel de gol ca sufletul pe care îl scald între anxietăți și realitate. Pereții sunt mai gri decât ultimul gând ce l-am îndreptat către tot prezentul din care nu mă pot desprinde, oricât aș ascunde trăirile sub măști de care mă împiedic. Cine sunt EU, atunci când nu mă mai recunosc nici măcar în singurătate?

Închid pleoapele cicatrizate de prea multe imagini proiectate în scenarii al căror sens nu-l pot defini. Apoi le mai deschid pentru un moment. Poate ultima lumină jucăușă ascunde un răspuns subtil de care totuși nu am nevoie. Singura nevoie mi-e liniștea la care nu mai pot ajunge. Cobor privirea spre palmele-mi grele, atunci când duc poveri pe umeri, și ușoare atunci când mângâieri tandre îmi dezvăluie cu delicatețe sensibilitatea pe care încerc să o ascund. Mă ridic brusc din patul care parcă-mi arde spatele și pășesc hotărât spre oglindă. Ridic tonul într-o ceartă cu lumea întreagă – prin mine.

Mă descompun în bucăți, precum un puzzle în mâinile jucăușe ale unui copil. Ochii mei căprui, ce devin negri atunci când mă enervez, sunt calzi doar în momentele în care zâmbesc dincolo de încercarea de a intimida. Buzele perfect simetrice râd cu poftă, precum aruncă cele mai tăioase cuvinte. Acum le impun tăcere prin strângerea unei țigări, ce sper să mă calmeze. Mă chinui să găsesc un autocontrol pe care animalul sălbatic din mine îl respinge, iar copilul fragil îl caută cu disperare. Cu brațele-mi conturate perfect în exersările forței ce mă eliberează de energiile negative, aș vrea să o frâng pe femeia ce m-a înfrânt și să o cuprind pe femeia ce m-a stârnit. Însă nu-mi dau seama de e un diavol cu chip de înger ori un înger cu forme de diavol.

Mi-a lăsat pe piept o urmă de inel în care zace imposibilitatea manifestării instinctului. Mă lupt cu rațiunea și conștientizez că inocența jocului cu emoțiile nu este decât o mlaștină ucigătoare în care refuz să mă afund. Fiindcă nu-i pot citi intențiile reale. Iar dincolo de semnalele ei, sunt doar neputințe mascate în dorințe ce nu ar naște decât dezamăgiri.

Nu o pot citi. Nici nu am vrut până acum. Aveam o altă imagine formată asupra a ceea ce întregește ea. Realitatea m-a izbit, aruncându-mă într-o vâltoare a confuziei din care nu știu cum să mă ridic, dincolo de a riposta cu replici mai mult sau mai puțin inspirate. Eu cu cine stau de vorbă? Câte femei zac în ea? Evit să o întreb. În stilu-i caracteristic, mi-ar răspunde că în ea pot găsi toate femeile. Iar asta m-ar speria și mai mult. Eu nu le cunosc pe toate, nu vreau, nu are sens. Vreau să înțeleg o singură femeie, însă pe ea nu o pot asocia unui tipar cunoscut. E duală. E cel mai convenabil să afirm asta, nereușind să o identific cu imaginea celor cunoscute de mine. Încerc să o atac pentru a o dezarma, dar ea mă sfidează, zâmbind malefic.

Am cuprins-o cu o mână, în timp ce tremura. De frig. Bineînțeles că mi-am imaginat cum ar fi ca sursa tremuratului ei să fiu eu. Și m-am distanțat. Îmi fierbe sângele și-mi îngheață rațiunea. Atingerea ei mea mă paralizează. Animalul din mine se zbate în cușca unei violențe născută din războiul unor reguli ce mă sufocă.

Mă cert în oglindă.

O pedepsesc cu tăcere.

Mă trezesc.

Am visat că eram bărbat - corespondentul meu masculin într-o luptă pierdută între orgoliu, dorință și rațiune. Orgoliul mi-e caracteristica predominantă. În vis. Între vis și realitate, câștigă dorințele ce nu pot fi numite slăbiciuni, doar blamate de judecata subiectivă a celor din jur. În lumina lucidității, rațiunea își sapă formele seci în dualitatea-mi de ne-nțeles.

Lumina jucăușă a razelor de soare îmi îndeamnă pașii spre oglinda spartă ce atârnă de peretele mut. Puzzle-ul își regăsește forma dincolo de diformitățile inerente ale unei personalități ce a izbucnit în întreaga-i furie față de propriile slăbiciuni. Sunt femeie. Sălbatică prin natură, cizelată prin decizii și sentimentală prin dorințe. Îmi trădează chipul o fracțiune de emoție. Poate că sunt duală. Ca o formă defensivă de tratare a unor sensibilități mascate. Am făcut dragoste, am iubit, am urât și am abandonat într-un singur vis. În realitate, mă privesc în oglindă și-mi leg măștile cu deprindere.

Eu sunt ceea ce ai putea avea doar dezlegându-ți ochii în acord cu sufletul și dezbrăcându-te de temeri. Eu sunt nefericită în propria-mi realitate și împlinită în vis. Dar foamea de iubire nu se potolește cu hrana unei iluzii abandonate-n miez de noapte.

Cine sunt eu? Cine ești tu?

O copilărie mizerabilă

Anida Lasto

“Copil sărman cu buzele uscate
De doruri lungi și rugăminți,
Pierduți părinții-ți sunt prin sate
Sub cruci de lemn, plecați la sfinți.

Pustie-i casa în chin uitată,
Orfan și vântul prin grădini,
Rugină-n poarta ta lăsată,
În loc de iarbă-s numai spini.

Din prag să te mai certe mama,
Cu glasul ei domol și blând,
Și să-l mai vezi zâmbind pe tata
În curte însă, nu în gând.

Plecat-au norii în asfințit
Și lacrimi plângi către furtună,
Pe gard și corbii au amuțit
Iar ochii îi închizi în Lună.

Se scutură pe tine haina
De dor și dulce legănare
Și ai mai înțelege taina
Din dulcea mamei alinare.

Nu plânge tu, copil uitat
De Dumnezeu și de părinți,

În curte noaptea s-a lăsat
Zâmbind, doar roagă-te la sfinți."

Anida Lasto

Soarele își arunca razele pe frunzele arămii în semn de protecție împotriva frigului ce avea să le ucidă definitiv, în scurt timp. Îmi plimbam privirea dincolo de ramurile vânjoase și din ce în ce mai dezgolite, strângându-mi cureaua hainei în lipsa unei îmbrățișări calde. Mă răscoleau amintiri chinuitoare și încercam să-mi adun gândurile într-un echilibru sănătos. M-am oprit. Aveam nevoie de un răgaz pentru a alunga senzația de sufocare ce îmi pusese stăpânire pe întreg pieptul. Observam viteza cu care se mișcă mașinile, oamenii spre destinațiile lor, îngândurați și cu prea rare zâmbete pe chip. Auzeam vântul, care se grăbea și el în răstălmăcirea prafului unui pământ erodat, poate, de prea mulți pași rătăciți. E ciudat cum nimeni și nimic nu se oprește în loc pentru durere. Poate că doar ea, vlăstar al suferinței adânci, zace asupra noastră, întinzându-și pe rând mrejele, pe care le considerăm murdare, dar care ne curăță de slăbiciuni.

Cum poți explica unui copil orfan că, pierzând totul într-o clipită, viața poate totuși continua, aducându-i bucurii? Cum să aduc alinare pe obrazul tinerei? Un chip brăzdat de lacrimi crude poartă cicatricile pierderii, prematur. Nu există medicamente cu efect miraculos pentru durere. Nici timp, se pare.

Am pornit spre treptele umede ale centrului care adăpostea suflete private de iubire. Sistemul românesc de asistență socială încă mai are nevoie de multe îmbunătățiri. Ariana, prietena care mă știa de o viață, se îngrijea de tinerii pe care îi legau același punct comun: erau ai nimănui. Inspirând adânc, am cuprins în palmă clanța rece, deschizând ușa grea de metal ce ascundea un alt univers, straniu prin trăirile interiorizate între albii pereți și necunoscut pentru oamenii de afară, ale căror probleme își pierd sensul prin comparație. Înaintând pe coridorul lung, cu pași din ce în ce mai moi, ecoul prelungea o agonie care, totuși, nu era decât o joacă inocentă în comparație cu ce mă aștepta. Am ajuns în fața ușii biroului pe care stătea bine închegată plăcuța cu însemnele: Ariana Davidescu. Am bătut încet, mai mult ca într-o șoaptă de încurajare pentru existența-mi pe care astăzi o simțeam din nou vulnerabilă.

- Intră! aud vocea caldă a prietenei mele.
- Bună, draga mea! îi răspund, îndreptându-mă spre ea.
- Bine ai venit, Iulia, și îți mulțumesc că ai acceptat să ne ajuți! Știu că pentru tine este un efort emoțional să-ți accesezi trăirile din copilărie, însă gândește-te că poți aduce un val de speranță în viața acestei copile.
- Nu știu dacă reușesc să ajung la ea, dat fiind faptul că experiența este relativ proaspătă... am răspuns cu glasul tremurat de emoție.
- Tocmai acum are cea mai mare nevoie de tine și, având în vedere experiența ta, ești persoana cea mai potrivită pentru a crea raportul de empatie.

Nu mai era loc de cuvinte. M-am făcut atât de comodă pe cât se putea într-o astfel de situație, timp în care Ariana a aranjase ca fata să fie adusă în biroul ei, după care a plecat să aducă două cafele fierbinți. Neonul din biroul ei scotea un zumzet continuu, în surdină. După trei minute cât două eternități legate, o tânără firavă, brunetă, cu ochi mari, s-a furișat pe ușa rămasă întredeschisă și s-a apropiat șovăitoare de scaunul gol de lângă mine, luând loc. Uitându-mă cu atenție la chipul ei, întrezăream o tristețe zdrobitoare ce n-avea să dispară prea curând. Ceea ce setăm ca ideal pentru denumirea generică a fericirii e, adesea, un set de așteptări nefondate. Tot așa, zilnic îi tratăm lipsa ca pe o catastrofă, îndepărtându-ne de esența stării, prin bariere stabilite de un ego nemărginit.

Îi știam povestea și nu doream să apăs și mai mult pe rană, așa că am intrat direct în subiect, profitând de faptul că încă eram singure. Deși îmi doream să închei cât mai repede scopul vizitei, impulsul de a o ajuta prin împărtășirea experienței mele, m-a determinat să povestesc pe nerăsuflate:

- M-am născut în familia pe care n-aș fi ales-o de bună-voie în niciuna dintre vieți. Mi-am iubit mama, dar am ajuns să-mi urăsc tatăl. Copil fiind, îmi imaginam scenarii ale morții lui pe care le-aș fi dorit împlinite doar ca să scap de chin. Și nu, nu consuma alcool, nu mă abuza sexual, însă mă maltrata din punct de vedere psihologic și, pe alocuri, fizic. M-a învățat ce înseamnă frica, impregnând-o adânc în rădăcina existenței mele, încă fragilă pe atunci.

  Era necesar să fiu copilul perfect, care să-l facă mândru: un motiv de laudă, singurul motiv de împlinire, dat fiind faptul că la orice alt capitol esențial propriei vieți eșuase lamentabil. Am fost copilul-trofeu. Cuvintele-mi erau bine cântărite în propria-mi teamă, astfel încât rostirea lor să nu provoace o nouă încruntare a sprâncenelor care se transforma într-o palmă sau o bătaie cu cureaua ce-mi albăstrea în dungi trupul firav. Uneori, mă prindea de ceafă și mă trântea pe jos, lovindu-mă cu pumnul, ori mă târa dintr-o cameră într-alta pentru a mă bate cu bestialitate. Ca să mă formeze.

  Înainte de zece ani, mi-l imaginasem de nenumărate ori tranșat de șinele unui tramvai în drumul lui de la serviciu spre casă. Tremuram când îi auzeam pașii greoi pe treptele prea puține ca și număr și tresăream când introducea cheia-n butucul ușii pe care mi-aș fi dorit-o baricadată pe veci. Îmi urlam soarta. În gând. Cu voce tare mă exprimam prea puțin.

  Am învățat repede să rostesc doar ceea ce știam că el vrea să audă. Am observat cu atenție gesturile lui, astfel încât mișcarea fină a ridurilor de pe chipul său îmi dezvăluia viitorul apropiat. Să fug, să încremenesc, să-mi țin respirația?

  Am luat bătaie și eu și mama. Deodată și nejustificat. Ce este mai crunt pentru un copil decât propria bătaie? Bătaia mamei sub ochii lui, pe care nu o poate opri. Perioada adolescenței m-a afundat în cărți, din cauza faptului că mi-era interzisă orice formă de

comunicare cu vreun grup de prieteni. Ieșirile nu încăpeau în discuție. Dorința de libertate se făcea tot mai auzită în propria-mi ființă. La fel și teroarea pe care el o exercita asupra mea.

Există o linie subțire între imboldul de a vorbi despre mine ori despre el. Căci noi, ca familie, n-am fost. Târziu aveam să înțeleg că nu există justificări pentru comportamentul lui, ci doar o boală psihică, o mizerie emoțională transmisă din generație în generație din partea mamei lui, pentru care eu aveam să plătesc cu vârf și îndesat. Plăteam pentru greșeli străine de mine, comise cu mult înainte de a mă naște. Am acumulat frustrări, dureri, teamă, nesiguranță, umilințe, bătăi și un stres care aproape m-a îmbolnăvit. Eram doar un copil lipsit de apărare în fața diavolului din casa în care am nimerit fără să vreau și fără să cer. Am învățat timpuriu ce înseamnă și nedreptatea, și neputința. Cel mai fericit moment al zilei era acela în care mă puneam să dorm în camera-mi întunecoasă – un moment de liniște pe care l-aș fi prelungit fără ezitări într-o moarte eliberatoare de iadul prezent și continuu, iar cel mai dureros moment îl reprezentau diminețile în care trebuia să o iau de la capăt.

Mi-am iubit părintele. Ca orice copil inocent și sănătos. Iar iubirea asta a reprezentat o suferință mută pe care trebuia să o ucid în interior de suflet. Și de-a lungul anilor, iubirea s-a transformat în ură. L-am urât cu tot sufletul meu, dorindu-i moartea în favoarea propriei libertăți. Apoi, dincolo de libertate, tânjeam după liniște. Mama a fost o victimă. O bucată de carton între noi doi, aplecată de vântul durerii și udată de lacrimile propriei neputințe, a lipsei de curaj pentru singurul ei copil. El n-a murit, dar eu muream zi de zi fără să știu că se apropie momentul critic în care de fapt voi renaște și mă voi redescoperi. La doisprezece ani mă numea târfă. Pentru că am ieșit în parc cu câțiva prieteni. Îmi lua telefonul, în fața mea, controlând contactele salvate. Nu aveam voie să am vreun prieten sau vreo prietenă fiindcă toți erau vagabonzi și vagaboande. Nu aveam voie să am acces la internet. Nici la douăzeci de ani nu aveam voie să ies cu o colegă la o prăjitură în miez de zi. Ba mai mult, cronometra cât făcea autobusul de la facultate spre casă și câte secunde făceam eu de la semafor până acasă, întâmpinându-mă cu scandal din pragul ușii. Îmi controla lungimea părului și mă tundea el. Îmi tăia și unghiile. Până în carne. Căci doar vagaboandele umblau cu părul despletit și cu gheare. Iar lungimea bluzelor se calcula pe baza ridicării mâinilor, fără ca bluzele să se ridice deasupra pantalonilor. Și, foarte important, fără imprimeuri. Blugii erau, în mod obligatoriu, drepți și largi. Am fost o inadaptată pe toată perioada liceului. Și nu numai. Psihologul școlii mi-a spus că Protecția Copilului nu mă poate ajuta. Fiindcă nu bea și fiindcă nu m-a violat. Să mă duc acasă, să fiu cuminte și să aștept să cresc.

Au fost douăzeci de ani de coșmar. Mi-am amenințat mama că mă sinucid dacă nu divorțează. Mi-a spus să termin cu prostiile, că așa e el și trebuie să îl înțelegem și să îl acceptăm. Și, cel mai important, să nu o fac de rușine. La douăzeci de ani, zbura cuțitul în

perete la cinci centimetri de mine. Că mi-am permis să-i comentez. N-am ales moartea. Deși el m-a amenințat cu moartea în cazul în care aș îndrăzni să mă mut de acasă.

Însă, mi-am luat viața-n mâini și am fugit. Cu o infinitate de drumuri înaintea mea, asemenea unei păsări scăpate din colivia ce i-a retezat amintirea zborului. Și mi-am jurat că voi fi un altfel de părinte! Am avut nevoie de timp cu mine, de greșeli proprii pe care să învăț cum să le depășesc singură ca să fiu sigură că voi deveni un părinte mai bun ca ei. N-am să cedez cu niciun chip! Pragul psihologic ce aveam să-l trec prin asumarea confruntării lui, m-a eliberat de chinul unei pușcării în lipsa condamnărilor. Și-am luat viața de la capăt! Mi-am cumpărat libertatea cu sângele înfruntării celei mai mari frici. Am înfrânt tiranul. Am pornit-o de pe minus. Fără loc unde să stau, fără loc de muncă și cu o facultate de terminat. Și am reușit. Iar astăzi sunt mai puternică, fiindcă știu că o pot lua de la zero oricând.

O atmosferă de mormânt, prin lunga lipsă a cuvintelor de ambele părți, a redus la tăcere până și neonul defect. Ne-am privit adânc, cu o sfială ce nu dorea să tulbure intimitățile sufletelor. Într-un final, cu un zâmbet discret și tremurând în colțul gurii, astfel încât nu îmi dădeam seama dacă un șuvoi de lacrimi stătea la marginea ochilor ei ori nu, primesc întrebarea:

- Încă trăiesc părinții tăi? m-a întrebat cu o voce blândă, aproape stinsă.
- Da, am răspuns fără să ezit.
- Iartă-i... Și iubește-i...

Ariana tocmai intra în cabinet cu cafelele. Alături de ea, o fetiță învinețită la un ochi, mă privea cu teamă. O panică mută își făcea loc în mintea mea, pe măsură ce îmi mutam privirea de pe chipul trist al fetei din fața mea, pe chipul traumatizat al celei ce tocmai intrase.

- Ioana, draga mea, cum ai ajuns tu aici? Haide să mergem înapoi la locul de joacă, i-a spus prietena mea fetei cu care tocmai încheiasem dialogul.

Copile, adult ce nu poți alunga teama minorului din tine – există viață dincolo de trecutul marcat de către un părinte ce nu știe cum să-și controleze emoțiile! Poți mai mult de atât! Învață din greșelile lui doar ca să nu le repeți din instinctul refulării unei puteri de necontrolat. Asemenea unei răzbunări pentru propriul chin nemeritat. Copile, adormi liniștit, uită și iartă! Adultule, trezește-te și nu repeta greșeli de neiertat! Și, dincolo de toate, învață despre importanța autocontrolului.

Așteptare

Cupa lui Borgia

Dan Florea

Mașina intră în parcare, strivind pietrișul cu un sunet plăcut, ce prevestea odihna de care avea nevoie. Parcarea era goală, cu excepția unei camionete verzi, ce și-a trăit kilometrii mai mult pe drumuri de țară, decât pe asfalt. Amurgul îmbrăca în lumini roșiatice acoperișul, parcă în mod intenționat, pentru a scoate în evidență seninul de deasupra. În rest, totul era pustiu, lumina neonului ce anunța că sunt locuri licărea ironic deasupra recepției.

Tudor își puse pe umăr geanta de pe bancheta din spate, închise mașina automat și se îndreptă spre ușa recepției. “Sper să fie totuși cineva pe aici, chiar nu mai am chef să caut alte moteluri. Mor să lovesc perna câteva ore.” Ușa se deschise larg, lovind o pereche de clopoței pe post de secretară, să anunțe sosirea clienților. Un sunet de hârtie se auzi de după tejghea.

– Bună ziua! Aș dori o cameră, dacă se poate.

Un cap ce părea că plutește deasupra umerilor, se roti spre el apatic. Privirea plictisită, avea un licăr de mirare. Totuși, era un vag aer cunoscut în jurul privirii. “O fi ca și tipul din Psycho, mai știi? O sa am grijă când fac duș… E clar!”

– Salut! Avem locuri, bineînțeles. Un buletin sau permisul de conducere, vă rog.

Tudor își lăsă geanta de pe umăr, căutându-și actele cerute. Privi în jur, prin recepție, căutându-și de lucru pentru a nu privi recepționerul. Era ceva la el ce îl deranja. Televizorul bolborosea știri politice. Prezentatoarea era în vervă, gesticulând ultimele rapoarte foarte vehement. “Hai, încă un pic și se desface nasturele de la cămașă. Ar fi televiziune de calitate! Hai… Haiii... Încă un pic. Dă-o naibii!” termină rugăciunea Tudor, în timp ce camera se mută de pe ea pe invitat. Se întoarse și tresări. Recepționerul îi zâmbea larg, de parcă îi citise gândurile.

– Camera 17, e chiar pe colț, departe de trafic. Aveți prosoape. Televizorul și frigiderul trebuie doar băgate în priză. Televizorul se pornește mai greu. Dacă telecomanda face probleme, să îmi spui. Bateriile mai fac figuri.

– Mulțumesc! Tudor luă cheile și ieși din recepție ușurat.

Camera era curată și spațioasă. Televizorul trona deasupra frigiderului. Două prosoape mari și albe erau pe colțul patului, invitându-l la duș. Își aruncă bagajul pe pat. Iar hainele le puse grămadă lângă bagaj. Prinse un prosop și intră în baie. Apa fusese reconfortantă și se dovedi un terapeut destul de bun. Acum**,** chiar și patul părea mai primitor și mai cald ca înainte. Porni televizorul și căută un zgomot de fond ca să adoarmă mai ușor. La prima reclamă, Tudor deja sforăia.

Luna lucea destul de puternic, ajutând iluminatul public precar. Tudor se întinse, bucurându-se de un ultim căscat și făcu un sumar rapid al buzunarelor de la blugii aflați la o întindere de mână. Trei țigări tronau în pachetul mototolit. Concluzia fu grăbită de stomacul gălăgios. Nevoia de mâncare își arătă colții.

Îmbrăcat la repezeală, cu o țigară în colțul gurii, ieși în noapte să găsească ceva de ronțăit măcar. Noaptea era caldă și distantă. Totul în jur era static și departe de el. Dintr-o dată**,** un fior îl străbătu și se simți nesigur pe el. Ca și cum cineva îl pândește gata de atac. Își aprinse țigara, aducându-și umerii deasupra flăcării brichetei, de parcă lumina firavă ar fi alungat umbrele din jur. Plămânii se umplură de fum, dându-i siguranță și confort. Fumul reieși victorios pe nări și mersul deveni mai sigur pe el cu fiecare fum tras din țigară. Când ajunse în dreptul recepției, privi la televizor prin geamul îmbrăcat în folii semi-opace, creând astfel un teatru straniu de umbre și culori. Televizorul era vizibil pe jumătate prin geamul curat. În cealaltă jumătate se putea întâmpla orice. Stinse țigara înfometat și intră în recepție.

– Salutare. Pe aici unde găsesc ceva de mâncare? Un fast-food, ceva?
– La câțiva kilometri este un restaurant. De obicei e deschis până la unu noaptea. Dar, în ultima vreme, cam pe la zece se închide. Așa că ai ghinion. Dacă vrei, cam în jumătate de oră fac o pauză de masă. Ești invitat să mă însoțești.

– Sună bine. Dacă ai și 2-3 beri e ideal! “Dar de la ce ar face pauză omul acesta, să mor de știu! De la citit și ascultat televizorul?”

– Am și beri. E bere artizanală de la cineva din oraș, sper că e ok pentru tine. – Bere să fie! Perfect!

– Cam în jumătate de oră hai în spatele clădirii. Intri pe ușa roșie. Bucătăria e în capăt, pe dreapta.

Trecu mai bine de jumătate de oră până Tudor se desprinse de filmul ce rula pe unul din canalele fără teleshoping. Noaptea se arăta tot mai friguroasă. Pietrișul, sub pașii lui Tudor, prinde noi dimensiuni în noapte, răsunând a întuneric și frig, ca și cum ar fi oglindit ascuțimea cerului. De cum intră pe holul bucătăriei, aroma de mâncare îl învălui, aducându-i aminte de cât de foame îi era de fapt. Când intră în bucătărie, masa era deja așezată pentru două persoane. Recepționerul amesteca încet într-o oală.

– Salut, ia loc. Sper că îți este foame!

– Nu credeam că îmi e chiar atât de foame, dar se pare că am o foame de lup.

Tocănița era delicioasă. O perioadă, singurele sunete din bucătărie erau cele născute de linguri pe fundul bolurilor de porțelan. Așa de absorbit era Tudor de masa copioasă, încât nu observă curiozitatea sfredelitoare din ochii recepționerului. Acesta mai mult mâncă mecanic, ochii fiind ațintiți asupra lui Tudor, absorbindu-i cel mai mic gest.

– Ei, după o masă copioasă, o țigară canceroasă! Declară Tudor cu un zâmbet larg. Se lăsă pe spate relaxat.

– Dacă vrei să fumezi poți ieși pe terasă. Sau dacă nu te grăbești, mergem în barul de lângă recepție. Acolo putem fuma și bea, bineînțeles, berile promise. Recepționerul îi întoarse spatele, clătind vasele.

– Sigur. Dar cum de suntem numai noi doi pe aici? Și nu mă înțelege greșit, nu mă deranjează. De ce ne tot plimbăm de colo-colo?

– De când cu noua autostradă, lumea nu mai trece pe aici. Cât despre plimbat, așa mai

aduc un pic la viață tot locul ăsta. Rar îmi mai beau cafeaua în bar. Când termin curățenia, mai beau cafea acolo, în rest… Fac ture între recepție, bucătărie și dormitor.

Tudor ridică din umeri și îi păru rău de acest tip. Pe moment, simți singurătatea apăsătoare de pe umerii lui. Îl urmă spre bar, având un sentiment cunoscut. Ceva din acel recepționer îi era cunoscut. Poate l-a văzut la un alt motel. Ceva, de undeva, nu își dădea seama sigur de unde. Barul se iluminase în două trepte. Neonul pocnise destul de sec de câteva ori și lumină rece peste mesele scheletice, împodobite cu scaune. Recepționerul se îndreptă spre cămara din spatele barului. Tudor dezbrăcă o masă de scaune și își aprinse o țigară. Ultima țigară din pachet. “Va fi o noapte lungă. Am aprins prea repede țigara. Oare mai are pe aici țigări?”

O ladă de lemn ateriză pe bar. Sticlele zăngăniră între ele. Recepționerul luă două sticle și două pahare și veni lângă Tudor.

– Sănătate!

– Hai, noroc!

– Sunt în dezavantaj. Eu sunt Tudor, după cum bine știi. Pe tine cum te cheamă?

La cină m-ai scos, de băut îmi dai, nu sărut la prima întâlnire, să știi!

– Ha, ha! Bună asta! Fii liniștit, întâlnirea o găsești decontată pe nota camerei. Plătește firma, nu?

– Păi da, dar de unde știi?

– Cardul, ce mi l-ai dat să te înregistrez, e card standard de corporație pentru cheltuieli de deplasare. Sunt totuși recepționer!

– Ai dreptate. Nu mă gândisem la asta. Ei, dar, să bem liniștiți! Sănătate și la mai multe! Deie Domnu` bine și la vară cald!

– Noroc! Unde mergi în delegație?

– Nu departe. Lucrez ca și distribuitor de sisteme de instalații sanitare. Se construiește un hotel nou pe cota 2100, cică se vrea stațiune mega pusă la punct, cu predilecție pentru sporturile de iarnă. Eu… Eu mă duc să le vând cele necesare.

– Lasă că nu e rău. Recepționerul dădu admirativ din cap. O slujbă plătită este o slujbă plătită. Stai mult pe drumuri?

– Stau. Dar te obișnuiești!

Tudor își coborî privirea, strângându-și umerii. Amintirile se adunau deasupra și atârnau greu în balanță.

– Te cred, dar familia ce zice? Văd verigheta pe deget și după privirea grea… Probleme acasă?

– Nu zice nimic. Divorțat. Probleme în trecut. Dar e ok.

– Îmi pare rău.

– Nu ai de ce… Cum te cheamă?

– Virgil. Îmi pare bine de cunoștință. Îmi pare rău de divorț.

– Și mie. Și mie îmi pare bine de cunoștință și îmi și pare rău de divorț.

– Ei ce să îi faci, viața… Te poartă unde nici nu te aștepți!

– Mda, Virgile, te poartă. Dar care e povestea ta, de ești singur pe aici totuși?

– Cam în două luni pensiunea asta va fi dărâmată. Mă știu cu proprietarul de multă vreme. Lucrez de câțiva ani aici. E frumos și liniște. În mod normal, jumătate de an trebuia să plec și eu. Dar patronul e de treabă și m-a lăsat să rămân aici. Îi păzesc pensiunea. Nu că este mare lucru de păzit. Dar pentru mine este mai mult decât bine venită liniștea.

– Cum de ești… Tudor își înghiți cuvintele. Nu putea rosti întrebarea până la capăt. Îi era rușine să întrebe așa ceva.

– Singur? Fără… Obligații?

– Da, răsuflă Tudor ușurat. Scuze, nu trebuie să răspunzi.

– Nu este nici o problemă. Acum câțiva ani, familia mea a avut un accident. De atunci sunt singur.

– Îmi pare rău să aud asta. Tudor murmură răspunsul, topindu-se în scaun. Își strivise țigara și își făcu de lucru cu sticla de bere. Pentru câteva minute, fiecare sorbi tăcut din bere. Virgil se ridică și mai aduse două sticle.

– Mai ai țigări?

– Oh, ai țigări aici? Tudor se luminase la față.

– De vânzare, nu. Dar sunt bine aprovizionat. Așteaptă-mă un minut. Marlboro roșu este bun?

– Este perfect. Nu fac nazuri chiar deloc. Țigări să fie, dacă se poate mai tari este perfect. Dacă nu, fumez ce apuc.

– Ok. Revin. Dă-i drumul la televizor. Telecomanda este pe bar!

Tudor porni televizorul. Schimbă canale peste canale. Nimic interesant. Se opri, într-un final, pe History Channel, plin de speranță. Era un documentar despre accidente auto. “Nu, mulțumesc!” murmură Tudor și schimbă canalul. Ceva din gama Discovery rula un documentar despre metale și prelucrarea lor. “Bun a fi!”. Virgil reveni cu două pachete de Marlboro. Dintr-o dată, toată seara părea că este mai bună.

– De unde ești de loc, Tudor?

– Departe de aici. Dar în ultimii ani m-am tot mutat de colo-colo.

– Cum așa?

– Probleme. Am avut un eveniment aiurea cu vreme bună în urmă și de acolo mi s-a dus dracului totul. Soția m-a părăsit. O vreme am reușit să îmi văd copiii, dar pe urmă și copiii au refuzat să mă mai vadă. Nu îi condamn, dar… Asta e. Și dintr-un job în altul, am căutat să fug mereu.

– Îmi pare rău. Știu cum e să stai departe de cei dragi. Să vrei să povestești cu ei și să nu ai cum. Sunt seri în care aproape că aș deschide ușa să îi văd. Dar nu e nimeni dincolo de ușă… Decât imaginația mea.

– Și pe tine te-au abandonat?

– Oarecum. Mi-am luat totuși rămas bun de la ei, dar nu am vrut în ruptul capului să o fac. Mai repede mi-aș fi dat viața.

– Înțeleg. Tudor se cutremură. Știu cum e să vrei să îți dai viața să repari un lucru greșit. O prostie, ceva, orice să poți schimba destinul.

– Ei, să lăsăm astea să curgă departe. Hai să bem!

– Sănătate!

Lui Tudor i se părea că în ochii lui Virgil se aprinde încet, încet o lumină. Ceva ce parcă îi aducea în obraz un pic de culoare de viață. Se bucură și continuară să spună glume. Berile curgeau frumos.

– Berile sunt gata! Am chef să beau un vin! Ce zici?

– Berea după vin e un chin, vinul după bere o plăcere! Și dacă e la fel de bun ca și berea asta, este un adevărat festin!

– Chiar mai bun!

Virgil reveni în câteva minute cu o sticlă pântecoasă, acoperită de praf. Mai avea două cupe de argint, frumos decorate cu viță de vie și șerpi. Fiecare cupă avea câte un rubin sângeriu încastrat într-o lucrare de excepție.

– Uite ce am aici. E un vin de excepție, de la podgoriile Tokay. Este un adevărat balsam! Să știi că e din seria nobilă de vinuri, Szamorodni. Este mai tare un pic decât restul vinurilor, dar totuși este un pic dulce. Extraordinar pentru povești.

Virgil îi înmână sticla lui Tudor. Acesta zâmbea larg. Eticheta era în maghiară,

nu înțelegea nimic, dar cifrele 1976 și ceea ce părea să fie 15 grade era o prezentare în sine foarte atractivă.

– Frumos! Și cupele? Pot să le văd?

– Sigur!

– Superb lucrate! De unde le ai?

– Le-am primit cadou acum multă vreme. Au o poveste interesantă. Cică sunt cupe spaniole, ce aparțin familiei Borgia. Mai exact lui Rodrigo, ce a ajuns să fie și papă. Ele au fost turnate și lucrate în Spania. Rubinul e italian. Reprezintă dualitatea casei Borgia, melanjul între spaniol și italian. Se zice că aceste pocale au fost judecata finală a lui Rodrigo. Vraja stă deasupra cupelor fiind judecătorul absolut, inuman, perfect echidistant.

Tudor privea rubinul sângeriu, admirând lucrătura fină de argint. Patina timpului asupra cupelor avea o magie proprie, parcă atestând povestea lui Virgil.

– Judecător? Adică?

– Adică este un blestem. Rodrigo a fost primul judecat. Torni vin în cupă. Și după ce bei vinul, adevărul te eliberează. Cupa cântărește cele spuse și dacă nu meriți iertare… Eh… Pe scurt – mori!

– Bun! Morbidă poveste! Îți cam ucide cheful de băut, numai zic. Care a fost faza cu Rodrigo?

– I-au fost aduse cupele, continuă Virgil povestea, în timp ce deschidea vinul. Și la prima împărtășire, fiind sângele Domnului, Rodrigo a băut din cupă.

– Și a murit?

– Păi, da…

– Îți bați joc de mine!

– Ha, ha! Cupele sunt primite cadou, aia e drept. Le-am primit de la fosta soție

de la un târg medieval. Rodrigo cică a fost într-adevăr otrăvit. Nu se știe. Dar e frumoasă povestea, nu?

– Pe dracu! Mă gândeam că vrei să nu mai beau vin! Să te las numai pe tine!

Sticla se deschise cu un pocnet sec. Aroma vinului învălui masa. Virgil turnă în cupe lichidul de culoarea uleiului. Îi întinse o cupă lui Tudor.

– Sănătate! Fie judecata curată!

– Sănătate! Du-te dracului cu judecata ta! Bău cu grijă. Aroma vinului era perfectă. Privi cupa și se destinse. Povestea îl afectase un pic, dar nu voia să o arate.

– Tudor, pot să te întreb de unde ești de loc?

– Din Târgu-Mureș. Dar nu am mai fost acolo de câțiva ani buni.

– Ei, cum așa?

– Probleme. Am și divorțat și… A fost mai bine așa. A fost mai bine să plec. Să o iau de la zero.

Tudor, în timp ce povestea, își făcea de lucru cu o țigară, rușinat de cele spuse. Amintirile răscolite apăsau greu pe umerii săi. “Bun vin…”.

– Câteodată este, într-adevăr, mai ușor să o iei de la zero. Asta în ideea că poți să fugi destul de repede și de departe, aşa încât fantomele trecutului să nu te ajungă. Virgil spuse replica pe un ton sec, aproape tăios.

Tudor își ridică privirea și îl privi pe Virgil direct în ochi. Acea flacără de mai devreme era din nou prezentă în privirea lui. Dintr-o dată, Virgil nu mai părea plăpând, ci deja prindea contur și forță. Îl trecu pe Tudor un fior, ca un țurțure înfipt adânc în șira spinării.

– Ce știi tu despre fantome și fugă? Bănuiesc că nu ești chiar străin de ele, din ce am înțeles.

– La mine este simplu. Am avut o viață și mi-a fost furată. Nu am avut putere să rămân în locul cicatricei, așa că am fugit și eu cât am putut de departe.

– Și ai reușit? Ai reușit să fugi destul de departe?

– Din păcate, nu. Nu încă. Fantomele îmi sunt mereu aproape. Durerea îmi e prezentă ca și în cazul unui amputat, când își simte uneori membrul lipsă până în ultimul detaliu. Ca o fantomă, eu simt doar cicatricea, în ultimul detaliu.

Tudor își simțea gâtul de plumb, privindu-l pe Virgil povestind. Încerca să își adune forțele, dar ceva se agăța de glasul lui tot mai puternic.

– Îmi pare rău. Ce o să faci după ce se închide pensiunea?

– Nu știu. Plec unde oi vedea cu ochii. Nu mă interesează prea mult.

– Înțeleg. Te invidiez pe undeva. Poți să pleci unde vrei, când vrei. Aș vrea și eu să pot face la fel. Dar frica mă paralizează. Este o decizie mare și… Nu mă simt în stare să fac o asemenea ruptură. Chiar de mi-o doresc. Pot să te întreb ce s-a întâmplat cu tine? Cum ți s-a furat totul?

Virgil îl privi ușor sfidător. Tudor se fâstâci și murmură o scuză.

– Îmi pare rău. Nu… Nu voiam să cer ceva aiurea. Poate e vinul de vină, dar eram curios. Îmi cer scuze.

– Nu îți fă griji, totul e în regulă. Ți-am zis, vinul și cupa fac minuni! Nu?! Virgil zâmbi cu un rictus înghețat, blocat între rânjet și nervi.

– Minuni pe dracu!

– Ha, ha! Hai că e poveste faină… Dar să îți zic pe scurt povestea mea. Eram fericit căsătorit, soție iubitoare, doi copii minunați, băiat și fată. Băiatul era deja la școală. Nu era prea ordonat, dar îi plăceau și matematica și româna. Fetița era o pușlama adorabilă, ce își chinuia fratele când și cum apuca. Dar și când făceau vreo prostie, cea mai mică îl apăra pe băiat ca o mică tigroaică. Mă făceam că îi pedepsesc numai să îi pot vedea cum se apără unul pe celălalt. Eu eram prins cu munca des. Îi neglijam uneori fără să vreau, încercând să aduc cât mai mulți bani în casă. Să mă asigur că nu le lipsește nimic. Acum îmi pare rău că nu am petrecut mai mult timp alături de ei.

– Aha…

Virgil inspiră adânc. Tăcu preț de câteva clipe. Tăcerea era apăsătoare. Tensiunea din aer se resimțea în pieptul amândurora.

– Totul s-a schimbat cu un telefon. Firește, eram la muncă. Era dimineață, pe la unsprezece și eu trebuia să fiu la cumpărături cu familia. Dar… Am ales să mă duc până la muncă. Soția mea s-a supărat pe mine. Promisesem să nu stau mult și ca mai apoi să mergem prin magazine. Să avem timp de noi, să ne plimbăm, să fim doar o familie, pierduți în mall. Distracție mai ales pentru copii. Dar nu am mai apucat. Ea, împreună cu cei doi copii au plecat spre supermarket. Nu au mai ajuns. La sensul giratoriu din fața mall-ului, un șofer grăbit a încercat să forțeze trecerea prin sens și a acroșat mașina în care erau ei. Dacă erau parapeți poate scăpau cu viață. Dar așa, mașina s-a dat peste cap de câteva ori, strivindu-i. Soția a murit pe loc împreună cu fiul meu. Cea mică… Cea mică a murit pe drum, în salvare. Nu au reușit să facă nimic. A avut hemoragie internă.

Tudor privea în gol. Îl asculta pe Virgil hipnotizat. Țigara se fuma singură între degetele lui.

– Înmormântarea a fost după două săptămâni lungi, cu drumuri și declarații și probe. Am început să urăsc tot ce înseamnă poliție și spitale, declarații și formulare. Dar nu atât de mult pe cât am început să urăsc tribunalul. Șoferul era clar vinovat de accident, de moartea celor dragi. Cu toate că știu clar că a fost beat cui, din declarațiile tuturor, s-au pierdut câteva probe și nu s-a mai putut proba acest lucru în instanță. În final, erau doar probe circumstanțiale și păreri personale ale martorilor. De aceea, după multe intervenții și chichițe judiciare, întreg procesul a fost declarat nul, nu știu cum, și șoferul a primit închisoare cu suspendare. Totul era ca un vis îngrozitor din care nu mă mai trezeam. Dar nu era un vis. Sau măcar un film. În film apare mereu un înger la timpul potrivit și repară tot, după cum dorește regizorul. Nu, nici vorbă de așa ceva aici. Eram într-un coșmar continuu. După șase luni, în care toți prietenii au încercat să mă ajute, să mă susțină, am zis gata. Și pur și simplu am plecat. Dar totuși, acel coșmar se apropie de final. Îngerul providenței își spune cuvântul și sunt dispus să plătesc prețul.

Tudor era înghețat. Ce auzise îl țintuia locului. Își simțea gura de iască. Tâmplele pulsau necontrolat. Broboane de transpirație înghețată erau pe frunte.

– Preț… Ce preț? bâgui Tudor.

– Prețul lui Borgia. Știam că nici eu nu am gândurile curate și merit să fiu pedepsit. Dar eram dispus să fiu pedepsit și eu. Pentru că voiam să îi plătesc datoria criminalului familiei mele. Criminalului, Tudor… Nu-i așa? Acel criminal… Ești tu!

– Nu, nu! Urlă Tudor. NU sunt eu… E doar o coincidență. Virgil, nu sunt eu. Ți-o jur! Dădu să se ridice de pe scaun. Și căzu lângă masă.

– Ooo, ba da… Te-am recunoscut din prima clipă! Nu știam cum să ți-o plătesc! Criminalule! În această noapte vei plăti. 'Tu-ți morții tăi de jegos! Azi nu mai scapi, împuțitule! Mergem frumos de mână în iad! Sau mai bine zis, mergem in iad, dar eu voi fi cu mâinile strânse în jurul gâtului tău. Nici nu ai idee cât te-am căutat după ce ai scăpat de judecata legii.

Tudor își duse mâna la gât, simțind deja mâna lui Virgil încleștându-se în jurul gâtului său. Izbucni în plâns. Îl vedea pe Virgil fierbând, dar nefăcând nici un gest. Nu se putea ridica și simțea că nu se poate mișca. Ceva îl paraliza și cu fiecare gest nereușit se simțea tot mai neputincios. Frica fierbea în el.

– Virgil, îți jur! Nu am fost eu! Te înșeli! Poate semăn cu acel cineva pe care îl cauți, dar nu am fost eu. O convulsie de tuse îl reduse la tăcere. Ce mi-ai făcut? Sunt nevinovat! Ești nebun omule! Te plătesc, orice… Dă-mi o șansă!

– O șansă! Dar tu când te-ai urcat la volan, ai dat o șansă familiei mele? Păcat că nu poți muri decât o dată! Ai merita să mori de mai multe ori!

– Ce mi-ai făcut? De ce nu mă pot mișca? Ești un criminal! Împuțitule! Ce mi-ai făcut?

– Eu? Nimic! Am folosit cupa lui Borgia! Hahaha… Simți plata păcatelor? Încet, încet nu mai poți să te miști, să vorbești. Din păcate, vei muri ușor. Adormi… Și nici nu te chinui prea tare. Așa, așa… Zbate-te. Lasă otrava să își facă efectul mai repede!

Tudor se opri din a se târî departe de Virgil, care nu mișca de la masă nici un mușchi. Cuvântul otravă îl paraliză. I se făcu rău instant. Dureri de stomac îl sfâșiară și se făcu ghem.

– Otravă! Murmură Tudor… Dar când…? Cum?!

– Am pus otravă în cupe. Și am ales vinul ăsta dulce să mascheze aroma.

– În cupe? În amândouă cupele?! Asta înseamnă că te-ai otrăvit și pe tine, nebunule!

– Da, avortonule! M-am otrăvit! Mă omor de bună voie, doar să te omor și pe tine. Criminal împuțit! Nu îmi scapi! Eu mai am o șansă, dar tu nu mai scapi. În această noapte vei muri!

– O șansă? Ce vorbești? Cum mai ai o șansă? Urlă Tudor scuipând de nervi, plin de disperare. Ai antidot! Antidotul! Ticălos nenorocit! Ai antidotul!

– Ce relevanță are? Antidotul este pentru mine. Și chiar dacă nu ajung să îl folosesc, tot sunt mulțumit de faptul că te iau cu mine!

– Dar sunt nevinovat! Nu sunt eu cel pe care îl cauți! Dă-mi antidotul! Nu ajunge pentru amândoi? Nu fac nici o plângere la poliție! Este doar o neînțelegere. Dimineață plec și nu mă mai vezi niciodată! Te și plătesc. Am bani, am bani de la firmă! Sunt toți ai tăi!

– Crezi că îmi pasă de banii tăi?

Tudor era disperat. Simțea că otrava își face efectul tot mai repede. Respira tot mai greu.

– Dar crezi că soția și copiii tăi ar fi vrut să fii un criminal? Să fii un ucigaș în numele lor? Așa le onorezi numele și amintirea?

– Nu ai nici un drept să îmi vorbești de ei! Urlă Virgil. Tu, împuțiciune cu ochi, nu ai dreptul să vorbești despre ei. I-ai ucis pentru ce? Că te grăbeai la un alt chef? Pentru o bere mi-ai distrus viața! Mi-ai luat totul! Acum îți iau și eu viața. Plătești prea puțin oricum!

– Dar nu sunt eu! Gândește-te la ei! Ce ar zice copiii tăi să afle că ai omorât un nevinovat! Pentru a răzbuna durerea ta, ai ucis cu bună știință un om nevinovat! Și te omori și pe tine! Cum vei răspunde când îi vei vedea dincolo de moarte? Și ajungi în IAD, doar te sinucizi! Ei vor fi în ceruri și tu în iad că ai omorât un suflet nevinovat! Sinucigașii nu au drepturi! Fă o faptă bună! Lasă-mă să trăiesc! Și așa ai o șansă să îți vezi copiii, nu ești un ucigaș!

– Pentru tine sunt un ucigaș… murmură Virgil. Meriți să plătești!

– Nu sunt eu! Îți jur pe ce am mai sfânt! Nici nu eram în oraș. Am auzit de accidentul de care zici la știri! Eram plecat la cabană cu soția. Atunci mi-am pierdut soția. Am înșelat-o cu o tipă ce am agățat-o pe pârtie. Nici nu am apucat să facem mare lucru că ne-a prins soția… Îți jur…

– Imposibil! Te-am recunoscut!

– Dacă te uiți în telefon, în cloud, vei vedea că ultimele poze cu soția mea sunt de la cabana de ski. Uita-te la dată. Sunt în acea perioadă. Îți jur că nu sunt eu… Tudor izbucni în plâns.

Virgil se întinse greoi după telefon. Navigă după poze. Scăpă telefonul din mână.

– Jură-mi că nu ești tu! Jură-mi! Strigă Virgil cu lacrimi în ochi.

– Ți-o jur! Zi-mi unde e antidotul! Nu sunt eu! Hai să luăm antidotul și să lăsăm această poveste dincolo de noi.

– Nu e destul pentru amândoi. E doar o fiolă. Eram sigur că tu ești cel pe care îl caut. Acum nu mai știu. Îmi pare rău.

– Copiii tăi nu merită să te aibă ca și criminal! Salvează-mă și vei onora amintirea lor! Te implor!

– Ce am făcut… M-am transformat într-o bestie… Nu sunt un ucigaș…

– Nu ești, Virgil! Suferi după familia ta, te înțeleg! Nu te judec! Nu te condamn! La fel aș fi făcut și eu! Dar nu sunt eu cel pe care îl cauți!

Virgil își culcă pe masă capul. Spasme de plâns îi străbăteau spatele. Cu ochii roșii se ridică spre Tudor, care gâfâia pe podea.

– Fiola cu antidotul este pe bar! Între șervețele. Ia fiola. Nu sunt un ucigaş. Îmi pare rău. Eram convins ca tu ești acela. Îmi pare rău. Ajunge doar pentru tine. Stai! Virgil încercă să se ridice, dar căzu lângă masă, peste un scaun. Trebuie să mergi tu! Nu pot! Îmi pare rău! Nu merit să trăiesc oricum. Nu mă pot mișca! Îmi pare rău…

Tudor începu să se târască spre bar. Virgil era resemnat peste scaunul răsturnat, plângând în surdină, cu ochii închiși. Tudor răsturnă două scaune de lângă bar. Se lovi la mână, dar disperarea nu îl lăsa să simtă ceva. Cu greu se agăță de marginea barului, strivindu-și două degete cu scaunele de bar rotative. Nu îi păsa. Căută șervețele. Le prinse cu înfrigurare, agățându-se cu coatele de bar. Fiola era acolo. Avea un miros amărui. Triumfal, se întoarse spre Virgil.

– Ştii Virgil, simt că otrava îşi face efectul și nu mai ai nici tu mult timp. Trebuie să îți spun ceva. Nu te-ai înșelat. Eu sunt acel șofer. Îmi pare rău. Mă grăbeam înapoi la cabană. Am fost în oraș cu domnișoara de care ți-am zis. Eram împreună de trei luni și credeam că pot să rezolv și cu soția și cu ea în stațiune. Soția nu știa nimic. Datorită ei am și scăpat. După ce m-a ajutat, m-a părăsit și ea. Nu a mai vrut să aibă de a face cu mine. Îmi pare rău, dar nu vreau să mor. Am fost achitat. Oricum, după accident soția m-a părăsit. Și-a dat seama de aventura mea și nu m-a iertat. Am plătit destul pentru acel accident. Nu am ce face. Am plătit destul. Chiar îmi pare rău. Dar vreau să trăiesc…

Virgil înlemni. Ochii deveniră mari de la mirare. Stupoarea celor auzite îl copleși. Izbucni în râs. Urlă în gol. Apoi un plâns sfârșit puse stăpânire pe el. Tudor înghiți conținutul fiolei.

– Omule, o să te îngrop dimineață. Nu vreau să te las așa. Am greșit față de tine în acel accident. Știu asta. Nu am vrut să se întâmple așa ceva. Sper că îți dai seama! M-am căit. Îmi pare rău. Nu îți cer să mă ierți. Doar să mă crezi. O să te respect și așa îmi plătesc datoria față de tine.

Recepționerul nu reacționă. Deja adormise. Tudor îl privea cu milă și simțea cum antidotul lucra. Simțea cum se lupta cu otrava din stomac. O durere sfâșietoare și eliberatoare în același timp, îi străbătu stomacul. Adormea și Tudor, eliberat de otravă, strângând antidotul în palme.

Se trezi după două ore. O durere cruntă de cap era prezentă. Dar era în viață. Nimic altceva nu mai conta. Parcă mașina în fața barului cât mai aproape de ușă. Se chinui până puse corpul pe scaunul din dreapta. Sfârșit, își aprinse o țigară. După zece minute, se porni la drum. Intră în pădure. Știa o ravenă numai potrivită. Mașina se scutură din toate încheieturile, duduind pe cărările înguste. Cu greu, mută corpul pe locul șoferului. Deschise capota și scoase furtunul de benzină din pompă. Îl introduse la loc, cât să sară la cel mai mic șoc.

Reporni mașina. Cu un băț ținea apăsat ambreiajul. Băgă în viteză și sări în spate. Mașina țâșni, printre tufe, în ravena adâncă. Cu toate că motorul mergea, nu a fost explozia sperată. Observă, în schimb, urma de benzină de la câțiva metri de mașină. Coborî cu greu în apropiere. Cu grijă, aprinse un șomoiog de frunze. Explozia se petrecu totuşi pe când urca panta abruptă. Îl luase prin surprindere forța ei. Ajuns sus, răsuflă uşurat. Totul era gata. S-a sfârșit.

Virgil porni la pas spre motel. Fluiera uşurat. "Pe moment, credeam că nu va bea otrava. Antidotul lui pește! Noroc că am avut tranchilizantele alea pentru mistreți uitate de ceva inspectori silvici la ultimul chef. Au funcționat perfect în vin. Diseară vine primul camion. Îl sun pe Matache și îl anunț că plec. E timpul…"

Singurătate

Legendă urbană

Elena Georgiana Ciurchea

Aceasta este o poveste despre un moș și o fată. Contrar așteptărilor, nu va fi istoria imaginată de voi din primele mele cuvinte.

Ca tânără fată, am plecat la școală în orașul Dezvoltare. Îmi doream să fug cât mai departe de locul Înapoiat. Aveam de ales între orașul Dezvoltare și orașul Hibrid. În Hibrid, mergând în călătorii multiple, am observat faptul că oamenilor le lipsesc zâmbetele, că există o monotonie în alergătura continuă. Nu își iau pauze, nu își oferă momente de deconectare. În Hibrid totul este gri.

Prin comparație, orașul Dezvoltare îmi părea plin de oportunități. Pe lângă căldura pe care o simțeam de fiecare dată când ajungeam în el, mai erau și oamenii: prietenoși si deschiși. Clădirile creau impresia întoarcerii în timp, în schimb organizarea orașului mă ducea direct în viitor. În Dezvoltare parcă nu există prezent. Aici ori ții pasul, ori te pierzi. E simplu. În același timp, totul are culoare.

Am ajuns în Dezvoltare într-o toamnă morocănoasă cu tonuri de iarnă. Nu aveam unde locui, prin urmare am luat ziarul “Anunțul” și am pornit căutarea. Drumul m-a dus la o chirie rezonabilă în cartierul bătut de vânturi al orașului. Am încheiat înțelegerea și am început să mă cazez. Prin comparație cu culorile orașului, locația găsită avea tonuri evidente de gri, plus o adevărată faună zburătoare. Mai târziu aveam să descopăr că, în funcție de anotimp, mi se schimbau și colocatarii: iarna aveam gândaci, primăvara gândaci și furnici, vara erau gândaci, furnici și fluturi, iar toamna primeam vizite și de la omizi. Recunosc, gândacii nu m-au părăsit niciodată, oricât am încercat să le găsesc altă locuință. Asta da fidelitate!

Locuința mea avea fix opt metri pătrați în care încăpeau, nu știu cum, o chicinetă plus o toaletă. În chicinetă am învățat să devin egoistă cu mâncarea mea. Nu de alta, dar colocatarii păreau veșnic înfometați. În toaleta casei am învățat că spălatul la lighean este o adevărată relaxare în comparație cu dușul expirat și presiunea anemică a apei ce venea pe conductă. Toate acestea, însă, nu contau. Conta că eram în Dezvoltare.

După ce m-am instalat, am luat drumul orașului la pas pentru a mă obișnui cu împrejurimile. Puneam întrebări în dreapta și în stânga, primeam indicații pentru a putea ajunge în locurile pe care doream să le vizitez și conștientizam diferența socială dintre cele trei orașe ale aceleiași țări.

În Înapoiat, dacă rugam pe cineva să îmi ofere o indicație pentru a ajunge într-un loc anume, povestea ajungea în acel loc înaintea mea. Întotdeauna m-am întrebat cum ajung oamenii să comunice atât de eficient într-un asemenea loc. În Hibrid, dacă îndrăzneam să cer o indicație, eram repezită și apostrofată. Asta în cazul în care locuitorii reușeau să ridice privirea din pământ. În schimb, în Dezvoltare, am avut plăcuta surpriză de a fi chiar condusă până în locul dorit.

În încercarea de a afla ce este atât de special în Dezvoltare, m-am întors către vecinii de la masa alăturată.

-Salut! Îmi permiteți o întrebare scurtă?

Tavi și Irina și-au întors privirile întrebătoare către mine.

-Sigur că da!

-Eu sunt Atena. Încerc să scriu o mică poveste comparativă despre Dezvoltare și Hibrid. Faza e că am ajuns la un mic blocaj și m-am hotărât să vă cer ajutorul. Sunteți din Dezvoltare sau din alte orașe?

-Eu sunt de aici, îmi răspunde Irina. Tavi este cel naturalizat.

-Eu am venit de câțiva ani, anterior chiar am locuit în Hibrid mai mult timp. De loc sunt din Ținutul Nisipos.

-Excelent! Tavi, care este părerea ta despre Dezvoltare?

-Într-un cuvânt: Uau! îmi spuse începând să râdă.

-Exact asta este și impresia mea. Îmi poți detalia?

-Sigur că da. Am locuit în Hibrid. Acolo oamenii sunt foarte grăbiți și nu prea îi interesează ceea ce se întâmplă în jurul lor. Dacă am încercat să cer ajutorul cuiva, m-am simțit de parcă i-aș fi hărțuit sau mai rău. Nu este un loc în care să poți fi creativ sau împlinit pe termen lung.

-De ce spui asta? îl întreb.

-Din experiență. Timp de nouă ani am încercat să mă integrez acolo. Pur și simplu nu am reușit. Până la urmă, m-am hotărât să vin aici. De la bun început, am rămas uimit de disponibilitatea oamenilor de a da o mână de ajutor, de parcă ar avea tot timpul din lume pentru treburile lor.

-Într-adevăr, interveni și Irina. Mai ții minte când am fost la terasa aia din centru? Când a venit acel domn ce dorea să ajungă la autobuzul AK20?

Și încep să râdă amândoi. Mă uit la ei, încântată de deschiderea lor.

-Ce s-a întâmplat atunci? întreb.

-Eu am încercat să ajut omul cu indicații. Și atâta i-am explicat până nu am mai priceput nici eu cum trebuie să ajungă. Cu toate că traseul era perfect clar în mintea mea, nu reușeam să mă fac înțeleasă. Noroc cu Tavi,care din trei indicații l-a lămurit pe om. De fapt, amândoi am dat indicații corecte, doar că mintea bărbaților diferă de cea a femeilor. Noi avem tendința de a da detalii în exces, pe când bărbații sunt mult mai structurați.

-Deci până la urmă omul a fost lămurit, concluzionez începând să râd.

-Da! Și a fost teribil de fericit. Deci, vezi tu, Atena, prin asta ne diferențiem de Hibrid. Alocăm timp oamenilor, indiferent de cât am fi de ocupați. Probabil de aceea și orașul se numește așa, îmi răspunde Irina.

Am rămas plăcut impresionată de Irina și de Tavi. Le-am mulțumit și am plecat grăbită. Aveam o întâlnire cu un moș.

***

A fost odată un om care umbla din poartă în poartă cu rugămintea de a fi îngrijit. Nu își dorea casă sau avere. Avea nevoie doar de urechi care să-l audă și ochi care să-l vadă. Mumu, căci așa îl chema, făcea parte din peisajul orașului Dezvoltare, el fiind unul dintre cei mulți rămași în urmă.

Pe Mumu l-am descoperit într-una din plimbările mele prin oraș. Căuta să își adune câteva cartoane pentru a se feri de frigul ce stătea să vină. Inițial, l-am ocolit. Toți îmi spuneau să mă feresc de el, căci este nebun. Într-o zi, însă, stând pe bancă în parc, el s-a așezat lângă mine. Probabil că dacă eram mai sensibilă la mirosuri m-aș fi ridicat imediat să plec. În schimb, am rămas alături de el. Moșul s-a uitat la mine puțin mirat.

-Bună ziua, dragă domnișoară!

Primul lucru care m-a izbit a fost claritatea vocii și dicția dânsului. Nu părea a fi nebun, așa că am intrat în vorbă cu el.

-Admir peisajul, îi răspund.

-Într-adevăr, e frumos Dezvoltare pe timpul toamnei. Îmi amintesc de acest oraș din tinerețile mele.

Mă uit surprinsă la moșulică. Parcă nu mi-l puteam imagina tânăr. Și parcă nicicum nu se încadra în acel tipar descris de cunoștințele mele.

-Sunteți localnic, am afirmat.

-Da, mi-a răspuns. Am fost profesor universitar și am doi copii.

-Aveți doi copii. Și unde sunt?

-A… Fiecare la casele lor. Mă mândresc cu ei.

-Locuiesc aici?

-Da. Dar nu mai apuc să-i văd.

În acel moment m-a șocat afirmația lui Mumu. De ce trăia pe străzi?

-Știu ce vă gândiți, îmi răspunde înainte de a-mi putea masca emoția. Am avut și eu casa mea, dar am făcut alegeri greșite. Nu puteam să îmi încarc copiii cu greșelile mele. Așa că am ales să trăiesc pe străzi. Poate este o penitență. Nu îi caut pentru că nu doresc să îi încurc.

Am rămas perplexă. Îl priveam pe Mumu și, pentru prima dată, mi-am pus întrebarea dacă nu este cu adevărat nebun. Un nebun simpatic care trăia în lumea lui fabuloasă pentru a se feri de realitatea existenței sale. Am mai stat câteva momente cu dânsul, apoi am plecat îngândurată. Știam că îl voi mai vedea. Când am întrebări, nu mă pot opri până nu le aflu răspunsurile, iar Mumu era o adevărată enigmă.

Am devenit mai atentă la ce se întâmplă în jurul meu. Dezvoltare, pe cât este de strălucitor, pe atâtea asemănări cu Înapoiat are. Deja deslușeam mai clar, dincolo de aparența efectului de sticlă.

***

Am început să pun întrebări. Cine este Mumu? De unde a apărut? De ce lumea îl consideră nebun? De ce se plimbă pe străzi, când acest oraș are tot ce poate dori un om? Câteva răspunsuri le-am aflat de la cunoștințe, altele chiar de la moș. Prietenii mi-au confirmat faptul că Mumu a fost un profesor universitar recunoscut la vremea lui. Nimeni, însă, nu știa ce i s-a întâmplat de a ajuns pe străzi. Prin urmare, am căutat să îl văd din nou.

Era o zi rece de toamnă. Am ales să îmi fac plimbarea fix în zona în care Mumu își făcea veacul. Îl observam cu coada ochiului cum se lua de trecători iar apoi începea să râdă. Am remarcat și faptul că el făcea curat după cei care ratau coșul de gunoi sau care doreau să scape de scamele din buzunarele lor. M-am așezat pe bancă în speranța că se va opri din nou lângă mine. După mai multe vizite de genul în parc, parcă a înțeles dorința mea și a venit să îmi țină companie.

-Bună ziua, dragă domnișoară! îmi spuse zâmbind.

-Bună ziua, domnule Mumu! îi răspund.

-A… Hai să nu ne domnim. Am fost odată domn. Acum sunt doar un pierde-vară.

L-am privit și mi-am luat inima în dinți.

-Eu sunt Atena, îi spun. Dacă tot nu ne domnim, vă rog să îmi spuneți pe nume.

-Atena, zeița înțelepciunii. Ești o războinică înțeleaptă, Atena?

-Uneori cred că da, iar alteori cred că sunt cea mai temătoare persoană din lume.

-Atena, frica nu este lipsa curajului. Din contră. Atunci când îți este frică, creierul tău îți transmite semnale de atenționare. Trebuie doar să fii atentă la ele.

M-am uitat la moș surpinsă. Limpede în vorbă și gândire, cursiv în idei. De ce se comporta cu restul ca un nebun?

-Mumu, de ce te consideră lumea nebun?

În acel moment a început să râdă cu o voce hârșâită.

-Pentru că așa vreau eu. Știi, lumea se ferește de cei nebuni, iar eu trăiesc pe străzi. Dacă aș da dovadă de luciditate, aș fi pradă sigură pentru diferiți indivizi. Așa, fiind nebun, mă protejez.

-Totuși, nu înțeleg, îi răspund.

-Atena, eu am avut o viață extraordinară, o familie frumoasă și o carieră înfloritoare. Ți-am spus și data trecută că am făcut alegeri greșite. Aceste alegeri m-au costat tot, iar atunci am clacat. Pur și simplu, am plecat pentru a nu mă mai întoarce niciodată.

-Dar de ce?

-Asta îți voi povesti altă dată. Acum trebuie să îmi pregătesc culcușul.

Și a plecat.

L-am urmărit cu privirea cum reintră în rolul nebunului. Îmi aminteam de o poveste despre un om care ziua era medic, iar noaptea devenea un monstru sadic. Nu vedeam nimic sadic în Mumu, dar începeam să înțeleg câte puțin din comportamentul lui. Moșul trebuia să supraviețuiască într-o lume a celor fără adăpost. Auzisem diverse povești din orașul Hibrid, istorii ale oamenilor canalelor. Acei oameni creaseră o adevărată așezare sub oraș, lângă conductele de apă și de gaz. Își găsiseră un refugiu relativ ferit de frigul iernii. Îmi imaginam că și Mumu avea un astfel de loc pentru care trebuia să lupte zilnic.

Am mai rămas pe bancă și am început să mă uit la oameni. Mental, făceam analiza fiecărei persoane care îmi trecea prin față.

"Această domnișoară poartă mai mult de două culori pe ea. E bine că și le-a asortat, altfel ar fi semănat cu un papagal. Ia uită-te la băiatul ăsta! Oare ce i-a venit de și-a colorat părul în acest fel? Uite un cuplu în vârstă. Se țin de mână. Mi-aș dori să am și eu parte de asemenea afecțiune atunci când voi fi de vârsta lor. Trece un preot… Oare care o fi credința lui? Nu îl vede pe Mumu și pe cei ca el? Dar eu? Eu ce fac pentru Mumu?"

Simțind deja frigul cum mă cuprinde, am pornit spre casă. Mi-am pregătit doza de spaghete, am luat o carte și am început să o răsfoiesc. Nu mă puteam concentra la subiect. Gândurile mi se întorceau invariabil la moș și la cei asemenea lui. Mâncam mecanic, singura motivație fiind aceea de a nu le oferi cina colocatarilor mei.

După o noapte plină de vise colorate, m-am trezit din cauza soneriei de la ușă. M-am ridicat din pat și am deschis. În fața mea se afla o doamnă cu fuste multicolore, dornică să îmi ghicească în paharul cu apă. De curiozitate, am luat un pahar cu apă și i l-am oferit. A scos o batistă pe care a pus-o pe buza paharului și a început.

-Dacă această batistă nu va lăsa apa să treacă, atunci băiatul cu care ești va fi soțul tău.

Ah! Am uitat să îi menționez oare că nu exista nici un băiat? Nu contează. Am lăsat-o să își facă numărul. Evident, apa nu a trecut prin batistă. Am făcut și eu, după plecarea ei, experimentul. Același rezultat previzibil.

Am așteptat apoi să înceapă cu cererile. Acestea nu au întârziat să apară. Și erau suficiente ca să mă întreb de ce are totuși nevoie și de haine, și de covoare, și de mâncare? I-am oferit o pâine. Mi se părea că dacă chiar are o problemă, cea mai stringentă ar fi mâncarea. Nu a apreciat, dar a plecat. Am închis ușa.

"Unde sunt oare? Era vorba că vin în Dezvoltare și, în schimb, mă trezesc că trăiesc în două lumi paralele. De fapt, ce este sub Dezvoltare? Pe ce a crescut el?"

Am început să sap în trecutul orașului pentru a vedea de unde a început totul. Așa am aflat că Dezvoltare a fost, inițial, un oraș închis. Fostul lider considera că era capitala nedeclarată a țării și, prin urmare, accesul la oraș era limitat. Totul s-a schimbat cu plecarea lui și preluarea

frâielor de către o mână de oameni cu viziune. Aceștia au început să refacă orașul din temelii. Fațadele învechite ale clădirilor s-au reînnoit, universitățile și-au deschis larg porțile, au început să apară clădiri noi și idei noi. Toată lumea s-a trezit brusc și a început să ia parte la viața Dezvoltării. Evident că pe acest drum, o parte nu au reușit să țină pasul și au ajuns precum Mumu. Orașul, însă, a uitat de ei. Creșterea Dezvoltării a trecut ca tăvălugul peste cei mai slabi, ridicându-i doar pe cei puternici.

În fond, în Dezvoltare au apărut trei clase sociale: cei săraci, cei bogați și cei fără adăpost.

M-am reîntors la băncuța din parc pentru a-l vedea pe Mumu. Ca de obicei, s-a așezat lângă mine după mai multe vizite.

-Bună ziua, dragă domnișoară!

-Bună ziua, Mumu! Ce mai faceți?

-Ei… Ce să fac? Adun gunoaiele altora.

-Mumu, de ce faci asta? De ce nu te întorci la familie?

-Atena, am să îți spun o poveste.

Și a început să depene.

-Aveam douăzeci de ani când am venit în Dezvoltare. Pe atunci, orașul era mult mai mic și mai verde decât îl vezi tu acum. Inițial, a fost un oraș muncitoresc cu fabrici și uzine, care produceau preponderent pentru export. La douăzeci și doi de ani eram deja tată a doi copii și îmi câștigasem o catedră la Facultatea Artelor Frumoase. Am muncit mult ca să ajung acolo. După câțiva ani, eram deja recunoscut în oraș ca și profesor. Soția și copiii se mândreau cu mine și eu cu ei. Nu făceam nimic unul fără altul.

Până într-o zi când a apărut o oportunitate în viața mea. Acea ofertă venea la pachet cu o obligație financiară de care eu nu dispuneam. Dar mi-o doream atât de mult, încât nu am mai fost atent la cei de lângă mine. Am investit tot ce aveam și chiar mai mult în acea dorință, fiind sigur că nu voi avea decât de câștigat.

M-am înșelat.

Am pierdut totul, inclusiv familia. Fiul meu cel mare, în timpul în care am început să lipsesc de acasă, a început să bea. Am descoperit adevărul în momentul în care a ajuns în comă la spital. Anturajul, spuneau cunoscuții, iar eu îl priveam neștiind cine devenise. Al doilea fiu al meu a ajuns cămătar, încercând să aducă un ban în casă, ban pe care eu îl pierdeam în visul meu. Niciodată nu m-am întrebat de unde are atâția bani. Eram intoxicat. Adevărul despre el l-am descoperit când a venit poliția la ușă și l-a arestat. Eu nici măcar nu eram acasă. Când am ajuns,

soția mea era la pământ, palidă și disperată. În momentul ăla am înțeles gravitatea a ceea ce făcusem.

Am plecat de acasă, ducându-mă la cei care îmi vânduseră visul. I-am rugat, i-am implorat să îmi restituie investiția. Mi-au râs în nas. “Nu mai sunt banii”, mi-au spus. Totul a fost doar o schemă pentru fraieri. Am aflat că nu eram singurul în această situație. M-am dus la poliție. Degeaba. Nu puteau face nimic. În acte, totul era perfect legal. Vezi tu, nu citisem ce semnasem și am pierdut.

Am vrut să mă întorc acasă, dar nu am putut face față realității. Așa că, în loc să îmi sprijin soția și să îmi ajut copiii, am ales să fug. Inițial m-am refugiat la niște prieteni, însă aceștia știau deja ce probleme aveam și mă învinovățeau. Știu că, în fapt, doreau să mă ajute, dar cu toate acestea, la momentul respectiv am simțit că mă urăsc. Nu ei mă urau. Eu mă detestam. Atunci am aflat despre mine cât de slab sunt ca și om și am plecat doar cu hainele de pe mine.

La puțin timp, soția a intentat divorț. Nu m-am împotrivit. Nu o puteam privi în ochi, știind cât o rănisem. La proces, ambii copii au fost martorii ei. Le-am lăsat tot ce mai rămăsese și le-am promis că nu îi voi mai deranja niciodată. M-am ținut de cuvânt. A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea.

Trăiesc pe străzi de cincisprezece ani deja. Am învățat să supraviețuiesc, să cer doar de la cei care știu că îmi vor da ceva de mâncare. Nu cer niciodată bani, iar dacă mi se oferă îi refuz. Mă mai duc uneori să îi văd pe ai mei de la distanță.

Băiatul cel mare a reușit să scape de băutură. Acum este preot și are, la rândul lui, doi copii. Trăiește în căsuța lui parorhială și mereu îi ajută pe nevoiași. Nu mă mai recunoaște când mă vede. Băiatul cel mic s-a îndreptat. Se pare că are mai multă minte decât mine căci și-a deschis propria firmă și îi merge bine. S-a însurat anul trecut și acum așteaptă primul copil. Am fost la nunțile lor și la botezul nepoților, dar am stat ascuns. Sunt mândru de ei. Au reușit. Soția mea pare fericită. Nu s-a recăsătorit niciodată, iar acum își dedică viața nepoților. Mi-e dor de ea și de copiii mei. Dar am promis.

-Bine, Mumu. Dar nu crezi că ei ar vrea să te revadă?

-Poate că ai dreptate. În același timp, uită-te la mine: sunt un om al străzii pe jumătate nebun. Nu. Mai bine rămân lucrurile așa cum sunt. Singur am ales modul în care să trăiesc ce a mai rămas din viața mea. De bine, de rău, fac parte din acest oraș fără ca ei să știe cine sunt.

Și începu să râdă.

Aveam lacrimi în ochi. Încercam să nu le las afară, căci știam că nu ar fi acceptat mila.

-Mumu, dar tu unde locuiești, de fapt?

-A… Mă descurc. Există un adăpost creat de administrație. Acolo găsești mereu un pat și o cană cu supă.

-Și atunci de ce aduni toate gunoaiele de pe străzi?

-Atena, nu știai că gunoiul unuia este bogăția altuia? Eu le adun și le duc la reciclat. Banii care îmi ies îi pun într-un cont. Când o să mor, o să pot lăsa ceva soției și copiilor mei. O parte din bani îi dau la adăpost, căci sunt mulți nevoiași.

-Nu te înțeleg, Mumu.

-Nici nu trebuie, Atena. Important este să înțeleg eu că fac ceea ce este corect, iar în rest fiecare cu drumul lui.

Se ridică și dădu să plece.

-Mai stai puțin, l-am rugat.

-Acum nu mai pot. Dar îți promit că, dacă voi mai putea, voi reveni să te văd. Îți mulțumesc, Atena. O seară frumoasă.

Și redeveni nebunul simpatic cunoscut.

După câteva zile, ascultând ştirile la radio, aud: *“Ieri seară, prietenul nostru Mumu, a murit. Despre el nu știm mare lucru. A apărut în Dezvoltare acum cincisprezece ani și a devenit legenda noastră urbană. Cine l-a cunoscut a avut, probabil, parte de admonestările lui la adresa curățeniei orașului. Copiii l-au cunoscut ca pe un bătrânel simpatic care îi saluta de la distanță. Înmormântarea va avea loc…”*

Am înlemnit. În acel moment am înțeles că ultima dată moșul își luase “la revedere” de la mine. Am început să plâng. Probabil eram singura care îi știa adevărata poveste.

În ziua înmormântării l-am condus, alături de mulți alții. Stând în frigul tăios al iernii, am observat, lângă coșciugul lui, o femeie în vârstă și doi bărbați tineri, cu soțiile lângă ei. Plângeau. Am realizat că întotdeauna au știut ce s-a întâmplat. Soția lui Mumu îl ținea de mână. Își plângea soțul, spunându-i mereu *“te-am iertat, dragul meu. Dormi liniștit”*. Băieții se sprijineau de soțiile lor. Restul priveau ca prostiți parcă, neînțelegând ceea ce vedeau. Mâinile au început să îmi tremure. Nu mă puteam gândi decât la cât de norocos a putut fi moșul meu: niciodată uitat de ai lui.

De la înmormântare am mers la adăpost. Doream să văd locul unde își trăise ultimele momente și să las un bilețel familiei. Când am ajuns, i-am văzut pe cei doi fii împărțind mâncare nevoiașilor. Așa am aflat că ei erau susținători anonimi ai adăpostului. Deci Mumu nu a fost singur nici un moment. Sufletul meu a început să se liniștească descoperind acest lucru. M-am dus la ei.

-Condoleanțe, le-am spus.

Băiatul cel mic m-a privit mirat.

-Pentru?

-L-am cunoscut pe tatăl vostru. Ultima dată când am vorbit cu el a fost acum o săptămână.

-L-ați cunoscut? Adică ați vorbit cu el?

-Da. Aș dori, pe cât posibil, să vă transmit câteva lucruri din partea lui.

S-au privit unul pe celălalt și tacit au aprobat.

-Domnul Profesor v-a iubit foarte mult. Și pe dumneavoastră și pe soția lui. Nu a putut trece peste dezamăgirile pe care vi le-a provocat și s-a învinovățit mereu pentru problemele pe care le-ați avut.

-Domnișoară, asta știm deja, îmi răspunse tranșant băiatul cel mic. Doar din acest motiv a fugit.

-Las-o să vorbească, interveni preotul.

-Domnul Profesor, am reluat, a încercat să se răscumpere față de voi. A crezut că vă este cel mai bine fără prezența lui. În același timp, în toți anii aceștia, a muncit curățând orașul, doar pentru a vă putea oferi un simbol al iubirii ce v-o purta. Va trebui să mergeți la bancă să aflați despre ce este vorba.

-Adică vrei să spui că tata muncea? întrebă preotul.

-Da. Vă recomand să vă interesați. Pentru mine, tatăl dumneavoastră a devenit un exemplu. Poate că îl veți redescoperi în gesturile mărunte făcute fără să știți. Cred că mi-a povestit mie pentru că știa că vă voi căuta. Nu a fost nevoie. Dumneavoastră i-ați fost mereu alături.

-Mulțumim că ne-ați spus. O să ne interesăm.

-O zi împlinită, vă urez. La revedere.

Am început să privesc orașul. Vedeam altfel luminile lui acum: mai intense, mai aromate. Mă bucuram că ajunsesem să îl cunosc pe moș. Mi-a deschis ochii cum puține lucruri ar fi putut-o face. Dezvoltare își duce traiul mai departe. Așteaptă cu porțile deschise noile oportunități. Prezentul este doar clipă ce o conștientizăm. În rest, cu toată viteza înainte către viitor.

Și am plecat încorporând în suflet legenda urbană.

Hipnoza

Elena Georgiana Ciurchea

-Domnule doctor, așa ceva nu mi-a mai fost dat să văd. Nu pot să înțeleg. Nici un sunet? Priviți-o! PRIVIȚI-O!!! PAZA!!!

De peste tot**,** infiermierii apărură. Au prins-o de mâini și au încercat să o lege. Îi privea pierdută, cu un zâmbet pasiv pe chip.

-Nu înțelegeți. Trebuie să fac asta. Trebuie să fiu fetiță ascultătoare.

Își roti ochii de jur împrejur și reîncepu. Chilotul deja îi tăiase primele articulații. Sângele începu să curgă. Infirmierii se grăbiră să îi prindă mâinile.

-Pansamente! Repede! Și fir de 0,5. Desfă-i picioarele! Ține-o! Doamne, Amalia, ce îți poți face. Unde este psihiatrul?

Toată lumea se mișca în viteză. Din pat, fata îi privea așteptând un moment. Știa ce are de făcut și nu pricepea de ce nu era lăsată. Îi era frică să întârzie. Era așteptată.

-Amalia, uită-te la mine. Eu sunt Ana, medicul tău. Trebuie să mă asculți.

Fata o privi cu calm.

-Ana, de ce mă oprești?

-Amalia, te-am sedat. Ești bine pentru moment. Deocamdată vei rămâne legată pentru binele tău. Când te vei trezi, vom vorbi mai multe. Închide ochii și dormi.

Tânăra închise ochii. În mintea ei, încă mai căuta o cale de a își îndeplini sarcina. Altfel, ar fi fost pedepsită.

***

În sala de așteptare, detectivul se plimba. Îngrijorarea i se citea în mișcări. Fața îi era imobilă, doar ochii păreau mereu alerți. Ana ieși din terapie, își prinse părul desfăcut, în coadă, și se îndreptă către el.

-Doctor Ana Manole, îmi pare bine!

-Detectiv C., la dispoziția dumneavoastră, doamnă doctor.

-Detectiv C… De la ce vine C?

Surprins, bărbatul o privi.

-De la Costin. Ce aveți pentru mine, doamnă doctor?

-Să fiu sinceră, nu știu exact despre ce este vorba. Trebuie să aștept analizele de sânge și raportul psihiatric. Nu am mai întâlnit așa ceva până acum.

-Am înțeles. Dar instictul ce vă spune? Am nevoie urgent de câteva răspunsuri.

-Instinctul? Cred că este o formă gravă de hipnoză. Probabil există și o patologie psihologică, dar nu o cunosc. Ceea ce mă intrigă este faptul că victima își face rău singură, fără să scoată nici un sunet. Aștept analizele de sânge. O cheamă Amalia F. și are doar douăzeci de ani.

-A spus ceva?

-Da, răspunse Ana privind în gol. A spus că trebuie să termine ce a început. A subliniat "trebuie" și a început să se rănească din nou. A fost necesar să o legăm.

Costin ridică privirea din carnețel. "În sfârșit, o breșă", își spuse.

-Mulțumesc, doamnă doctor. Vă rog să mă anunțați în legătură cu momentul în care va putea primi vizite pentru a o putea interoga. Vă recomand să o supravegheați strict. Nu este primul caz pe care îl întâlnesc, în schimb, este prima supraviețuitoare.

Ana îl privi șocată.

-Ce vreți să spuneți?

-Exact ce v-am spus. În ultimele trei luni de zile, am găsit cinci tinere decedate. Din mărturiile martorilor, victimele au manifestat exact același comportament ca și Amalia. Așa că, indiferent de ce aflați despre ea, vă rog să mă informați. Voi trimite un coleg să stea de pază la ușa ei, pentru orice eventualitate.

Zicând aceste lucruri, salută și plecă. Afară, își aprinse o țigară.

"Pe toate le cheamă Amalia. Toate sunt tinere de douăzeci de ani. Toate provin din familii stabile. Cercurile în care umblau sunt în regulă. Nu au antecedente. Ce îmi scapă? Cine le face asta? Trebuie să caut mai bine."

Cu aceste gânduri, se sui în mașină. Porni motorul și demară. Seara urma să doarmă la ușa salonului. Avea nevoie de schimburi și de combustibil. Nu mâncase de douăzeci și patru de ore, iar ultimele fuseseră o nebunie. Trebuia să-l hrănească și pe Motan. Probabil că îi rosese, de plictiseală, fiecare pantof.

Ajunse la bloc. Instinctiv, privi către geamul apartamentului. Ca de obicei, lumina era stinsă. Intră în scara blocului, ignorând mirosul de mucegai imprimat în atmosferă. Urcă scările blestemând liftul stricat și intră în casă.

-Salut, Motan! Ce ai mai făcut tu azi?

Pisoiul începu să se gudure pe lângă Costin, apoi o zbughi în cameră. Reveni triumfător parcă, trăgând după el un adidas cu șiretul agățat între colți, și i-l lăsă la picioare.

-În ritmul ăsta**,** voi rămâne fără încălțări, Motan. Ce naiba e cu tine? Parcă ai fi câine. Nu vrei să te și scot la plimbare? Hai să îți dau de mâncare. Ce să fie astăzi? Mâncare de pisici sau mâncare de pisici? Știu! Mâncare de pisici! Hai!

Motan se lipi de el, torcând fericit. Își împinse bolul cu botul, mimând din vârful cozii așteptarea.

-Da, Motan, am înțeles. Îl spăl mai întâi. Stai să duc gunoiul.

Detectivul aruncă resturile în sacul arhiplin, îl legă și deschise ușa să scoată gunoiul. În acel moment văzu și plicul. Lasă punga pe hol, ridică corespondența și închise ușa. Era un plic alb, dreptunghiular, cu colțurile tăiate. Își scoase briceagul din buzunar și îl desfăcu cu grijă. Luă foaia din interior: un decupaj simplist, în triunghi echilateral. Mesajul era simplu:

"AI GĂSIT-O?"

În secunda numărul doi, luă telefonul și sună.

-Salut! Eu sunt. Ia o trusă de ridicat amprente și vino până la mine. Am avut o vizită. Nu, nu cred că a intrat în casă. Motan m-ar fi atenționat. Nu! La ușă. Te aștept!

Închise telefonul și se uită în ochii pisicii. Lăsă plicul pe masă, apoi îi dădu de mâncare. Se uită la motan cum mănâncă și își aminti că și el avea nevoie de o masă. Deschise frigiderul. Nu era nimic.

“Fir-ar să fie! Pentru ce îl mai țin în priză? Și așa uit mereu să merg la piață.”

Trânti ușa frigiderului, deschise sertarul și își scoase un baton nutritiv. Trebuia să își pună în ordine viața personală. Nu acum. Mai târziu. După ce va rezolva cazul. Privea plicul în timp ce mesteca.

“Deci vrei să ne jucăm, nenorocitule? Excelent! Abia aștept să ne cunoaștem mai bine.”

Interfonul sună. Costin își lăsă prietenul să urce. Deschise ușa.

-Salut! Hai să începem.

-De unde să încep? întrebă Dan.

-De la ușă. Vezi dacă poți afla ceva. Apoi, hai să îți arăt cadoul.

Dan își puse mănușile și începu să caute urmele. Motan veni, îl adulmecă și se întoarse mulțumit la castronul său.

-Poate ar fi bine să te muți în altă parte până îl găsim. E clar că deja te-a luat în vizor.

-Nu plec nicăieri. Totuși, am să îmi pun o cameră, doar pentru cazul în care mai vine și nu mă găsește. Amândoi putem juca acest joc.

Îl lăsă pe Dan să își facă treaba și începu să își împacheteze câteva lucruri. Își ascunse, apoi, încălțările, lăsând la vedere doar perechea de adidași. Mai scoase două cutii cu mâncare pentru Motan.

-Am terminat, spuse Dan. Hai să vezi.

Costin merse la el.

-Fii atent! Nici o urmă, nimic! Nici măcar una. Oare de ce s-a chinuit să șteargă? Uite! Și pe jos, ai văzut? E scuturat covorașul. Se văd doar urmele noastre. Cine naiba e individul?

-Interesant, spuse Costin. Hai să vedem scările.

-Acolo e normal. M-am uitat când am urcat. O scară normală de bloc.

-Și liftul? Ar trebui să vedem liftul.

Se îndreptară către lift. La etajul doi se vedea lumina din interiorul cabinei.

-Ai la tine trusa?

-Tu ce crezi?

Deschiseră ușa liftului. În cabină, pe scaun, zâmbind, stătea tânăra. În jurul ei, balta de sânge se închega. Ochii de un albastru translucid, îi priveau fix prin sângele ce încă se mai prelingea din craniul deschis . Palmele îi erau zdrelite ca și cum o lamă le-ar fi disecat.

-Dumnezeule! Cheamă echipa și legiștii, spuse Costin.

Blocă ușa liftului și se apropie de ea. Într-un colț, îi găsi geanta. Nu o ridică. Știa deja ce avea să citească în actul de identitate al tinerei. Îl interesa să vadă altceva. Studie încăperea, căutând urmele ucigașului, chiar dacă știa că fata nu fusese atinsă.

-Dane, blochează accesul vecinilor. Vreau să le luăm declarații tuturor, spuse Costin absent.

-Bine, șefu’!

Detectivul își continuă studiul. Locul era un ansamblu macabru de lumină difuză și sânge. Scaunul alb din ascensor era prins de podea.

“Zâmbetul ăsta mă omoară” își spuse privind chipul tinerei. “De ce zâmbesc? De ce mor cu ochii deschiși? Ce văd ele în acele momente? Dementul!” Mâinile începură să-i tremure. Și le controlă cu un efort de voință. Nu era timp să devieze. Avea să vină momentul în care să îl înfunde pe ticălos. Până atunci, trebuia să afle răspunsuri. Și cât mai repede.

-Dă-te la o parte, detectiv!

Vocea îngroșată de la prea mult alcool, a legistului, îl scoase din analiză.

-Doamne sfinte! Parcă e din ce în ce mai grav!

-Spune-mi ceva, Anton.

-Dacă mă lași să îmi fac treaba, îți spun!

Legistul se apropie de fată.

-Vârsta - cam douăzeci de ani, bănuiesc că e la fel ca la celelalte. Încă este caldă, deci estimez că a murit cam de patruzeci și cinci de minute. Asta și-a tăiat craniul. Sfinte! Uită-te la ea! Din ce văd aici, tăietura este curată. Va trebui să verific la sediu mai bine. Și-a tăiat și palmele în timpul procesului. Zâmbește, ca și celelalte. Poate e vorba de același drog. Stai să securizez probele, spuse. Gata! O puteți lua!

Trupul tinerei fu ridicat și pus pe targă. Începură, apoi, procesul adunării de probe. Știau din experiență că nu vor găsi mare lucru. Cel mult, urme ale fetei. De data asta, însă, sub scaun, acoperit de sângele tinerei, se afla un alt plic. Colțurile tăiate în același fel îi confirmau lui Costin bănuiala.

-Nenorocitul! A căutat un moment în care să fiu acasă!

-Despre ce e vorba? întrebă Dan.

-Despre cadoul de care îți spuneam. Nu am apucat să ți-l arăt. E în bucătărie, pe masă. Ia-l și pe ăsta. Trebuie să-l uscăm înainte să-l deschidem.

Costin își puse mâinile pe cap.

-Nebunul! A așteptat momentul în care eu să fiu în zonă ca să o mutileze. Nu m-am gândit când am văzut plicul. Credeam că se referă la fata din spital. Ar fi trebuit să mă gândesc, spuse el și trase un pumn în ușa liftului. Trebuia să… Trebuia să fiu mai atent!

Se puse pe scară și își aprinse țigara. Simțea nevoia să ia pe cineva la bătaie. De fapt, nu pe cineva, ci pe criminal. Își ridică privirea către Dan.

-Ai luat tot?

-Tot ce se putea.

-Atunci hai să plecăm. Vreau să văd ce găsește Anton.

***

La sediu, toată lumea era prezentă. De la al apariţia celui de-al doilea cadavru, când se formase echipa operativă, se lucra douăzeci și patru cu douăzeci și patru. Costin se îndreptă către morgă.

-Spune-mi ceva, Anton!

-Domnule detectiv! Bine ai venit! Așa cum am prezis la locul crimei, tăietura este perfect curată. De data asta a folosit pânză de bomfaier. O cheamă Amalia G. . Văd ca i-a scăpat, sau poate nu a găsit o Amalia F.

-Nu i-a scăpat. Pur și simplu aceea a fost prinsă la timp și acum e internată. Totuși, chiar și în spital încerca să își facă rău. Altceva ai mai găsit?

-Da. Ca și victimele numărul unu, trei și cinci, și asta este vopsită. Cred că are o preferință pentru brunete cu ochi albaștri. Raportul toxicologic doar mâine ți-l pot pune la dispoziție. Între timp, pot să îți mai dau câteva detalii despre celelalte. La unele nu era nimic prezent în sânge și am cerut o analiză suplimentară. Cât de ciudat ar părea, să știi că două dintre ele au o mutație genetică: aceea de a nu putea simți durerea, sub nici o formă. Am căutat să aflu mai multe despre mutația asta. Din păcate, am găsit doar câteva referiri, cea mai clară și concisă fiind o cercetare făcută în Pakistan acum câțiva ani. Au descoperit acolo că, unii oameni, nu

simțeau durerea. Au căutat să vadă dacă există o conexiune între persoane, dar nu făceau parte din aceeași familie și nici chiar din același sat. Așa s-au născut. Vreau să văd dacă și asta are mutația sau a fost drogată ca celelalte.

-Și de ce nu mi-ai spus asta până acum? Doamne, Anton! Ăsta ar putea fi punctul comun!

-Detective! Nu am încă un răspuns. Am trimis probele la centru pentru că aici nu putem efectua acest test. Și, la fel de bine, aș putea să mă înșel. Din câte știu, ai nevoie de fapte concrete, nu de speculații.

-Pe când crezi că ai rezultatele?

-Maxim într-o săptămână. Am cerut urgentarea lor.

-Bine. Anunță-mă dacă mai găsești ceva.

Costin se întoarse la centrul de comandă.

-Domnilor, trebuie să reluăm analiza de la zero. Dane, ai vreun rezultat cu plicurile?

-Da, dar nu o să îți placă. Tipul e dement.

-Asta o știm deja. Bun! Să reluăm.

Pozele aranjate una după alta formau tabloul sinistru al minții umane întunecate. Trăsăturile tinerelor ieșeau în evidență. Costin se retrase în fundul încăperii, cu ochii la panoul sinistru. Simțea că este ceva ce îi scapă, însă nu reușea să-și dea seama ce.

Prima își tăiase venele de la picioare. O găsiseră așezată pe un cearceaf alb**,** întinsă, cu mâinile încrucișate pe piept. Lama cu care își făcuse rănile fusese așezată lângă ea după ce își terminase treaba. Privind mai atent**,** îl frapă modul în care se tăiase: începuse de la laba piciorului, fix pe venele minuscule ale acesteia. Apoi încercuise articulațiile de la bază și urcase pe spatele pulpei până în spatele rotulei. Acolo s-a oprit cu o tăietură scurtă și adâncă a venelor. Murise exangvinată în zece minute.

A doua părea să continue drumul început de prima. Pulpele ei păreau feliate pe toată lungimea lor. Aceasta fusese mai profundă decât prima. Căutase să ajungă cu lama până la os. Cele trei tăieturi de pe piciorul drept erau paralele. Se vedea că la piciorul stâng deja nu mai avea forța necesară. Acestea erau ușor tremurate și prea puțin profunde. Fata se mutilase în baie. Își aranjase ieșirea din scenă: lumânări albe peste tot, un pahar de șampanie neterminat pe marginea căzii lipsite de apă și deux piece-ul de pe care nu mai scosese eticheta. Așa aflaseră că îl cumpărase cu o zi în urmă. Ea murise cam în douăzeci de minute.

A treia fusese găsită pe plajă după două zile. Ca și primele, își alesese un loc retras pe care și-l amenajase. Chipul ei, ușor desfigurat de la arsurile solare, avea același zâmbet halucinant. La capul ei găsiseră o vază cu crini imperiali. Spre deosebire de primele două, aceasta fusese găsită într-o parte. Părea că doarme. Se așezase pe rană, astfel că nisipul a absorbit tot sângele. Se tăiase pe mâna dreaptă cu precizie chirurgicală. Tăietura continua până la bazin. Murise cam în patruzeci și cinci de minute. La autopsie au descoperit că, dacă ridica mâna, linia era perfect dreaptă. Au aflat, ulterior, că tânăra era rezidentă la chirurgie pediatrică.

Își aprinse o țigară. Prin vălătucii de fum începea să i se contureze o teorie absolut bizară. Le privi și pe următoarele, mai atent. Simțea cum îi crește pulsul. Aruncă țigară în scrumieră, își luă haina și ieși în viteză.

-Hei! Unde pleci așa?

-La spital!

***

“Alb… puritate… Alb… Curățenie … Ce legătură au? De ce alb? Îi place contrastul? Îl murdărește? Lumânările albe, florile albe, cada albă, lenjeria, pielea lipsită de sânge. De ce alb?” Ambală motorul și porni. Aerul, ce intra prin geamurile deschise ale mașinii, îl ajuta să gândească. Băgă în aparat caseta cu Europe. În fundal porni “Carrie”. Revizuia mental cronologia victimelor și modul în care au murit. Părea că primele trei ar fi exersat anterior, iar următoarele ar fi experimentat. O dată cu a patra victimă începuseră să apăra și martorii.

***

-112! Cu ce vă putem ajuta?

-Poliția? Ajutor! Trebuie să veniți! Se taie și nu o pot opri!

-Cum vă numiți?

-Andrei. Veniți, vă rog! Am încercat să o opresc, dar parcă nu este ea! Și nu scoate nici un sunet!

-Care este adresa?

-Aleea Carpați, numărul 8. Veniți repede! Ușa este deschisă! Mă duc la Amalia!

În receptorul operatoarei se auzeau zgomotele din fundal. Anunță poliția și salvarea. Femeia simțea fiori reci. Știa, deja, cu ce se confruntau. Tot ea fusese prezentă la alte două apeluri în care două tinere, pe nume Amalia, fuseseră găsite moarte. În timp ce urgenta lucrurile, transmise un mesaj: “Nu ieși nicăieri fără să fiu cu tine. Îți povestesc când ajung acasă.” A rămas, apoi, pe fir, până a auzit sirenele. Salvă conversația și o puse deoparte.

Pe strada Carpați, Costin intră în casă doar pentru a descoperi un alt cadavru. Lângă femeie, în genunchi, un tânăr de optsprezece ani, gemea înfundat.

-Salut, spuse Costin înclinând capul către colegii săi.

Se așeză lângă Andrei și îi puse o mână pe umăr.

-Haide să te ajutăm.

Privirea îngrozită a băiatului îl fixă fără a părea să înțeleagă ce se întâmplă. Pe mâna dreaptă avea o tăietură lungă.

-Am încercat să o opresc, spuse și începu să se legene. Am încercat… Nu am putut. Râdea și se ferea de mine. Îmi tot spunea că trebuie să se elibereze. Și sângera... Atât de mult sânge! Trebuia să ieșim la alergat. Cum mai ieșim?

Și începu să tremure.

Paramedicii l-au preluat și l-au dus la spital.

Costin se uita la tânără. Casa ei era un monument închinat purității și curățeniei. Albul imaculat era pătat grotesc de roșul însângerat. Era prima scenă în care se dăduse o luptă. Știa deja între cine și cine, așa cum știa că băiatul nu avusese nici o șansă să o salveze. Tânăra își tăiase abdomenul și își scosese splina. Ochii albaștri priveau zâmbind senin către anchetatori.

La autopsie, s-au descoperit multiple răni pe mâini și pe picioare. Toate erau vechi. Din fișa medicală a reieșit faptul că fata era predispusă la accidente. Raportul toxicologic nu a scos nimic la iveală.

***

Întors în prezent, detectivul parcă mașina în fața spitalului. Își luă telefonul și porni către camera de gardă.

-Pe doctor Ana Manole unde o pot găsi?

Asistenta îl privi, din spatele lentilelor groase, și îi indică direcția. Costin se îndreptă către secția de psihiatrie.

-O caut pe doamna doctor Ana Manole, se adresă unui tânăr de pe palier. Mă puteți îndruma? Sunt detectiv Costin.

Tânărul îl privi lung înainte de a răspunde.

-Bună ziua. Sunt doctor Marian Anghel, medicul psihiatru al clinicii. Pe Ana o găsiți în salonul Amaliei. De la ele vin. Permiteți-mi să vă conduc.

-Bună, doctore! Ce îmi poți spune?

-Am analizat atât fișa de internare a domnișoarei cât și starea în care se află. Din păcate, încă este legată pentru că are tendințe sinucigașe.

-Ați contactat aparținătorii?

-Da. Din nefericire, mama ei se află în afara țării. O să o contacteze pe verișoara ei de aici. Avem nevoie de acordul aparținătorilor să o internăm.

-Din câte știu, în asemenea cazuri, puteți decide dacă este în interesul pacientului. În fine, pe mine mă interesează să aflu ce s-a întâmplat. Ce știți dumneavoastră despre asta?

Marian își dădu părul peste urechi și se opri.

-Trebuie să recunosc că nu am mai întâlnit așa ceva până acum. Am vorbit cu pacienta. Pare perfect lucidă. A înțeles de ce a fost legată, dar nu își amintește cum a ajuns să se mutileze. Este interesantă și zona mutilată. Traiectoria este inghinală. Ea spune că a visat. Nu a simțit nici un fel de durere, iar analizele de sânge sunt curate. O mică anemie, dar majoritatea oamenilor au. Cu alte cuvinte, nimic suspect. Vreau să îi fac o tomografie. În fișa medicală, tânără are istoric de răniri, în special când era copil. Mi-a spus că nu simte durerea fizică și a devenit foarte atentă, fiind prevenită că riscă să moară. Astfel a învățat inclusiv să își măsoare temperatura apei din cadă cu un termometru, pentru propria protecție.

-Și atunci? întrebă Costin. Cum a ajuns la automutilare? Ceva nu se leagă.

-Din tot ceea ce mi-a spus, se pare că a fost într-o transă hipnotică, răspunse psihiatrul.

-Transă hipnotică? Ce mama naibii încerci să îmi spui doctore? Că cineva le spune să se omoare?

-Nu cred că asta le spune. Haideți, mai bine să vorbiți cu pacienta.

Porniră împreună către salon.

Costin își roti privirea pe coridor. „Prea multe amintiri", își spuse, „prea mult alb și prea puțin aer". Îl urmă pe medic. Amintirile îl bombardau precum niște proiectile de gheață. Ispiră adânc și se concentră pe ceea ce avea de făcut. Intră în salonul tinerei. În pat, fața fetei aproape că se confunda cu albul cearşeafului steril. Stătea în fund, sprijinită de perne.

-Salut, Amalia! Sunt detectiv Costin.

În acel moment, Ana își întoarse privirea către el.

-Bună seara, domnule detectiv. Ați venit să ne vizitați pacienta? întrebă zâmbind, apoi se întoarse către fată. Amalia, domnul este de la poliție și dorește să îți pună câteva întrebări. Ce spui? Te simți în stare?

-Bună seara, domnule polițist! răspunse tânăra. Voi încerca să vă răspund la întrebări. Înțeleg importanța acestora și sper să pot ajuta. Ana, sunt în regulă, spuse Amalia întorcând privirea către medic.

-Bun, hai să începem. Ce îmi poți spune despre tine?

-M-am născut într-un sat din zona Orăştiei. Împreună cu mama ne-am mutat în Oradea când aveam zece ani. Când eram mică, aveam obiceiul să mă rănesc, iar mama a observat că nu plâng. S-a îngrijorat și a început să meargă cu mine pe la medici. Din păcate, nu s-a descoperit nimic, așa că medicii m-au sfătuit să am mare grijă. Se pare că am ceva care mă împiedică să simt durerea fizică. Știu că vouă vi se pare îngrijorător, dar mie mi se pare chiar mișto. Am venit

la facultate și stau la verișoara mea. Cred că este teribil de îngrijorată, mai ales că am primit un mesaj de la ea să nu ies nicăieri până nu apucă să discute cu mine.

-Când ai primit mesajul?

-Acum câteva zile.

-Cum o cheamă pe verișoara ta?

-Andreea Tomescu. Lucrează ca operator la 112.

Costin ridică privirea din carnețel.

-E operator telefonic la 112?

-Da.

-O voi suna să îi spun că ești bine. Acum, Amalia, vreau să îmi spui ce ai făcut în ultimele trei luni.

-În ultimele trei luni... E destul de greu să zic. În afară de școală, dansuri, clubul de carte și cel de cercetare, cam nimic.

-Ceva nou sau ciudat în aceste trei luni?

-Da! Spuse și începu să râdă. În cadrul clubului de cercetare s-a pornit un proiect. Am căutat să aflăm persoane cu care ne asemănăm. Era un fel de joacă. Trebuia să ne descoperim sosiile în funcție de câteva criterii: nume, vârstă, sex, aspect fizic și naționalitate. Cea mai tare provocare a fost partea alfabetică. Trebuia ca numele să fie ordonat alfabetic.

Toți o priveau, fiecare făcând conexiunile proprii. Costin își dădu seama că ajungea la un răspuns.

-Cine a pornit acest proiect, Amalia?

-Sincer, nu știu să spun. Dar era amuzant și m-am băgat. Să ne fi văzut cum căutam, pe tot ce înseamnă internet, oameni care să ne semene. Băieții erau cei mai implicați să vadă pe cine vor găsi.

-Deci nu a fost doar un proiect, ci fiecare trebuia să își găsească sosiile?

-Da! Țin minte că a fost extrem de amuzant pentru că am o colegă, tot Amalia o cheamă, doar că e blondă cu ochi albaștri. Semănăm destul de mult. A ajuns să se vopsească brunetă doar pentru a părea că suntem surori.

-Amalia și mai cum? întreba Costin.

-Amalia G. . E o tipă foarte mișto.

Costin își ridică privirea din carnețel, din nou.

-Amalia G.?

-Da, răspunse tânăra. Vă dau numărul ei, eventual să vorbiți și cu ea.

Fata ceru telefonul, moment în care detectivul îi atinse mâna.

-Amalia, nu este nevoie. O să o găsim noi. Tu trebuie să îți revii. Ce îți amintești din încercarea ta de sinucidere?

-Dar nu am vrut să mă sinucid! răspunse începând să se agite. V-am spus doar! A fost un vis. Nu am motive să mă sinucid.

-Am înțeles. Îmi poți povesti mai multe despre acest vis?

-Îmi amintesc că am intrat pe grupul nostru de facebook.

-Stai puțin! Ce grup?

-Am uitat de asta. În căutările mele, am descoperit un grup pe facebook ”Lumea Amaliei”. Pentru mine a fost mină de aur în cercetarea mea. Îți vine să crezi că cineva s-a gândit să formeze un grup în care toate persoanele au același nume și chiar seamănă?

-Când ai descoperit grupul ăsta?

-A... De vreo lună și jumătate. I-am spus și prietenei mele să intre. Este amuzant. Mai facem și video conferințe. Unele au ajuns să se cunoască cu altele. Chiar ne gândeam să facem o ieșire toate și...

-Și spuneai că ultimul lucru pe care ți-l amintești este că ai intrat în grupul ăsta.

-Da... E chiar ciudat. De grup am aflat de la psihoterapeutul meu.

-Cum îl cheamă?

-Asta este foarte curios. Niciodată nu îmi amintesc cum îl cheamă, dar știu de fiecare dată când am programare la el.

Detectivul o studie concentrat.

-Cum adică nu știi cum îl cheamă?

-Este ciudat, dar parcă mereu uit asta. Nu știu de ce.

-Bine. Hai să revenim la ce îți amintești.

-Da. Îmi amintesc că am intrat pe grup. Eram acasă și mă pregăteam să fac o baie. Apoi am adormit și m-am trezit aici. Nu înțeleg cum s-a întâmplat.

-Și ce ai visat?

-Mă aflu pe o plajă. Am visul ăsta deja de o lună. E cald. Mă pregătesc să mă arunc în apă. Lângă mine este cineva care mă ține de mână. Iubesc visul ăsta. Întotdeauna am sentimentul că acolo îmi este locul. Cumva, am senzația că cine mă ține de mână este mama. Tot timpul îmi spune că dincolo de apă este cel mai bine, doar că trebuie să înot până acolo. Mai este cineva în vis. E foarte ciudat, dar am ajuns să iubesc acea voce și în același timp să mă tem de ea. Dacă nu trec de apă, se supără și pleacă. Nu îl văd. E un el. Cumva cred că e cel pe care îl aștept dintotdeauna. Mă încurajează permanent să îmi depășesc fricile. El și le-a depășit și vrea să îl ajung. În ultimul vis mi-a spus ce să fac ca să ajung la el. Trebuia să pornesc goală prin apă. Dar parcă nu puteam să îmi dau costumul jos așa cum ar trebui. Știam că trebuie să ajung la el și am început să îl rup. În vis, mă părăsește dacă nu între în apă. Apoi m-am trezit aici.

-Spui că acest vis a început doar de vreo lună?

-Da.

-Bine , Amalia. Pentru moment te las să te odihnești, mai vorbim zilele următoare.

-Sigur că da. Sper că v-am putut ajuta.

-Așa este. Odihnă plăcută, Amalia.

-Amy, prefer Amy în loc de Amalia.

-Am reținut, răspunse detectivul zâmbind. Amy!

Ieși din salonul tinerei și așteptă. Ana îl urmă.

-Costin, ce se întâmplă?

-Înainte de a spune ceva, vreau să vorbesc cu tânărul Andrei Vâlcan. Este primul martor pe care îl avem. Ultima dată era internat aici.

-A fost externat ieri. Părea a fi în regulă, iar Anghel a decis că poate fi lăsat acasă.

-Înțeleg... Mă duc la el. Apoi, noi doi trebuie să vorbim. Ai grijă de Amy. Vreau să știu tot ce se mai întâmplă, inclusiv dacă primește vizite și de la cine.

-Sigur că da. Vorbim, spuse și se duse la pacientă.

***

Costin plecă de la spital. Între timp, echipa își făcea treaba la sediu. Dan îi trimisese două mailuri. Le deschise.

”subiect: scrisoarea 1

AI GĂSIT-O?

Analiză: scriere caligrafică exersată. S-au folosit litere de tipar scrise de mână. Aceeași înălțime a literelor plus cratima care respectă dimensiunea literei. S-a utilizat cerneală comună. Nu am găsit amprente și nici adn."

"subiect: scrisoarea 2

SALUT, COSTINE! VĂD CĂ AI GĂSIT-O. MĂ BUCUR CĂ AI FOST PRIMUL. OPERA MEA TREBUIE APRECIATĂ LA ADEVĂRATA SA VALOARE. ȘTIAM CĂ POȚI ÎNȚELEGE. PENTRU CĂ , NU-I AȘA, ȘTIM AMÂNDOI CĂ ÎȚI AMINTEȘTI.

Analiză: aceeași scriere, aceeași cerneală. Analizăm adn-ul, dar credem că îl vom găsi doar pe cel al victimei. Ar fi bine să te întorci la sediu și să aflăm ce legătură are individul cu tine.

***

Costin înjură. Teoria bizară care începuse să se contureze în unitate prindea o formă din ce în ce mai bolnavă. Porni către Andrei, reamintindu-și restul victimelor.

A cincea victimă fusese descoperită de iubitul ei italian, în căsuța de vacanță. Omul fusese atât de șocat, încât durase mai bine de jumătate de oră până să anunțe poliția. Tânăra folosise șapte andrele subțiri. Șase fuseseră pentru trunchi iar a șaptea pentru cap. Cea de la cap a fost cea care îi provocase moartea. O băgase prin tâmpla dreaptă. Nu a reușit să o scoată pe cealaltă parte. Moartea ei fusese instantanee. Când au găsit-o**,** era deja în rigor mortis. La autopsie au descoperit faptul că era drogată. Încă nu se descoperise tipul de drog folosit. Fata cu numărul cinci se diferenția de primele patru. Provenea dintr-o familie bogată și își trăise viața condusă de impulsurile unei personalități duale. Vizitase frecvent secția de psihiatrie și centrele de recuperare ale consumatorilor de droguri. Aceasta părea a nu respecta în totalitate tiparul criminalului din umbră.

A șaptea victimă, prietenă cu Amy, fusese cea mai sinistră. Modul în care își secționase craniul cu pânza de bomfaier arăta determinarea tinerei de a efectua procedura. Încă nu apucaseră să îi cerceteze trecutul. Aveau, totuși, un nou martor, în persoana lui Amy.

***

Își aprinse o țigară. În timp ce conducea către primul martor, detectivul își amintea...

"*Era vară. Sora lui tocmai împlinise douăzeci de ani. El avea șaptesprezece. Îi plăcea să stea în preajma ei. Era o ființă veselă atunci când melancolia o părăsea. El se născuse pentru a o ajuta. Trecuse deja printr-un transplant de măduvă osoasă. Urma cel de rinichi, dar trebuiau să aștepte până când Costin împlinea optsprezece ani.*

Delia se născuse cu probleme grave de sănătate. Până să apară fratele ei, suferise deja trei intervenții chirurgicale. Din fericire, fetița firavă suportase, fără să se plângă, toate procedurile necesare. Fusese denumită fetița-eroină, căci nu avea obiceiul să verse lacrimi. Ajunsese la douăzeci de ani o tânără frumoasă și ambițioasă. Urma facultatea de medicină pentru a-i putea ajuta pe cei asemenea ei. Rezistența fizică a Deliei fusese obiectul unui studiu medical care se oprise brusc o dată cu moartea ei subită. Costin o găsise. Părea că doarme atunci când băiatul a mers la ea în cameră. Era o zi de duminică.

-Delia, trezește-te! Trebuie să mergem la slujbă.

Băiatul a mers la ea și a început să tragă de pătura fetei. Aerul cald al verii intra pe geamul deschis ca o briză ce te îmbia la visare.

-Haide, somnoroaso! Mama și tata sunt aproape gata. Hai! Jos din pat!

Trase mai tare de pătură smulgând-o de pe pat. Capul Deliei se întorsese cu fața către el. Ochii ei căprui erau deschiși, senini și zâmbitori. Băiatul puse mâna pe ea râzând. Era rece. Instinctiv, se dădu un pas în spate și începu să urle.

Din casă, se auziră pașii alergători ai părinților. Intrară în cameră. Mama lor realiză gravitatea situației în momentul în care observă cearceaful îmbibat. Îl luă pe Costin de mână și ieși cu el din cameră. Ochii îi înotau în lacrimi. Îl lăsă pe băiat în sufragerie și se întoarse în camera fetei. Tatăl rămăsese împietrit în ușă.

-Sună la poliție, ce mai aștepți!? urlă către el.

Tatăl o privi ca un somnambul, moment în care soția îi trase o palmă.

-Revino-ți! Strigă tremurând. Revino-ți!

Și se duse la telefon."

Amintirile se învolburau în mintea lui Costin. Revedea momentul în care sosise poliția la ușă. Rememoră etapele: constatarea crimei, ridicarea trupului surorii sale, sigilarea locului și interogatoriile ulterioare. Din păcate, după câțiva ani, cazul fusese clasat nerezolvat. Acela fusese momentul în care tânărul alesese să devină polițist, iar în urmă cu doi ani, la doar douăzeci și șapte de ani, devenise detectiv.

Puse mâna pe telefon.

-Salut, Dane. Cred că încep să am o idee despre ce se întâmplă. Caută în arhivă, la nerezolvate, dosarul Delia Moraru.

-Cine e Delia Moraru? întrebă Dan.

-A fost sora mea, îi răspunse și închise.

***

La sediu, Dan rămase cu telefonul în mână. Îl cunoștea din Academie pe Costin, dar niciodată nu îi spusese că a avut o soră. Porni către arhivă știind că, dacă urma protocolul, ar fi durat câteva zile. Iar ei nu aveau zile la dispoziție. După o jumătate de oră avea dosarul în mână și începu să îl studieze.

"Caz - crimă cu autor necunoscut

Responsabil de caz - detectiv Precup Raluca

Victimă – Delia Moraru

Vârstă – douăzeci de ani

Descriere victimă - brunetă, ochi căprui, înălțime o sută șaizeci și cinci centimetri, greutate cincizeci și cinci kilograme.

Raport autopsie: victima prezintă două tăieturi în zona lombară. Lipsesc rinichii. Tăieturile sunt curate, fiind făcute de cineva antrenat. Au fost sigilate. Victima era conștientă în momentul intervenției. Nu prezintă urme de luptă. Nu prezintă urme de contact sexual. Victima era virgină. Din istoricul medical, reiese faptul că victima, prezenta rezistență ridicată la durere. Restul organelor interne prezintă o dezvoltare sincopată. La analiza creierului se observă că zona responsabilă cu durerea fizică este foarte slab dezvoltată, de aici, probabil, și lipsa stimulului la durere. Analiza sângelui prezintă o anomalie: două tipuri de ADN în sistemul victimei. S-a notat faptul că tânăra a suportat un transplant de măduvă osoasă în urmă cu treisprezece luni, de aici și ADN-ul străin. Am cerut analize genetice avansate, încă nu am primit rezultatele.Compoziția chimică a sângelui în parametri normali. Nu sunt prezente droguri sau medicamente, altele decât cele prescrise în fișa medicală. Cauza morții: stop cardio-respirator provocat de pierderea masivă de sânge cauzată de recoltarea rinichilor.

Raport criminalistic: victima a fost găsită de fratele acesteia. Mama a fost cea care a sunat la 112. Victima a fost găsită în pat. Geamul era deschis. Nu s-au descoperit alte amprente în casă, în afară de cele ale familiei. În fața geamului - urme de pași, mărime patruzeci. Nu corespund nici unui membru din familie. Victima purta un halat alb. S-a constat că halatul i s-a pus după ce a fost tăiată. Urme de sânge în baie. S-a mai constat faptul că acolo au fost recoltați rinichii. Se pare că s-a deplasat singură până la pat, fapt confirmat de picăturile de pe covor. A fost găsită cu ochii deschiși.

Interogatoriu unu – interogat fratele victimei, Costin Moraru, în prezența psihologului Alina Decrețel. Băiatul a descoperit victima în data de 13 iulie 2003, în jurul orei 9:30. S-a dus să o trezească pentru a merge la slujba de duminică. A tras pătura de pe ea și atunci a văzut chipul surorii. Nu știe pe nimeni care să îi fi dorit răul surorii sale. Descrierea victimei de către C.M.: plină de viață, amuzantă. Îi plăceau plimbările. Facultatea o făcea cu pasiune. Îi plăcea să se relaxeze vorbind cu prietenii pe Mirc, o platformă nouă de internet. Nu cunoaște detalii despre activitatea online a victimei.

Interogatoriu doi – interogată mama victimei, Ioana Moraru. Aceasta, la cererea poliției, a predat calculatorul pentru analiză. Doamna I.M. a reacționat la spaima din vocea fiului, moment în care intrat în camera fiicei. Descrierea victimei de către mamă: o tânără plină de viață cu accese de melancolie. Născută cu probleme de sănătate, mare parte din viață și-a petrecut-o prin spital unde a învățat să își dezvolte simțul umorului. În ultimii doi ani, în perioadele melancolice mergea la psihologul Alina Decrețel. Era o tânără dedicată studiului. Nu avea iubit. Doamna I.M. știe că victima folosea calculatorul pentru studiu.

Interogatoriu trei – interogat tatăl victimei, Radu Moraru. Acesta și-a desoperit fiica o dată cu soția. Încă nu reușește să înțeleagă cum s-a întâmplat. Descrierea victimei de către tată: o fetiță fericită. Uneori, datorită stării de sănătate, se retrăgea în cochilia ei și atunci trebuiau să meargă la psiholog. Soția decidea momentul. Domnul R.M. era confidentul fiicei sale. Știa că victima comunica cu prietenii pe Mirc. Aici ajunsese să îl cunoască și pe prietenul ei, Alin. La recomandarea domnului, victima și-a luat măsuri de precauție și nu a transmis informații personale pe internet. Avea un pseudonim, tatăl nu își amintea care. Singura persoană căreia îi spusese adevărul fusese Alin pentru că doriseră să se cunoască în persoană. La întâlnire, pentru siguranța fetei, a mers și tatăl cu ea. Totuși, acesta nu s-a prezentat și, ulterior, nu a mai apărut nici online. Tatăl își amintește faptul că, din acel moment, victima nu a mai privit internetul ca pe un loc de joacă.

Interogatoriu patru- interogată psiholog Alina Decrețel. Aceasta a cunoscut victima în anul 2001, când fata avea optsprezece ani. S-au cunoscut în cadrul unui cerc de susținere pentru bolnavii cronici, ea fiind moderatoarea cercului. Psihologic vorbind, victima fusese o persoană deschisă. Etapele melancolice apăreau în momentul în care întâmpina regrese medicale. Profesional vorbind, doamna A.D. nu considera neapărat necesară consilierea în particular a victimei, ședințele fiind făcute la insistențele mamei. În timpul sesiunilor, victima îi povestise despre Mirc și despre Alin cu care, susținea că se cunoscuse fără știrea tatălui. Tot cu el, din ce înțelesese psiholoaga, își începuse, recent, și viața sexuală. Victima nu îi spusese care era pseudonimul în online. Ședințele cu Delia Moraru nu erau înregistrate la cererea victimei și datorită lipsei patologiei.”

Dan continuă studiul dosarului, până ajunse la analiza calculatorului.

”Analiza datelor informatice obținute din calculatorul Deliei Moraru. Victima deținea profilul Amalia1983. Se descria a fi o tânără brunetă cu ochi albaștri. Purta conversații cu mai multe persoane. Conversații de interes cu utilizatorii Alin1980, Anisto40 și AdelAndre69.”

Dan începu să citească conversațiile. Conversația cu Alin continuase şi după întâlnirea la care el nu apăruse. De fapt, se creaseo legătură reală între el și victimă. Deveniseră buni prieteni și se întâlneau frecvent.

Anisto40 și AdelAndre69 rezultaseră a fi prietene vechi ale victimei, colege de spital și partenere în cercul de susținere al bolnavilor cronici.

Cercetarea din 2003 continuase încă patru ani, dar fără nici un rezultat concret. Dosarul fusese clasat din lipsă de suspecți.

***

În cealaltă parte a orașului, Costin sună la apartamentul lui Andrei Vâlcan. Ușa se deschise încet, iar din întuneric apăru chipul fantomatic al tânărului.

-Salut, Andrei. Nu știu dacă mă mai ții minte. Sunt...

-Știu cine sunteți, răspunse acesta cu voce răgușită. Mă bucur că ați venit, mai spuse și deschise ușa pentru a-i permite accesul.

În semiobscuritatea casei, Costin își întoarse privirea către tânăr.

-De ce nu aprinzi lumina?

-Nu mai suport albul, răspunse Andrei frecându-și mâinile nervos. Nu mai suport. Trebuie să renovez, să schimb, să... Nu știu.

-Înțeleg, spuse Costin și începu să își rotească privirea prin casă. Văd că și tu ai avut pasiunea pentru alb.

-Da. O căpătasem de la Amalia. Considera că albul este simbolul curățeniei și al purității. Ea era, prin însăși felul ei de-a fi, o fată pură. Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Detectivul se îndreptă către bucătărie și se așeză pe scaun. Andrei îl urmă și-l servi cu cafea.

-Puteți fuma, dacă doriți. M-am apucat și eu de când cu toate astea. Înainte nu fumam. Doream să fiu pur, ca Amalia. Era un exemplu pentru mine, spuse și își aprinse țigara cu mâinile tremurânde.

-Povestește-mi despre prietena ta, îl impulsionă Costin.

-Ne-am cunoscut acum un an. Venise cu un grup de voluntari la spitalul unde îmi făceam veacul. Tocmai ieșisem din dializă și eram sătul. Așteptam de trei ani un rinichi compatibil, în timp ce ai mei începeau să cedeze din ce în ce mai des. Țin minte că plângeam când a apărut ea. Purta halatul obligatoriu de spital, dar privirea și vocea ei m-au făcut să cred că e un înger. M-a încurajat, mi-a dat speranță. La două luni după, am aflat că am un donator. Am făcut operația și a fost un succes. Amalia a fost mereu lângă mine. M-a susținut la fiecare pas. Datorită ei am început să dansez, să fac sport.

-Cum era ea?

Andrei privi pierdut în cana cu cafea.

-Era umană... Țin minte că la una din ședințele de suport, la ieșire, o fată a intrat în depresie. A luat-o acasă la ea și a ținut-o până și-a revenit.

-Venea cu tine la ședințele de grup?

-Nu. Nu era voie. Venea după mine.

-Spune-mi ce s-a întâmplat în ultimele trei luni de zile.

-Acum trei luni și ceva l-a cunoscut pe Alin, un tip cam la treizeci și trei de ani. Începuse să iasă cu el.

-Alin și mai cum?

-Nu știu. În afară de câteva întâlniri fugitive, nu pot să spun că îl cunosc. Îmi plăcea cum se comporta cu Amalia.

-Cum l-a cunoscut și ce îmi poți spune de relația lor?

-Mergea la dansuri de societate. A venit și el acolo. Au început să se întâlnească după vreo lună, sau așa ceva. Se înțelegeau foarte bine. El era foarte protector cu ea. Îmi amintesc că, în momentul în care s-a înscris în grupul ăla, Alin a atenționat-o că nu e ok.

-Ce grup, întrebă Costin.

-Ceva grup pe facebook, ”Lumea Amaliei” sau ceva de genul. Cică erau numai fete care semănau cu ea. De curiozitate am vrut să intru și eu, dar nu m-au acceptat.

Detectivul îl privi concentrat.

-”Lumea Amaliei”? Cum a intrat în el?

-A aflat de el de la Alin. Povesteau într-o zi de pericolele internetului, iar Alin i-a povestit că există grupuri închise, pe diferite tematici. El este informatician și este responsabil cu securitatea datelor și informațiilor la Centrul de Prelucrare a Datelor cu Caracter Personal. Discutau despre cum e mai sigur să comunici online și dacă e bine să îți dai informațiile personale. Amalia, fiind o tânără liniștită, nu își făcea probleme din acest punct de vedere. Avea cont, ca toată lumea, și pe facebook și pe instagram și altele, dar nu își posta mare lucru. Mai mult se distra la glumele de pe internet. În grupul ăla a intrat pentru că i s-a trezit curiozitatea când, într-o zi, i-a apărut în noutăți. Alin i-a tot atras atenția să fie cu grijă, dar Amalia nu l-a prea băgat în seamă.

-S-a întâlnit prietena ta cu cineva din grup?

-Asta nu. Nu credea că este sigur să facă asta. Dar știu că era curioasă.

-Înțeleg. Ce îți poți aminti de ziua în care ai găsit-o?

Andrei ridică privirea din cană. Ochii îi deveniră opaci când începu să retrăiască coșmarul.

-În ultimele două săptămâni nu prea am apucat să o văd. Parcă dormea continuu. Când o întrebam ce e cu ea, îmi răspundea doar că uneori pur și simplu adoarme. Nici cu Alin nu se mai întâlnea. O rugasem să meargă la medic, dar nu mai știu sigur dacă a mers. În ziua aceea ne programasem să alergăm. I-am spus că încep să mă simt rău și atunci a reacționat. Am pornit către ea și am intrat în casă. Îmi dăduse o cheie pentru că, spunea ea, eram parte din familia ei. Fratele pe care îl pierduse într-un accident de mașină cu șapte ani în urmă. Când am intrat părea că mă așteaptă. Era în picioare în dreptul geamului și s-a întors cu fața către mine. Zâmbea, în felul ei blând, iar când și-a ridicat mâna, am văzut ceva că strălucea între degetele ei. Și-a făcut prima tăietură fără să clipească.

Lacrimile începură să îi curgă. Se opri pentru a-și trage nasul și continuă.

-Pe moment am rămas ca lovit de trăznet. Apoi m-am dus la ea și am prins-o de mână. Îmi amintesc că se uita la mine, dar parcă nu era ea cea care mă privea, și îmi spunea că trebuie să se elibereze. Trebuia să se dezbrace pentru a putea traversa muntele și a ajunge la soare. Și-a tras mâna și s-a tăiat din nou. Râdea... Atunci m-am aruncat pe ea, dar m-a tăiat. Nu știu cine devenise în acel moment, știu doar că nu era fata pe care o cunoșteam. Am fugit la telefon, căci mă speriasem de cât sânge curgea. Am chemat poliția... Ar fi trebuit să o fac mai repede, să o lovesc să leșine, ceva... Orice ar fi putut-o opri! Dar nu am putut să o lovesc. Era Amalia!

Capul îi căzu pe mâini în timp ce plângea.

”Si eu aș fi putut intra mai repede în cameră, dar am vrut să o las să mai doarmă. Cu o noapte în urmă, Delia plecase cu prietenul în oraș. Mă pusese să îi promit că nu spun nimănui, în special mamei.” Costin împinse amintirea în străfundurile minții.

-Andrei, nu era nimic ce puteai face pentru a o opri. Nu ești tu de vină pentru ce s-a întâmplat, îi spuse tânărului.

-Și cum pot face să nu mai simt așa? îl întrebă.

-Nu poți. Din experiență îți spun că întotdeauna vei avea această întrebare în mintea ta. Dar trecutul nu poate fi schimbat. Tot ce poți face este să înveți să trăiești cu amintirea ei de dinainte. Poate ar trebui să vorbești cu cineva.

-Am vorbit cu psihiatrul la spital. A zis că sunt în șoc post traumatic. Am numărul lui dacă vreau să merg la el. Nu mă voi duce. Mă voi descurca. Dar mai întâi să renovez aici...

-Uite cum facem, Andrei. Ai aici cartea mea de vizită, spuse detectivul întinzând cartonul tipărit. Sună-mă când ai nevoie sau chiar dacă nu ai nevoie. Poate ieșim la o plimbare, cândva. Acum trebuie să plec. Sună-mă!

Spunând aceste cuvinte, își luă telefonul și se îndreptă către ieșire.

***

Intră în mașină, porni motorul și lăsă geamurile jos. Își aprinse o țigară și trase cu sete din ea. Dimineața se apropia, iar el conștientiza că e pe cale să găsească criminalul. Acel Alin suna extrem de familiar. Nu știa încă de unde să îl ia, dar avea sentimentul că trebuie să îl găsească urgent. Telefonul îi sună.

-Spune, Dane!

-Costine, trebuie să vii de urgență. Am dosarul surorii tale. Tocmai am reușit să îl parcurg.

-Vin acum, răspunse și închise telefonul.

Dădu drumul la radio în surdină, apoi comută pe CD. Europe începu din nou să își cânte pierderea. Porni către unitate.

***

Dan îl aștepta în față, pe trepte.

-Hai, ia un loc lângă mine, îi spuse.

-Ce ai aflat?

-Cred că e legat de activitatea pe internet a victimelor, îi răspunse.

-Mda... Așa cred și eu. Ce ai găsit în dosarul Deliei?

-În primul rând, detectivul nu a avut toate datele. Am căutat-o pe Raluca și am vorbit cu ea. Este interesant faptul că nu se precizează nicăieri că i-a fost luat dosarul de departamentul de Analiză Comportamentală. Nu ține minte de către cine, doar că nu l-a mai primit. Am studiat puțin terenul și în direcția asta. La acea vreme erau cinci indivizi în departament. Am vorbit cu ei. Nici unul nu își amintește să fi cerut acest dosar, ceea ce înseamnă că poate fi cineva din interior.

-Cam la fel am avut impresia mereu.

-Hai să îl citești.

Intrară în unitate. Costin începu să studieze înscrisurile. Când a ajuns la analiza calculatorului, aruncă pixul pe jos.

-Cine e Alin1980? întrebă febril. Nu apare nici un interogatoriu cu el.

-Așa e, răspunse Dan. Probabil că atunci, informația a părut prea puțin importantă, nu știu ce să spun.

-Trebuie să îl găsim, replică Costin. Victima numărul patru a început o relație cu un anume Alin cu aproximativ trei luni înainte de deces. Trebuie să găsim legătura dintre ei. Vezi că

lucrează la Centrul de Prelucrare a Datelor cu Caracter Personal. Găsește-l și adu-l aici! Între timp, trebuie să văd dacă a avut legătură cu restul. Și mai trebuie să studiem și grupul ”Lumea Amaliei” de pe facebook. E clar că există o conexiune.

Costin reluă toate dosarele victimelor. Pe peretele sumbru afișă și poza Deliei. Alături de scrisorile criminalului, tiparul începea să se formeze. Victimele păreau a fi legate de firul invizibil al comunității online. Reluă paginile tipărite cu conversațiile purtate de sora lui cu Alin1980, până ajunse la părțile de interes.

„Alin1980-Salut! Ți-am simțit lipsa. Unde mi-ai umblat, draga mea?

Amalia 1983- Pe aici, pe acolo...

El- Sper că te-ai simțit bine, dacă tot m-ai părăsit.

Ea- De fapt, nu prea. Am fost la spital în ultimele zile

El – Sper că nu e nimic grav.

Ea – De fapt, cam este. Ufff... Așa mi-aș dori...

El- Ce te macină?

Ea – Oare să îndrăznesc să îți spun adevărul?

El – Cum consideri tu. Știi foarte bine că sunt aici pentru tine.

Ea – Nu mă cheamă Amalia...

El- Cred că era evident. Suntem, totuși, într-o zonă în care trebuie să avem grijă ce vorbim căci nu știm cine se află la celălalt monitor. Oricum, apreciez măsurile tale de protecție. Ai dat dovadă de inteligență.

Ea- Într-adevăr sunt brunetă, dar am ochi căprui. Mereu mi-am dorit să fie albaștri.

El – Eu sunt tot Alin. Fiind băiat, pot fi mai relaxat în această zonă a internetului. Oricum, să știi că și ochii căprui sunt frumoși.

Ea- Poate ai dreptate... Poate ajungem și o să îi și vezi într-o bună zi.

El- Asta depinde doar de tine. Poate, dacă ajungi prin Brașov, vom reuși.

Ea- Iubesc Brașovul! În fiecare an îmi fac o vacanță acolo. Apropo! Eu sunt Delia.

El- Un nume frumos. Nume de floare. Eu, în vacanțe, merg acasă, de obicei. Sunt din Slatina. Am venit aici la facultate.

Ea- Deci anii din profilurile noastre sunt reali. La ce facultate ești? Eu sunt la medicină.

El- Eu sunt la informatică. Și adevărul este, că am început să intru pe Mirc-ul ăsta ca să văd efectele internetului asupra comportamentului uman. Iar ceea ce am găsit aici, te crucești! Inițial, când te-am contactat prima dată, a fost testare. Nu prea am obiceiul să leg prietenii online.

Ea- Te înțeleg. Nici eu. De fapt am intrat aici pentru a putea ține legătura cu prietenele mele de spital. Iar tu ai părut suficient de normal ca să trec mai departe de prima conversație cu tine.

El- Îmi imaginez că faci trierea ca și mine. Bravo ție! În mediul ăsta trebuie să ai o atenție sporită. Prevăd că viitorul nu va fi foarte sigur în acest loc.

Ea- De ce spui asta?

El- E simplu. Acum e începutul acestor comunicări. Lumea o ia ca pe o joacă, la modul general. Totuși, în timp, nu doar noi, cei care, să spunem, avem o minte curioasă vom folosi această cale de comunicare. Toți o vor folosi. Îmi este teamă de acel moment.

Ea- Eu zic să ne îngrijorăm de momentul actual. Viitorul poate nici nu va veni pentru noi.

El- Nu ți se pare ca ești cam pesimistă?

Ea- Nu. Cel mult realistă. Oricum, în tot realismul meu prefer să privesc frumusețea vieții, căci doar așa pot înainta."

Convorbirile deveneau din ce în ce mai personale. Din ceea ce citea Costin, nimic nu părea a fi la nelalocul lui. Au ajuns să se cunoască, fără știrea nimănui. Chiar și după ce s-au cunoscut, au continuat să comunice. Deveniseră foarte buni prieteni. Alin se transformase în susținătorul ei.

Detectivul închise dosarul și trecu la celelalte. Victimele recente, cu excepția celei de-a cincea, făceau parte din grupul de facebook. Nu mai apărea numele Alin pe nicăieri. Căută piesele lipsă.

În timp ce studia, sosi poșta. Pe birou i se lăsă un plic alb. Pe plic scria, cu litere de tipar, numele lui. Îl deschise cu grijă.

„SALUT, COSTIN! ÎȚI SCRIU ACEASTĂ ULTIMĂ SCRISOARE PENTRU CĂ AM AFLAT CĂ AMY A SUPRAVIEȚUIT. ȘTIU CĂ MĂ CAUȚI. ȘTIU CĂ AI REDESCHIS ȘI CAZUL SURORII TALE. VEZI TU, COSTIN? AM AȘTEPTAT MULT SĂ TE POT FACE SĂ ÎNȚELEGI. AMALIA A FOST O ÎNȘELĂTOARE."

Detectivul privi în jurul lui. Toți păreau a fi la locul lor, concentrați pe sarcinile primite.

În acel moment, Dan intră împreună cu un bărbat. Înclină capul către Costin și se îndreptă către camera de interogatoriu. Detectivul îl urmă.

***

Interogatoriu 1 din data de 20 august 2013

Interogat – Alin Pamfil, vârstă treizeci și trei de ani, ocupație – informatician

Detectiv responsabil – Dan Stamate secondat de Costin Moraru

-Salut Alin, începu Dan. Știi de ce te-am adus aici?

-Da. Are legătură cu Amalia. Știam că mă veți căuta. Ce ați reușit să aflați?

-Suntem încă în cercetări. De aceea dorim să vorbim cu tine. În același timp, vrem să vorbim și despre Delia Moraru.

Bărbatul închise ochii și respiră adânc.

-Întotdeauna m-am întrebat ce s-a întâmplat cu ea.

-Delia Moraru a murit acum zece ani. A fost omorâtă în 13 iulie 2003 în camera ei. Ce știi despre asta?

-Doar ce am auzit la radio. Dacă țin bine minte, a fost găsită de fratele ei.

Ridică privirea către Costin.

-Presupun că tu ești fratele ei. Condoleanțe! îi spuse.

-Mulțumesc, răspunse Costin sec. Știu că ați devenit apropiați. Ce nu înțeleg este de ce nu ai dat nici un semn în acele momente.

-La vremea respectivă locuiam în Brașov. Venisem în acel sfârșit de săptămână să o văd pe Delia. Îmi amintesc că nu se simțea prea bine. Știu că avea nevoie de transplant de rinichi. Se simțea vinovată că trebuia să se bazeze pe fratele ei mai mic, în loc să fie ea cea care are grijă de el.

-Ce îți amintești din perioada aceea?

-Îmi amintesc că vorbeam mult pe Mirc și la telefon. Știu că, la un moment dat, a început să vorbească cu o tipă. O blocase după câteva conversații pentru că, îmi spunea ea, devenise agasantă. Nu știu cum ajunsese să îi afle numele. Nu mi-a dat detalii, dar am simțit-o îngrijorată.

-Mai ții minte cum își spunea acea persoană?

-Nu mi-a spus niciodată.

-Când s-a întâmplat asta? întrebă Dan

-Cam cu aproximativ o lună înainte să moară.

-Și tu nu ai considerat necesar să spui acest lucru? explodă Costin.

-Ba da. Am sunat aici, am transmis informația, dar nimeni nu m-a contactat. Am crezut că au rezolvat enigma fără ajutorul meu.

Detectivii se uitară unul la altul. Știau amândoi că informația nu apărea în dosarul Deliei. Dan se întoarse către Alin.

-Povestește-mi de Delia Moraru.

-Am cunoscut-o pe o platformă de internet. La vremea lui, Mirc-ul a fost precursorul Yahoo-ului în România. Eu eram student la informatică, un nou domeniu în acele vremuri. M-am lovit destul de repede de fragilitatea sistemului în sine. Nu mi s-a părut a fi foarte sigur și atunci am început să-i caut slăbiciunile pentru a le corecta. În paralel, am căutat să văd profilul utilizatorului de internet și modul în care acea activitate își lasă amprenta în viața omului. Interacționând online, am cunoscut-o pe Delia. Numele pe care îl folosea era Amalia1983. Am început o comunicare mai dezvoltată când mi-am dat seama că este un navigator atipic. Era mult prea sinceră în răspunsuri, chiar dacă nu dădea informații personale. Am apreciat acest lucru. Din conversație în conversație, am hotărât să ne cunoaștem și personal. Trebuie să spun că, din primul moment în care am văzut-o, am știut că e ea. Am început să ne vedem, în măsura în care eu puteam veni din Brașov. Nu i-am cunoscut familia. Delia considera că părinții ei nu ar fi înțeles prietenia noastră. Am început, împreună cu ea, să analizăm potențialul pericol care poate apărea în activitatea online. Ea studia profilurile psihologice, iar eu informatice. Într-o zi, m-a sunat supărată. Avusese câteva conversații cu o fată. Nu îi plăcuse abordarea acesteia. Pe lângă asta, am impresia că o cunoștea de undeva. Nu mi-a dat, după cum v-am spus, prea multe detalii pentru că rezolvase deja problema. Cel puțin, așa m-a lăsat să înțeleg. Apoi, la scurt timp, am mers să o văd. Am ieșit împreună în seara de 12 iulie. Am dus-o acasă undeva în jurul orei două noaptea, iar eu am pornit înapoi către casă. Dimineață, la știri, am auzit ce s-a întâmplat. Am sunat la poliție, dar deja de aici știți ce s-a întâmplat.

-În legătură cu Amalia, ce îmi poți spune? întrebă Dan.

-Pe Amalia am cunoscut-o la un curs de dans, răspunse și începu să zâmbească. Îmi amintea de Delia. Era caldă, iubitoare, zâmbea mereu și întotdeauna avea o vorbă bună pentru ceilalți. Am devenit parteneri de dans în cadrul cursului. Îmi plăcea de ea pentru că, atunci când mă privea, ceva în mine se încălzea. Era implicată în partea de voluntariat, în special pe sectorul medical. Își crease și o pagină web unde consilia persoane singure sau care au trecut prin experiențe traumatizante. Le aduna pe lângă ea ca pe niște animale rănite și le vindeca.

-Cum se numește pagina ei? întrebă Dan.

-„Liniștea unicornului”, răspunse Alin.

-Și de cât timp o are?

-De mai bine de un an. Mi-a dat drept de administrare ca să i-o pun la punct. După cum v-am spus, m-am specializat pe partea de siguranță în mediul online.

-Este ceva ce ți-a atras atenția ?

-Sincer, nu. Conversații normale, cred eu, dacă stau să mă gândesc că acolo scriu oameni care au o anumită problemă. Totuși, nu asta m-a făcut să mă îngrijorez. Acum câteva luni, a descoperit un grup pe facebook: „Lumea Amaliei”. A devenit entuziastă în legătură cu el. Prea multe detalii nu am primit de la ea. Este un grup închis. Am încercat să aflu mai multe detalii, dar tot ce am reușit să găsesc a fost data înființării și numărul de membri.

-Când s-a înființat? întrebă Costin.

-În data de 13 iulie 2010. La ora actuală are aproximativ douăzeci şi cinci de fete înscrise. E clar că funcționează absolut izolat. Am încercat să intru pe el, creându-mi un profil fals de fată, dar nu am fost acceptat. Probabil că și administratorii au cunoștințe din domeniul informaticii.

-Ce ne poți spune despre ultimele zile ale Amaliei? preluă Dan interogatoriul.

-Ultimele zile au fost foarte ciudate. Amalia dormea din ce în ce mai mult. Chiar și când vorbeam la telefon părea a se afla în cu totul altă parte. Mi s-a părut foarte ciudat, mai ales că o știam ca fiind o persoană foarte activă și implicată. Îmi tot spunea de ceva vis. În acel moment, Costin se ridică în picioare.

-Ce vis? întrebă.

-Asta am întrebat-o și eu. Mi-a spus ceva de un munte și de soare. În acel vis escalada muntele. Își dorea foarte mult să doarmă pentru a vedea ce se întâmplă când atinge soarele. Tot îmi spunea că mă simte în vis, ca și cum aș fi fost acolo. Sincer, mi s-a părut o nebunie. Am vrut să o duc la un medic, dar nu am mai apucat. Iar după câteva zile... Am aflat. Mă bucur că ați venit să mă căutați.

-Știi pe cineva care să îi fi dorit răul? reveni Dan către el.

-Nu știu pe nimeni. Chiar pe nimeni. Am stat și m-am tot gândit, dar nu reușesc să găsesc pe nimeni!

-Înțeleg, spuse Dan. Vom prelua noi căutările, de aici. Totuși, vom avea nevoie de o mostră de ADN de la tine pentru a te putea elimina de pe lista suspecților. Ești de acord?

-Sigur că da, răspunse Alin. Să îmi spuneți când și voi fi prezent.

-E în regulă. Va veni o colegă acum, ca să nu pierdem timpul. Îți mulțumim pentru cooperare, Alin. Rămânem în contact, mai spuse Dan și, împreună cu Costin, ieși din camera de interogatoriu.

***

-Ce părere ai? întrebă Dan.

-Cred că este mai complicat decât ne-am gândit inițial. Tot ce știu este că are, cumva, legătură cu sora mea. Trebuie să reluăm cercetările și în dosarul ei. Doar că eu nu am voie, fir-ar să fie!

-Pe mine nu mă oprește nimeni. Și, ca să știi, deja am pornit cercetarea. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să retrimit toate probele la laborator. De acum zece ani s-au schimbat multe. Cine știe ce aflăm?

-Mulțumesc, răspunse Costin. Hai să ne întoarcem la panoul nostru.

***

Costin se duse la panou, în timp ce Dan porni către laborator. Privi panoul și începu să facă conexiunile.

"Cumva, toate fetele astea au avut contact cu internetul. Chiar până şi Amalia E., în ciuda faptului că nu a făcut parte din grupul de facebook. O fi încercat să intre, încă nu știu. Trebuie să aflu mai multe despre acest grup. În principal, cine l-a înființat."

Se puse la calculator și făcu cererea către facebook, solicitând accesul datelor persoanelor din grup și, în special, celor ale creatorului grupului. Se întoarse, apoi, către panou. Privi cu atenție și începu să noteze.

"Prima legătură: internetul. Urmează modul în care au murit sau au fost omorâte. Acesta necesită pregătire medicală. După spusele lui Anton, este vorba și de un drog pe care nu îl

cunoaștem. Trebuie să aflăm mai multe informații și din această direcție. Două dintre ele se presupune că au mutație genetică, deci tot o legătură medicală. Totuși, cu excepția Deliei și a victimei numărul cinci, celelalte nu au istoric medical de boală cronică sau autoimună și nici istoric în folosirea substanțelor interzise. Le leagă aspectul. Aici, singura legătură cu Delia este modul în care s-a descris ea online, altceva nimic. Ce ne scapă?”

În momentul următor, Dan veni hotărât către el.

-Hai în laborator. Am găsit ceva.

Costin se ridică și porni după el.

-Ce ați găsit?

-Mai ții minte că în raportul surorii tale scria că nu s-au găsit urme?

-Da.

-Ei, bine. La vremea respectivă trebuie să ne amintim că analiza ADN nu era folosită decât la nivel experimental. În momentul în care s-au ridicat probele de la tine de acasă, unul dintre criminologi a avut inspirația de a aduna probe de peste tot. Să vezi ce a ieșit de pe un bețigaș anume.

-Spune, odată, nu mă mai tot plimba! se răsti Costin.

-S-au găsit două tipuri de ADN pe rinichii surorii tale. Nu o să îți placă, dar se pare că criminalul a lins rinichii după ce i-a scos. Din analiză reseie faptul că este vorba de ADN feminin, deci...

-Vrei să îmi spui că sora mea a fost omorâtă de o femeie?

Privindu-l, Dan îi confirmă.

-Se află, cumva, în baza de date?

-Până la ora actuală, ce îți pot spune este că nu face parte din personalul nostru. Deci, probabil, este cineva care are cunoștințe pe aici sau lucrează indirect cu noi. Încă nu s-a încheiat căutarea în baza de date.

-Înțeleg. Trebuie să regândim, atunci, psihologia criminalului. Până acum mergeam pe premiza că este vorba de un bărbat. În cazul ăsta, Alin Pamfil poate fi scos din calcul. Trebuie să ne întoarcem la listele de mesaje ale victimelor. Și trebuie să vedem care dintre ei are cunoștințe medicale. Haide!

***

În timp ce căutau, Anton se apropie de ei.

-Salut, băieți! Am noi informații pentru voi.

Cei doi ridicară privirile din dosare.

-Ai primit rezultatele cerute? îl privi Costin.

-Da. Și am avut dreptate. Două dintre ele au o mutație genetică. Îți citez din raport: „nervii există, dar nu funcționează așa cum ar trebui”. Fetele sufereau o mutație la o genă denumită ZFHX2. Se fac cercetări pe această genă de câțiva ani încoace. Am mai căutat și eu să văd despre ce e vorba și am găsit un caz similar în Italia. Aici, spre deosebire de cel din Pakistan, toți cei diagnosticați cu această deficiență sunt membri ai aceleiași familii. Nu știu mai multe detalii, pentru că cercetările sunt în stadiu incipient. Am mai aflat, totuși, un lucru foarte interesant. Se încearcă fabricarea unui medicament împotriva durerii, derivat din această genă. Este la stadiul de cercetare și experimentare. Asta poate fi explicația drogului, încă neidentificat.

-Mă întreb dacă și Delia avea această genă, spuse Costin. Îmi amintesc că nu se plângea de dureri, ci doar de efectele bolii.

-Cine este Delia? întrebă Anton.

-A fost sora mea, răspunse Costin. A fost ucisă acum zece ani. Există anumite similarități între cazul ei și cele actuale, plus scrisorile de la criminal, care ne fac să fim siguri că toate crimele sunt conectate. Mai ales că ucigașul surorii mele nu a fost prins niciodată.

-Atunci, poate ar fi bine să cerem testul ăsta și pentru ea, replică Anton.

-Fă-o, spuse Costin. Și, Anton, îți mulțumesc.

-Nu ai pentru ce, răspunse legistul. Trebuie să prindem criminalul. Hai! La treabă cu voi, mai spuse și plecă.

***

Se sui în mașină și porni motorul. Ca de obicei, își aprinse țigara și dădu drumul la muzică. Își amintea.

„*Aerul era sufocant. La cinci zile după crimă, a avut loc înmormântarea Deliei. În sicriu, era îmbrăcată în rochie de mireasă, pentru că așa cerea tradiția. Mereu se întrebase dacă sora lui chiar așa dorise să fie înmormântată. Mama lui părea o statuie. Tatăl era doar o imagine palidă a celui ce fusese în urmă cu câteva zile. Nimeni nu îl ținea de mână. Toți îi îmbrățișau părinții. Se gândea în acel moment că, dacă s-ar fi dat mai în spate, ar fi putut fi considerat doar un participant neutru la acel moment. Resimțea moartea surorii, mai ales că mereu i se spusese că el este salvarea ei. Nu reușea să înțeleagă care mai era scopul lui.*

Ultimele zile fuseseră un du-te vino lugubru: morgă, spital, poliție, hotel. Încă nu aveau voie să se întoarcă în casă și, sincer să fie, el nici nu mai dorea acest lucru. Imaginea ei era prea vie.

Privind la oamenii veniți să o conducă pe Delia, realiză că nu îi cunoștea aproape pe nici unul. Cine erau? O cunoscuseră oare pe sora lui? O iubiseră? Sau veniseră doar pentru pomană? La cerșit? Simți că îi vine să vomite și se retrase lângă un copac. Atunci simțise prima și singura atingere umană din ultimele zile. Întorcând privirea o văzu pe Alina. Îi zâmbise cald, un zâmbet tremurat cu ochi umezi, și îl luase în brațe. Se zbătuse să îl lase, dar ea îl strânsese și mai tare. Își amintea cum începuse să plângă. Nu ținea minte să fi plâns vreodată așa. Picioarele îl lăsaseră și toată durerea îi ieșise la suprafață. Alina îl ținea strâns, în timp ce el își plângea pierderea. Nu mai știa cât stătuse așa. Ținea însă perfect clar minte că mama lui nici măcar nu îl privise. Tatăl, încercase, timid, să îi așeze o palmă bărbătească pe umăr. Din acel moment se retrăsese complet în el, iar după un an plecase de acasă pentru a nu se mai întoarce niciodată”.

Întors în prezent, parcă mașina în fața blocului. Urcă scările căutând urmele ultimei crime, dar nu găsi nimic. Oamenii își făcuseră treaba eficient. Respiră mulțumit aerul împrospătat al blocului și intră în casă. Motan îl aștepta, ca de obicei, la ușă.

-Salut Motan! Ce mai faci, băiete?

Ca la o comandă, pisoiul fugi după adidasul molfăit și i-l lăsă la picioare.

-Da, înțeleg că vrei să te joci. Hai, prinde-l! Spuse, și îi aruncă adidasul pentru aport. Cum naiba să nu te comporți ca un câine dacă eu te tratez ca pe unul?

Se duse către bucătărie, verifică și umplu castroanele pisoiului, își luă o pungă de cipsuri și se întinse pe canapea la televizor. Îl lăsă cu volumul minim pentru a putea gândi. Motan veni și i se urcă în poală, începând să toarcă. Îl mângâie absent. Privea în gol la emisiunea ce se derula pe ecranul televizorului și adormi.

„*Se plimbă pe pajiștea casei sale. Acum, la maturitate, o vedea cu alți ochi față de perioada copilăriei. În ușă, mama lui îl privea în același fel ca în urmă cu zece ani. De fapt, nu îl*

privea pe el, ci ceea ce reprezenta: o necesitate pentru a-și salva primul născut. Se apropie de ea.

-Salut, mamă!

-Bună, Costin. Văd că ai crescut.

-Păi, da. Anii au trecut și la mine. Mă bucur să văd că pe tine nu te-au schimbat, răspunse el.

-Nu vezi tu. Cum ai putea vedea? Niciodată nu ai văzut mai mult decât erai.

-Ce vrei să spui cu asta, mamă?

-Exact ce ai auzit. Nu ai văzut pentru că nu ai vrut. Și la fel faci și acum. De aceea nu ai găsit.

-Mamă, ce tot spui?

-Nu spun nimic. Totul este doar în mintea ta. Poate mai vrei să ne mai vezi și pe noi. Acum trezește-te! Trebuie să mergi la serviciu și să-l găsești."

Se trezi brusc. Era șase dimineață, conform ceasului electronic. Reușise să doarmă, în fund, cinci ore încheiate. Își aminti de vis, așa cum își amintea și că, de nouă ani, el nu mai călcase pe acasă. Mai vorbea cu ai lui, dar foarte rar. Tatăl era cel cu care ținea legătura, mama lui dispărând ca și sprijin de la decesul Deliei. Nu înțelegea de ce o visase. Rememoră visul. Ciudățenia lui îl puse pe gânduri. Tresări în momentul în care telefonul îi sună. Era Dan.

-Haide repede la secție. Am fost sunat de laborator. Se pare că au găsit un corespondent la ADN-ul femeii.

-Acum pornesc, răspunse Costin.

Închise telefonul și se aruncă sub duş. Peste șapte minute era deja în mașină, pe drum spre laborator. Ajuns, intră căutându-l din priviri pe Dan.

-Ce ai găsit?

-Hai să vezi, îi spuse acesta.

Pe ecran erau două ADN-uri comparate. Asemănarea era în proporție de 100%, cu o singură diferență: unul era feminin, celălalt era masculin.

-Ce este asta? întrebă Costin.

-Asta este o reprezentare a ADN-ului gemenilor identici. Doar că aici, discutăm de gemeni identici de gen diferit, răspunse Anton din spate.

-Al cui este cel masculin?

-Este al domnului Alin Pamfil, răspunse legistul.

Costin se așeză pe scaun cu mâinile la tâmple.

-Trebuie să îl aducem înapoi, zise el. Dane, du-te după el.

-Am pornit, spuse acesta și plecă.

-Mi-am permis să caut fișa domnului Pamfil, continuă Anton. Are un trecut interesant, ca și copil. Până la cinci ani a locuit împreună cu mama și cu sora lui într-un sat din Moldova. La cinci ani de zile, mama s-a mutat doar cu el, într-un alt oraș, în Slatina. Despre fetiță nu se mai știe nimic, doar că o chema Oana. Nu am reușit să dau de urma ei. Ce mai știu, însă, este că Alin, între patru și cinci ani a avut două spitalizări. Mama a declarat că s-a rănit când se juca cu sora lui. Rănile erau provocate de obiecte ascuțite care, în mod normal, nu aveau cum să ajungă pe mâna unui copil. Poliția a fost chemată la ambele internări, la sesizarea medicilor, dar mama a declarat, de fiecare dată, că fetița este cea vinovată. O considera posedată. Nu se mai cunosc alte detalii.

-Deci, este posibil că omul ăsta nici să nu știe despre ce este vorba, asta încerci să îmi spui, Anton?

-Eu îți prezint doar faptele, detective. Nu dau cu presupusul. Ce îți mai pot spune este că și sora ta avea aceeași mutație genetică ca și victimele noastre. Prin urmare, pot confirma diagnosticul dat de legistul care s-a ocupat de ea.

-Am înțeles. Îți mulțumesc pentru informări, Anton. Mă duc să îl aștept pe Pamfil.

***

În timp ce îl aștepta pe Dan, Costin a verificat corespondența. Primise aprobarea de la Facebook și datele cerute. Grupul fusese creat de Amalia A., ceea ce îi reduse entuziasmul. Amalia A. fusese prima victimă a criminalului. Ideea grupului, conform istoricului său, a fost de a se găsi fete care să aibă același nume, aproximativ aceeași vârstă și să semene. Această idee se născuse în urma unei întâlniri dintre fondatoarea grupului și o fată care îi semăna. Nu era specificat numele acesteia. Numărul lor a fost ales în funcție de literele existente în alfabet. În momentul în care aderau la grup alte fete, ori se încadrau în tipar, ori nu erau acceptate.

Costin lăsă pixul jos. Simțea că era mai mult decât un simplu grup. Era terenul de vânătoare al criminalului. Dar cum avea acces criminalul la el?

***

Interogatoriu 2, din data de 21 August 2013
Interogat – Alin Pamfil, vârstă treizeci și trei de ani, ocupație – informatician
Detectiv responsabil – Dan Stamate, secondat de Costin Moraru

-Bună ziua, Alin. Mai avem câteva întrebări pentru dumneavoastră, începu Dan.

-Vă ascult.

-Ce ne poți spune despre tine?

-Despre mine? M-am născut undeva în Moldova, apoi pe la cinci ani m-am mutat cu mama în Slatina. Mama spunea că îmi face bine clima mai caldă.

-Despre tatăl tău ce ne poți spune?

-Nu îmi amintesc de el. E mai mult o idee. Mama îmi povestea că tata a fost un tip foarte inteligent. Intelectual, doctor în științe, făcea cercetări în domeniul farmaceutic. L-a părăsit pentru că, spunea mama, încerca mereu să o manipuleze. Iar ea nu a mai putut suporta, mai ales când și-a dat seama că a rămas gravidă. Atunci l-a părăsit.

-Cum îl cheamă pe tatăl tău?

-Nicolae Radu. Lucra pentru Institutul de Cercetare de la Iași.

-Și de sora ta ce ne poți spune?

-Nu știu ce să vă spun. A murit când aveam eu cinci ani. Țin minte că era puțin altfel decât mine.

-În ce sens?

-Nu știu cum să descriu. Vă dați seama că aveam cinci ani, totuși. Am rămas doar cu senzația asta și cu câteva cicatrici. Îi plăcea să mă vadă cum mă rănesc. Cred că i se părea distractiv, dar eu am ajuns de două ori în spital făcând ceea ce îmi spunea ea. A doua oară, când eram încă internat, a venit mama și a spus că ne mutăm. Oana murise, așa mi-a spus, dar mai bine o întrebați pe ea.

-Unde o putem găsi?

-Cred că aveți noroc. A venit de câteva zile la mine. Își făcea griji, căci știa ce a însemnat Amalia pentru mine. Vă dau numărul de telefon și va veni. O cheamă Maria Pamfil.

-Mulțumim. Atât pentru moment. O chemăm pe mama ta.

***

Interogatoriu 3, din data de 21 August 2013

Interogată – Maria Pamfil, **vâ**rstă cincizeci și trei de ani, ocupație – învățătoare

Detectiv responsabil –Dan Stamate, secondat de Costin Moraru

-Bună ziua, doamnă Pamfil, începu Dan. Dorim să vă punem câteva întrebări legate de fiica dumneavoastră.

-Mi-a explicat Alin. Ce doriți să știți?

-În primul rând, cum a murit?

Maria Pamfil își lăsă privirea în jos.

-De fapt, Oana nu a murit, începu ea.

-Asta știm și noi deja. Doream doar să aflăm adevărul de la dumneavoastră. Lui Alin nu i-am spus încă nimic, dar o suspectăm în legătură cu câteva incidente.

-Înțeleg că credeți că a omorât-o pe Amalia. Sincer, s-ar putea să aveți dreptate. Întotdeauna a existat ceva malefic în ea. În special în privirea ei. De aceea am și ales să îl salvez pe Alin și implicit pe mine, de ea.

-Puteți fi mai clară?

-Am să încerc. Acum douăzeci și șapte de ani am început să bănuiesc că este ceva în neregulă cu Oana. Avea doar patru ani, dar nici un animal nu era în siguranță în prezența ei, iar copii erau mereu răniți când se jucau cu ea. Râdea când cineva plângea de durere, iar dacă cineva se rănea, niciodată nu mergea să dea o îmbrățișare. Total opusă lui Alin. Pe măsură ce creștea, am observat că îi plac obiectele ascuțite. Avea obiceiul să mă privească în ochi și să îmi spună „mama, vreau cuţitul”. Încerca să mă convingă. Îmi amintea de tatăl ei și am început să mă tem. Atunci am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe Nicu. Nu știam ce să fac. El lucrează în cercetare farmaceutică. M-am gândit să o internez, dar el nu a fost de acord, așa că a luat-o la el. Nu o puteam lăsa pe drumuri, dar nici nu o mai puteam lăsa lângă Alin. Nu am mai primit nici un semn de la Nicu din acel moment. Și, să fiu sinceră, am preferat așa. Lui Alin i-am spus că Oana a murit, pentru că nu doream să mai aibă contact cu ea. Va trebui să-i spun, acum, adevărul.

-De ce v-ați despărțit de soț? Am înțeles de la fiul dumneavoastră că vă era frică de el.

-Da... Îmi era frică. Începuse un studiu despre hipnoză. Cum poate fi indusă mental și cum prin medicație. Tot făcea experimente pe mine. Am decis să divorțez în momentul în care am realizat că încep să fac anumite lucruri și nu mai știam de ce le fac sau cum le-am făcut. M-am speriat și am fugit. Nicu nu a obiectat la început. Apoi a aflat că sunt gravidă. A vrut să aibă contact cu copiii. Nu îl puteam refuza. Legislația nu îmi permitea. Faptul că nu am putut demonstra în tribunal că are probleme psihice, pentru că sunt ferm convinsă că avea, a dus la posibilitatea lui de a avea contact cu ei. Cel mai grav era când reveneau de la el. Alin părea neschimbat, dar Oana era din rău în mai rău. Nu puteam demonstra nimic. În fața societății, el era tatăl perfect, un om realizat și așa mai departe. Riscam să pierd custodia dacă încercam să demonstrez contrariul. Știți foarte bine cum funcționează legile la noi. Nu este recunoscută decât agresivitatea fizică. Cea verbală sau psihologică, nu.

-Deci Oana a rămas cu tatăl ei, iar Alin cu dumneavoastră. A încercat vreodată, Oana, să vă contacteze?

-Nu. Și prefer nici să nu o facă. Este sânge din sângele meu, dar este bucățică ruptă din el.

-Mulțumim frumos, doamnă Pamfil. Vă va conduce o colegă la fiul dumneavoastră.

-Mulțumesc și eu. Și, domnilor polițiști, prindeți-o. Prindeți-o cât mai repede. O zi bună vă urez.

***

Costin se uită la Dan.

-Ce părere ai?

-Cred că este clar că Oana e criminala. Trebuie să luăm legătura cu tatăl ei și să aflăm cum o găsim. Între timp, ar trebui să o căutăm și în baza de date. Ar trebui să o cheme Oana Radu. Hai să începem.

În timp ce Dan lua legătura cu colegii din teritoriu pentru a fi interogat Nicolae Radu, Costin începu să caute informații despre criminală. Rămase surprins când, după introducerea numelui în sistem, îi apărură primele informații. Făcu semn către Dan să închidă telefonul.

-Hai să vezi, îi spuse.

Descărcă dosarul, mulțumind tehnicii moderne, și îl tipări.

„*Caz- Vătămare corporală gravă*

Victimă- Alina Decrețel, vârsta douăzeci și doi de ani, profesie- învățătoare

Detectiv responsabil – Ion Pop

Autor – Oana Radu, vârsta zece ani, elevă în clasa a patra, în clasa victimei.

Raport medico-legal – victima a suferit două lovituri de cuțit în zona abdominală. A fost necesară intervenție chirurgicală și treizeci de zile de concediu medical.

Raport psihiatric: agresoarea, Oana Radu, vârstă zece ani, suferă de tulburare de personalitate de tip borderline. Agresoarea dă dovadă de o inteligență ridicată, dar și de o lipsă totală de empatie. Nu simte remușcare în urma acțiunii săvârșite, ea considerând atacul un experiment eșuat. Recomand internarea ei în spitalul de psihiatrie, agresoarea fiind un pericol pentru societate, cu posibilități reduse de recuperare.”

Costin ridică privirea către Dan.

-Stai puțin! Alina Decrețel era psiholoaga Deliei. Ea a fost și la înmormântarea surorii mele. Dar țin minte că avea în jur de douăzeci și ceva de ani. Dane! Ea e! Trebuie să o găsim! Urgent! Stai să îl sun pe băiatul ăla, Andrei.

Și, febril, puse mâna pe telefon. Formă numărul tânărului, își luă cheile și porni către mașină. La al doilea apel, Andrei răspunse.

-Alo?

-Andrei?

-Da...

-Aici detectiv Costin. Știu că mergeai la grupuri de sprijin. Cu îl cheamă pe psihologul coordonator?

-E o ea. O cheamă Alina Decrețel. O tipă cam la treizeci și ceva de ani.

-Unde au loc întâlnirile?

-Știu unde locuiește, dacă vă e mai bună informația asta.

-Spune-mi!

-Strada Lunii, numărul doi. O știu pentru că m-a chemat la ea acasă, dar nu m-am dus.

-Bine, Andrei. Ai făcut foarte bine. Ținem legătura, mai spuse Costin și porni mașina.

Lângă el, Da, la fel de încordat, transmitea informațiile prin stație.

-Crezi că o să o găsim, îl întrebă?

-Sunt sigur. Asta și vrea. Doar ai citit și tu ultima scrisoare.

Conduceau în viteză. Urgența situației era clară. Ajunși pe strada Lunii, se opriră în fața, la numărul doi. Tensiunea lor ar fi putut aprinde câteva becuri înseriate. Coborâră din mașină și se opriră brusc.

Pe terasă stătea liniștită o femeie. Îi privi zâmbind și îi invită să ia loc, la masă, lângă ea.

***

-Bine ați venit, spuse femeia. Vă așteptam!

-Alina Decreţel? întrebă Dan.

-De fapt, sunt Oana Radu. Numele Alinei Decreţel l-am preluat după ce am reușit să o bag în locul meu la spital, răspunse femeia zâmbind senin. Doar nu vă așteptați să folosesc identitatea cuiva fără să știu că sunt în siguranță, nu? Râse ușor, întorcând capul către Costin.

-Ce mai faci, Costine? Au trecut zece ani și nu m-ai mai căutat.

Costin o privea uimit. Aceasta era persoana care avusese grijă de el. Singura care îi oferise o consolare în acea zi. Plecase ulterior și nu se mai gândise la ea.

-Știu la ce te gândești. Nu te-am părăsit atunci. Mama ta și-a dat seama că aș putea avea legătură cu moartea surorii tale. A crezut că și tu ești implicat, dar, fiind fiul ei, și-a ținut gura.

-Cum adică, mama a crezut că am avut de-a face cu moartea Deliei? întrebă șocat.

-Deci, nici ție nu ți-a spus nimic. Înțeleg. Înseamnă că doar pe mine m-a eliminat. Nu știu cum e cu dragostea de mamă. A mea m-a abandonat la cinci ani și m-a lăsat cu nebunul ăla care își spune „tatăl meu”.

-Cred că mai bine ar fi să începi cu începutul, spuse Costin. Şi ar fi bine să ne însoţeşti. Dane, citeşte-i drepturile.

Oana aşteptă până îi fură citite drepturile. Îşi întinse, apoi**,** mâinile către Costin**,** să fie încătuşată. Încercă să îi prindă privirea, dar detectivul i-o ocolea. Se lăsă condusă până la maşinăă şi, pe urmă, la camera de interogatoriu.

***

CONFESIUNEA UNEI CRIMINALE

„În sfârşit, sunt liniştită. Costin a reuşit să îşi refacă viaţa după ce m-a prins pe mine. Doctorița Ana, pe care o alesesem special pentru el, reprezenta exact ceea ce avea nevoie singurul bărbat pe care l-am îmbrăţişat.

Am fost prinsă într-o zi de toamnă, la aproape cincisprezece ani de când mi-am început activitatea criminală. Lui Costin, i-am făcut o recunoaştere completă, atât a ceea ce ştia, cât şi a ceea ce nu ştia. Acum, vă voi explica şi vouă.

M-am născut, împreună cu fratele meu, într-un mic sat din Moldova. Mama şi tata erau divorţaţi. Mama mea naturală, când eu aveam cinci ani, m-a încredințat celui care avea să mă antreneze pentru a deveni o criminală. I se făcuse frică de mine, şi pe bună dreptate, pentru că, de mici copii, tata se juca cu minţile noastre. Alin, fiind băiat, a fost mai puţin expus pentru că, în gândirea tatălui nostru, el era bărbat, prin urmare superior femeii. Cu mine, însă, nu a avut milă. Faptul că a descoperit şi capacitatea mea extrasenzorială de a modifica anumite gânduri ale oamenilor, l-a determinat pe tata să mă transforme în arma lui. Nu a luat în calcul faptul că voi creşte şi că voi gândi cu propria-mi minte.

Prima mea victimă a fost chiar fratele meu. Când am reuşit să îl fac să sufere, am fost încântată. În mintea mea, credeam că dacă el nu mai e, tata va înceta cu chinurile la adresa mea. M-am înşelat. Din momentul în care mama m-a lăsat la el, a fost şi mai rău. Au început testările cu medicamente psihotice, plus antrenamentele mentale.

În clasa a patra, am încercat să scap, făcându-i rău învățătoarei. Din păcate, chiar dacă doamna Alina cunoștea problema mea reală, nu a putut să intervină ulterior pentru ca tata să nu mai aibă acces la mine. Am ajuns în spitalul de psihiatrie unde, domnul Nicu Radu era privit ca o eminență. Chiar dacă eram în regim de închisoare, el mă putea vizita zilnic. Prin urmare, antrenamentele au continuat. Îmi venea să omor pe cineva, doar ca să ajung să fiu judecată și executată. Acolo nu am avut șanse.

Câțiva ani mai târziu, crescând, am reușit să îmi hipnotizez propriul tată, în așa măsură încât, aducând-o pe Alina la mine, eu totuși am plecat cu el. În mintea celorlalți, Alina era propria-mi persoană. Totodată, eu am devenit Alina Decrețel. În spital, m-am specializat în psihologie și hipnoză. Aveam acces la internet, așa rudimentar cum era el, și am învățat.

M-am mutat, mi-am asumat o nouă identitate și am devenit psihologul Alina Decrețel. Pe Delia și pe Costin Moraru i-am cunoscut la începutul carierei de psiholog hipnotizator. Pe fată o consiliam la insistențele mamei. Îmi placea de ea și chiar începusem să mă îndrăgostesc. Delia a realizat asta abia când a înţeles, pe Mirc, că cea care îi spunea ca s-a atașat de ea sunt eu. Tot atunci, am aflat și că ea se cunoștea cu fratele meu geamăn. Am chemat-o la o ședință, unde i-am explicat cine sunt. Atunci am vrut să o îmbrățișez și să o sărut. M-a respins îngrozită și a fugit. Nu a spus nimănui despre acea întâmplare. Nici măcar lui Alin.

Respingerea ei a fost declick-ul care m-a determinat să îmi încep crimele. Imaginea refuzului, creată de Delia/Amalia1983, s-a impregnat atât de tare în existența mea, încât am vrut să o șterg definitiv de pe fața pământului. În noaptea de 12 iulie 2003, am urmărit-o, ca de obicei. Am văzut-o cu Alin, apoi, când a ajuns acasă, am oprit-o să vorbim. Am hipnotizat-o. I-am cerut să își deschidă geamul și să rămână dezbrăcată. Mi-a îndeplinit instrucțiunile întocmai. Când am intrat la ea în cameră, totul era pregătit. Am mers cu ea în baie și i-am scos rinichii. Anii de proceduri la care mă supusese tatăl meu au fost extrem de instructivi din punct de vedere medical. El mă învățase cum să disec un animal. Am îmbrăcat-o pe Delia/Amalia1983 și am întins-o pe pat. În sfârșit, mă eliberasem.

Peste cinci zile, la înmormântare, l-am văzut pe Costin. A fost singurul moment de regret din viața mea. Băiatul nu merita ceea ce făcusem. L-am îmbrățișat, pentru că simțeam nevoia de iertare. Doamna Moraru, ulterior, m-a eliminat din viața lui. Cred că ăla a fost momentul în care mi-am ratat salvarea.

După zece ani, pe când navigam pe internet, am văzut-o pe Amalia. Doar că părea multiplicată. Ulterior, am văzut-o în spital și la consiliere. Acum știu că erau persoane diferite, și probabil, la un anumit nivel, conștientizam și atunci. Dar întunericul din mine și-a amintit ce simțise când iubise. Am început să le omor. De data asta, nu am mai pus eu mâna pe arma crimei, ci le-am lăsat pe ele. Ajunsese să mă fascineze această metodă. Mai aveam, de la tatăl meu, medicamentele ce ajutau în principiul autosugestiei. Aveau ca efect secundar și inducerea unei stări atât de bune, încât orice rană ai fi avut, în locul centrilor nervoși declanșau o avalanșă de endorfine. Toate au murit fericite. Sau, cel puțin, așa vreau să cred.

Când a scăpat Amalia F., am știut că mă apropii de final. Știam că tânărul Costin devenise polițist și am preferat să fie el cel care mă prinde. El să fie salvarea mea.

M-am laăat prinsă. În mine încă mai exista nevoia de a primi iertare din partea lui. Cred că această închisoare, asta reprezintă. Sunt închisă în regim de carantină. Paznicii au fost

instruiți să nu mă privească în ochi și să nu îmi vorbească. Pentru o mai mare siguranță, sunt schimbați săptămânal. Am ajuns un secret atât de bine ascuns, încât până şi moartea mă va găsi anonimă.

Totuși, aici e bine. Nu mai pot fi găsită de tatăl meu.

Caut mântuirea sufletului meu bolnav.

Și, totuși, uneori mai visez încă felul în care le omor.”

Abandon

Mama

Ofelia

Pierderea mamei a fost cel mai greu moment pentru mine.

Am stat în spital patru zile, timp în care nu m-am despărțit de patul ei. Trebuia să o îngrijesc și să fiu alături de ea. Pe toată perioada șederii mele cu mama, m-am ocupat de igiena ei personală. Cel mai delicat gest mi s-a părut să-i întrețin părul alb și mătăsos. Atunci a fost pentru prima oară când am pieptănat-o. Mi s-a părut ciudat să fac asta, dar necesar. Printre mișcările ușoare, dar atât de nefireşti, mă opream uitându-mă lung la ea... Cu milă. Era slăbită și neajutorată. Nu mai putea vorbi, dar mă privea, îmi strângea corpul în toate îmbrăţişările pentru care nu mai era timp.

Mama a avut cei mai frumoși ochi albaștri. Îmi amintesc de ei, cum mă fixau atunci când trebuia să termin mâncarea din farfurie, chiar dacă nu-mi făcea plăcere. Privirea ei rece, ca apa adâncă a oceanului, mă împungea în străfundul ființei mele temătoare, cutremurându-mă.

Pe patul spitalului, ea conștientiza inevitabilul. O contemplam îndelung, regretând că nu putea să comunice cu mine. Mi-aș fi dorit să-i mai fi auzit vocea, măcar o dată. Ușor, îmi presăram degetele printre firele ei de păr și-i atingeam creștetul. Aproape absentă, o mângâiam delicat, uitându-mă cu milă în ochii ei, care păstrau același albastru intens, când o durere puternică mi-a cuprins coșul pieptului. Îmi pierdusem controlul asupra reacțiilor și gândurilor.

Cel mai greu moment din viața mea s-a conturat citind în privirea ei o dragoste absolută de mamă, multă blândețe și, totodată, regret. A fost cea mai dură lecție învățată de la ea, explozia de emoții și de sentimente fiind insuportabilă. M-am aplecat ușor spre urechea ei dreaptă și i-am șoptit: *te iubesc*. În slăbiciunea-i fizică, pieptul i-a tresărit puternic, scoțând un șuierat adânc. Plângea... Era un plâns înăbușit, liniștit în aparență, dar torențial în interior. Părea să fie un ultim efort. Aș fi vrut să-i spun cât de mult mi-am dorit să o fi iubit așa cum o fiică își iubește mama și cât de mult mi-a lipsit dragostea ei. Dar am păstrat în sufletul meu acele cuvinte și trăiri. Mi-am pus încă o piatră în rucsacul deja plin.

*

În mintea mea zvâcnea sentimentul de vină... Vina că am abandonat prea ușor ideea de a o face să mă iubească. Știu, din experiență, că dragostea pentru copil nu trebuie câștigată, ci trebuie să existe din ziua în care testul de sarcină afișează cele două linii roz. Cu toate acestea, mă simțeam vinovată. Râsul copilului, chiotul de bucurie, sărutul pe fruntea încrețită, somnul liniștit în miez de noapte, fiecare în parte e un mic cadou pe care un copil îl poate oferi. Acestea sunt mici fragmente din viață, de care orice mamă se poate bucura și care o pot ajuta să treacă mai ușor peste încercări – momente ce îi dau speranță, ce o pot face fericită chiar și atunci când este obosită și dezorientată de tumultul care o sufocă.

Amintirea ei din perioada copilăriei mele a rămas vie. Râsul meu o irita, îmbrățișările ne erau scurte, de nevoie și nu de drag. A fost o femeie nefericită, căreia îi plăcea să trăiască într-o lume întunecată și apăsătoare. Nu și-a cunoscut fetița niciodată și a respins-o până în ultimele ei zile de viață.

Mama trăise drama unui copil fără tată. Nu l-a cunoscut foarte bine. Bunica a fost nevoită să îşi asume rolul bunicului și să pună pâine pe masă. Lucra la *stăpâni*, după cum povestea ea. Mergea în urma batozei ca să adune paiele pe care le punea în legături; o muncă grea și prost plătită. Pe fiică o ducea la ogor și o lăsa la umbra unui copac. Buni a dus o viață grea și anevoioasă, însă demnă. Era singură, fără frați sau părinți. Nu avea protecție de niciun fel. Mi-a povestit dramele suferite în timpul celui de-al doilea război mondial și despre invaziile rușilor, despre cum era adeseori nevoită să se ascundă în desişurile pădurii, unde era ferită de lăcomia bărbatului plecat, cu lunile, de lângă căldura femeii.

Pe când mama împlinise paisprezece ani, bunica s-a recăsătorit. Întâlnise un bărbat cu mult mai în vârstă, dar cu o situație bună. Nu s-a măritat din iubire, ci pentru că trebuia să-și ţină fata la şcoală, iar asta a fost cea mai bună soluție. Să fie *slugă la bărbat*. Bunica a suferit multe umilințe din partea noului soţ, dar era împăcată ştiind că fata avea să termine liceul economic.

În ultimul ei an de liceu, într-o duminică după-masă, călătorind cu autobuzul către internat, mama l-a cunoscut pe tata. La scurt timp, s-au căsătorit... Din dragoste. La un an de la cununie, a venit pe lume fratele meu, descris ca fiind cel mai cuminte copil de pe planetă. După câțiva ani, mama a rămas din nou însărcinată. Lucrurile fiind complicate, ea nu a vrut să păstreze sarcina, dar tata și restul celor apropiaţi au insistat să fiu adusă pe lume. Așadar, într-un decembrie oarecare, am văzut lumina zilei. Bunica mă aștepta acasă. S-a mutat cu noi pentru a avea grijă de mine și de fratele meu.

Primele amintiri, din jurul vârstei de doi ani, sunt legate de camera mea, mică şi îngrijită, unde mă jucam, visam cu ochii deschiși, desenam și dormeam cu Buni. Pe peretele din dreapta se sprijinea un pat nu foarte mare, iar lângă peretele din stânga era un dulap încăpător cu haine frumos aranjate de bunica. În centru se afla o masă înaltă, sub care erau jucăriile mele, într-o cutie lată de carton. Îmi făcea o plăcere nebună să-mi așez jucăriile și să mă joc acolo, închipuindu-mi că masa este căminul meu, refugiul necesar pentru a mă ascunde de mama.

Cu timpul, am constatat că ceasul îmi era un dușman care niciodată nu prevestea ceva bun. Cred că aveam trei ani, suficient pentru a înțelege că, în jurul orei trei după-masa, mama se întorcea de la serviciu. Era cel mai stresant moment al zilei. Era ora la care mă ascundeam sub masă de teama ei. Mă îngrozea faptul că, din momentul în care intra în casă, începea să

vorbească pe un ton ridicat. Nu înțelegeam ce anume o nemulțumea, cu timpul realizând că orice lucru din jurul ei putea s-o irite. Prezența bunicii o scotea din minți, era de ajuns un mărunţiş de faptă ca bătrâna să fie asaltată cu urlete şi reproşuri. Uneori, vasele nu erau atent limpezite, alteori pantofii nu erau la locul lor, hainele nu erau întinse după standardele impuse, mâncarea era prea sărată... Lista era lungă. Relația mamei cu bunica devenise insuportabilă. O vedeam zilnic, pe cea din urmă, plângând și suferind în tăcere. Nu încerca să se apere. Când era tristă, mă lua în brațe pentru a se liniști. Un gest matur de alinare. Retrăind acele momente, în care simțeam că trebuie să-i fiu alături pentru a o face fericită, mi-am dat seama, tot mai limpede, că perioada copilăriei nu este un lucru mărunt, e o foarte importantă experiența de viață, în care se dezvoltă simțurile și emoțiile, gândurile și reacțiile.

Spre seară, mama se domolea puţin, dar întoarcerea tatălui de la serviciu îmi provoca un nou val de teamă. Venirea lui putea fi un alt motiv de iritare și scandal. Într-una din seri, a avut o ieşire cu băieții. A băut câteva beri. Pe atunci, consuma alcool doar ocazional, dar, chiar și așa, acest lucru era de neacceptat. Începând cu reproșuri, ea i-a aruncat vorbe grele tatei, iar el, demn, s-a abținut să riposteze.

Un moment marcant a venit, în schimb, când mama i-a cerut să plece din casă cu mine cu tot. Era o furie şi o determinare fără precedent. În dimineața următoare, bunica stătea îngenunchiată în fața dulapului meu, aşezându-mi hăinuțele cu delicatețe în geamantan. Plângea și, din când în când, căuta cu privirea spre ușă. Se temea să nu fie cumva observată, pentru că *bocetele* nu erau acceptate, nu fără să aducă alte ieşiri violente. Când mama a apărut în pragul ușii, mi-a comunicat calmă că-l voi însoţi pe tata. Urma să locuim la bunicii din partea lui, să fiu crescută şi suportată de ei și de restul familiei. Mi-a turnat sentinţa ca şi cum plecarea noastră ar fi adus rezolvare tuturor problemelor.

Schimbarea a venit, într-adevăr, cu părţi bune. Pe bunicul din partea tatălui îl îndrăgeam tare mult, din cauza blândeții și înțelepciunii lui. Mă răsfăța cu mici gesturi de tandrețe, lăsându-mă să-i mângâi barba ușor crescută și aspră, mă ținea pe genunchi, legănându-mă. Mă gâdila și mă făcea să râd. Mă iubea și mă simțeam protejată lângă el. Știa că nu este bine, că nu avea cum să-mi facă bine despărțirea de mama și de fratele meu. Plângeam toată ziua de dorul bunicii, dorindu-mi să dorm cu ea peste noapte, lipsindu-mi îmbrățișarea ei caldă. Bunicul încerca mereu

să mă aline, ținându-mă pe genunchi și încercând să mă distragă. Dar, într-un final, a sunat-o pe mama. A doua zi eram în drum spre casă. Bunica, din nou, mă aștepta acasă.

A trecut, poate, un an de la despărţire. La întoarcere, lucrurile păreau tot atât de proaspete precum un ieri amar. Criticile şi tonul mereu ridicat o defineau parcă şi mai mult pe mama. Buni era şi mai tristă. Vara aducea cu ea, totuşi, un licăr de speranţă. Nerăbdarea aştepta pe ascuns în sufletele noastre. Urma să mergem la sat... Cele trei luni de vacanță mereu au fost ca un dar de la Dumnezeu. La țară am învățat să mă bucur de lucrurile mărunte. Îmi plăcea să admir lumina dimineții, redescopeream, în fiecare an, cât de bune erau cireșele culese de pe jos, iar tihna îşi juca simplitatea pe faţa vreunei bătrâne care-şi făcuse din statul în poartă un ritual neştirbit.Vara, timpul nu mai exista, devenea un gând negru, uitat într-un ceas, agăţat pe un perete la zeci de kilometri depărtare. Îmi aduc aminte că, într-o noapte, am reușit să număr toate stelele de pe cer. Vara, la ţară, micul meu univers se reîntregea, totul părea să fie la locul lui, îmi era permis să fiu copil.

Cel mai aşteptat moment al zilei era vizita în cotețul de găini, unde culegeam ouă calde, abia făcute. Le puneam în poala rochiței, cărându-le cu atenție până la bucătărie. O dată, în drum spre cămară, m-am împiedicat și am căzut pe burtă și... Am spart toate ouăle. Să fi fost vreo cinci. Rochița îmi era udă și murdară, iar în mintea mea dezastrul arăta deja cu degetul înspre cele mai grave consecinţe. Fără îndoială, urma o interdicţie în preajma coteţului sau, mai rău, cozonacul promis pentru după-amiază era deja un vis îndepărtat... Doar din vina mea. Deși plângeam cu disperare, nimeni nu mă auzea. Am mers în cameră și mi-am schimbat hainele. Mă așteptam să fiu certată, să mi se spună că nu sunt în stare să car câteva ouă, să mi se reproșeze că nu sunt atentă și, mai mult, că nu voi fi bună de nimic, niciodată. Cu un aer grav, cu privirea în pământ, m-am înfăţişat în bucătărie. Am rămas ca trăsnită când, mărturisindu-mi fapta, Buni a pufnit într-un hohot de râs sănătos, întinzându-şi, a consolare, braţele înspre mine. M-a strâns la piept și mi-a cerut să nu mai fiu necăjită. Nu știam că se poate și așa, că se poate trece peste asemenea momente fără mustrări sau cuvinte grele.

Într-o altă dimineață, când m-am trezit, eram singură. M–am dat jos din pat și m-am îndreptat spre bucătărie, sperând că o voi găsi acolo pe Buni, dar nu era nimeni în casă. Ploua, era prima ploaie de care îmi amintesc. Auzeam cum stropii loveau streașina casei și îi vedeam cum se prelingeau pe geamul ușii dinspre curte. Desculţă şi îmbrăcată într-o pijama cu tălpici, ce

se desfăcea în față, am ieșit în curte. Pentru un moment, am rămas nemișcată. La primul pas, pe trepte, tălpicile pijamalei s-au îmbibat cu apă rece. Am mers mai departe, în scurt timp eram udă până la brâu, dar asta nu conta. Simțeam mirosul de pământ ud, proaspăt, şi mă delectam cu noul miros. M-am apropiat de o frunză de viță-de-vie și am sorbit din ea stropi de ploaie. Am auzit voci slabe dinspre beci, ţinta mea de la început. Intuisem bine, Buni era acolo. M-a văzut imediat, dar avea treabă cu sacii de cartofi. Pivniţa rece şi întunecoasă mă umpluse de spaimă, iar frigul pornea de la picioare, umplându-mi tot corpul. Am început să tremur, dar o aşteptam cuminte pe bunica. Într-un târziu, m-a întrebat cum am ajuns acolo. S-a apropiat de mine şi, când mi-a văzut picioarele goale şi buzele deja vineţii, m-a luat în grabă şi m-a dus în casă, unde m-a vârât sub un morman de pături calde şi uscate, nu înainte de a-mi freca energic degetele de la picioare. Era îngrijorată. Spre seară, s-a pornit o mare agitație în casă. Vocea mamei se auzea din cealaltă încăpere. O certa pe Buni. Cu greu puteam ține ochii deschiși și încă tremuram. În scurt timp, am simțit că sunt purtată în brațe de un om necunoscut care m-a așezat pe un pat tare, în spatele unei mașini mari. Era mașina salvării. Se pare că eram într-o stare gravă. Pielea îmi ardea, termometrul arăta patruzeci de grade și în ultimele șase ore fusesem inconştientă. Sirena salvării îmi ţiuia cumplit în urechi. Eu nu voiam decât să dorm și să stau cu Buni. Nu o voiam pe mama în preajmă fiindcă ea era mereu agitată și nervoasă.

A doua zi, dimineața, m-am trezit într-un loc necunoscut. Două femei, îmbrăcate în halate albe, stăteau lângă patul meu. Am vrut să mă ridic, dar nu am putut. Am început să plâng pentru că Buni nu era cu mine, iar de mână aveam atașată o instalaţie ciudată: un tub care ducea la o sticlă atârnată pe un fel de stâlp. Nu înţelegeam nimic din jurul meu. Sleită de puteri, am adormit din nou. Seara, când m-am trezit, am observat că tubul terifiant nu mai era acolo. Salonul număra încă trei paturi, toate goale. Eram singură, era întuneric, iar în minte mi-a răsărit ideea că am fost abandonată. Nu am avut timp să mă sperii de-a binelea, că cineva a deschis ușa salonului. Erau părinţii mei! Revedea lor mi-a stârnit o emoție puternică de bucurie. Nu mă abandonaseră. Tata s-a apropiat de mine, purtând în mâini, cu multă delicateţe, o pânză. În ghemotocul de cârpă albastră am găsit un pui de vrăbiuță cules de pe stradă și pe care mi l-a adus ca să mă înveselească puțin. Mama îl tot bătea la cap să-i dea drumul, însă el mi-a facut cu ochiul, lăsându-mă să țin pasărea în mână. M-a ajutat să mă vindec mai repede.

Vara aceea a trecut şi ea repede, iar eu am început să merg la grădiniță. Era ceva obligatoriu, dar mie îmi plăcea; acolo, aveam liniştea de care nu aveam parte acasă. Colegul meu de grupă, C., locuia în vecini. Părinții lui erau simpli muncitori, foarte ocupaţi, lăsându-l mai tot timpul la noi. Bunica se oferise să-l îngrijească şi pe el. C. dormea cu mine și cu Buni ori de câte ori ai lui lucrau de noapte. O lungă perioadă de timp am fost de nedespărțit, unii credeau că suntem chiar frați și, într-adevăr, ne comportam ca atare. Împărțeam orice şi ne confesam unul altuia. Problemele părinților, lipsa de afecțiune a lor și vârsta apropiată ne legau ca nişte fire nevăzute. S-a întâmplat de nenumărate ori să asist, la el acasă, la certuri şi violențe greu de îndurat pentru un copil. Îmi părea foarte rău când îl găseam plângând într-un colț. Era îngrijorat și măcinat de ce ar fi urmat pentru el dacă tatăl i-ar fi omorât mama, așa cum îl auzea spunând adeseori. Eu încercam să-l alin, îi spuneam că vom locui împreună și că totul va fi bine. Bine? Hmmm... Oare? Cel puțin, eu o aveam pe bunica. Mereu m-am întrebat de ce atâta ură, violență, dispreț, egoism și nepăsare? C. mi-a colorat micul univers. Am învățat unul de la celălalt cât de important este să împarți, să-l înţelegi pe celălalt și să-i fii alături când are cu adevărat nevoie.

Am avut parte şi de momente plăcute împreună. La nunta unei mătuşi de-a lui C., pe când aveam şase ani, am fost domnișori de onoare. Nu cred să mă mai fi distrat atât de mult vreodată. Noaptea târziu, când părinții mei au decis să plece, eu eram atât de obosită, încât mama m-a luat în braţe şi m-a dus până la maşină. Îmi amintesc perfect cum mi-am încrucișat şi eu braţele în jurul gâtului ei. Pielea ei mirosea foarte frumos şi corpul ei radia o căldură blândă, nu-mi puteam aduce aminte ultima oară când m-am simţit atât de bine în prezenţa mamei. Mi-am afundat nasul în părul ei frumos și am strâns-o la piept cu drag. A fost un moment unic. În miezul acelei îmbrățișări am descoperit toată protecția de care aveam atâta nevoie, de care nici nu ştiusem vreodată că există.

Eu şi C. am fost de nedespărţit multă vreme. După grădiniţă au urmat primii ani de şcoală şi, în continuare, eram colegi. Îmi plăcea să învăț lucruri noi, să mă joc, să-mi petrec timpul cu C. și să merg în vacanţele de vară la sat, cu Buni. Nimic nu era mai frumos în mica mea lume decât să dorm în brațele bunicii, să mă las cărată în spatele ei, după ce îmi făcea baie, sau să o însoțesc peste tot: la biserică, duminica, în grădina de legume sau în vizită la vecinele ei, care îmi dădeau bomboane de lapte topite în ambalajul de hârtie lipicioasă. Adoram să o pun să-mi citească povești, ori să mă amuz atunci când o țineam de nas ca să nu mai sforăie... Viața alături de ea

reprezenta singurul meu echilibru în momentele în care părinții își duceau războiul personal, iar eu eram victima lor colaterală.

Eram în clasa a doua când mama a decis că vrea să divorțeze... Conflictul a izbucnit foarte violent, într-o cofetărie, dar s-a înteţit şi mai tare în drum spre casă. Cred că era duminică, fiindcă nu îmi amintesc să fi fost multă lume pe stradă. Tata s-a enervat atât de tare încât a trântit pachetul cu prăjituri de pământ. Eu eram în stare de șoc dinainte să intrăm în casă. Părinții mei zbierau unul la celălat, din ce în ce mai tare, iar mama i-a cerut tatei să plece definitiv... Și să mă ia și pe mine cu el. Pentru ea, era momentul perfect să scape de tata, de bunica și de mine. Din nou, bunica îmi împacheta bagajul, plângând. Eu am decis să nu-mi arăt tristețea. Realizasem că plânsul nu mă ajută la nimic. Din contră, îmi încețoșa mintea, iar eu trebuia să îmi mențin o stare de spirit pozitivă sau, cel puțin, rațională. Și ce dacă urma să mă mut la bunicii din partea tatei? Singurul inconvenient era noua despărţire de Buni... Să nu o mai văd pe bunica durea mai mult decât să nu o mai văd pe mama. Am simțit tristețe, o durere profundă în tot corpul.

Bunicii din partea tatălui și mătușa m-au primit foarte bine. Se bucurau că eram cu ei. Bunicul, însă, era supărat pe situație și i se părea revoltător ca un părinte să despartă fraţii și să-și trimită copilul departe, indiferent de motive.

Am stat două luni departe de buni și de mama. Era din nou vacanța de vară. Bunicul mergea în fiecare zi la grădină și mă lua cu el cu căruța în care aducea fân sau legume. Cât timp cosea iarbă proaspătă, eu călăream unul din cei doi cai de care era foarte mândru, sau mă urcam în vișin, sau mă jucam cu păpușa, sau chiar dormeam în fân. Seara, eram plină de praf, ciufulită, murdară pe picioare, după o zi întreagă desculță prin iarba crudă. Miroseam, ca şi bunicul, a fân proaspăt cosit. Baia fierbinte, după alergătura din timpul zilei, mă toropea şi mereu dormeam buștean. Bunicul m-a iubit și, uneori, îi vedeam tristețea în ochi atunci când îmi vorbea. Se bucura că petreceam timpul cu el, dar era supărat că am fost abandonată. Nu-mi amintesc ca mama să fi cerut să vorbim la telefon în toată perioada aceea. Doar bunica mai suna, din când în când, să mă întrebe cum mă simt.

Tata n-a reușit să mă înscrie la o școală din localitate. În plus, făcea naveta în fiecare zi pentru a merge la lucru. Îi era greu să mă crească singur și să fie zilnic pe drumuri... Astfel, la un moment dat, ambii părinți au făcut compromisul de a se împăca, iar eu m-am întors acasă. Mama

devenise mai aspră, mai dură și mai supărată. Eu ajungeam de la școală în jurul prânzului și aveam două ore de relaxare până la venirea ei. Din momentul în care intra în casă și până când se culca, striga la mine și mă umilea pentru lucruri mărunte. Refugiul era același, sub masă.

Când aveam nouă ani, bunica a încercat să mă înveţe câte ceva despre menstruație. Eram mică şi nu i-am dat atenție. Mi se părea că vorbește despre fizică cuantică. Dar după jumătate de an am simţit-o pe propria piele. Era primăvară și Buni era la țară. Urma să merg și eu, imediat ce se termina anul școlar. Nopțile erau triste fără ea, iar zilele treceau greu. Singura mea scăpare era C., cu care ieșeam în fața blocului şi ne jucam cu vecinii. Fratele meu era deja la liceu și, de altfel, întotdeauna şi-a găsit alţi prieteni, alte preocupări.

Într-una dintre seri, mi-am pregătit cada pentru o baie fierbinte. Eram plină de praf de la jocurile de pe-afară. Îmi plăcea să mă îmbăiez și stăteam câte o oră în vană. Când apa din cadă s-a răcit, am ieşit să mă usuc. M-am tamponat cu prosopul în zona intimă şi am găsit sânge. Mi-am adus aminte că Buni îmi vorbise despre asta. Dar nu ţineam minte ce! Am început să plâng. Îmi era teamă să nu fiu iar certată. M-am îmbrăcat în pijama, am ascuns prosopul în coșul cu rufe murdare și am mers în pat. Dimineață, șocul a fost şi mai mare... Tot patul era plin de sânge. Am chemat-o pe mama și, spre surpriza mea, ea a încercat să mă calmeze, spunându-mi doar atât: "Nu te speria. Ți-a venit menstruația. E cam devreme, dar asta e. Va trebui să curăț patul." M-a luat deoparte și mi-a explicat ce am de făcut cu așa zisul absorbant, care pe atunci era vată simplă și nimic mai mult. Am făcut întocmai. Au trecut câteva zile și menstruația nu a încetat.

După trei săptămâni, în care sângerarea a continuat, am început să mă simt rău. Mă dureau mâinile, picioarele, burta și eram extrem de slăbită. Aveam uneori senzația, că îmi exploda inima, la cât de repede și greu bătea. Într-o seară, am mers la mama și i-am spus că mai am nevoie de absorbant, că nu mă simt bine și că eu prefer să nu mai am menstruaţie. Atunci a realizat că sângeram de prea mult timp, iar eu nu aveam de unde ști ce este şi ce nu este normal. Am ajuns la spitalul de urgență, secția ginecologie. Habar nu aveam unde mă aflam. A apărut un medic în vârstă, care mi-a cerut să mă "deschei". În urma examinării, am fost internată. Mama a plecat acasă, pentru a-mi aduce câteva lucruri iar eu am rămas singură, ghemuită într-un pat unde am plâns până am adormit. Eram cuprinsă de rușine, dezgust și teamă.

Am stat o săptămână închisă în acea închisoare albă care mirosea a clor. Mă plimbam prin curtea spitalului şi vedeam doar fețe triste și bolnave. Nu-mi plăcea deloc mâncarea primită, să nu mai vorbesc de injecțiile administrate de trei ori pe zi, plus pastilele de înghițit. Cel mai neplăcut era să mă dezbrac și să mă urc pe masa ginecologică, unde medicul îmi examina părțile intime. Tușeul rectal era cel mai scârbos lucru. Îmi era silă de ce se întâmpla cu mine.

Mama m-a vizitat doar o singură dată cât am stat în spital, însă fratele meu venea zilnic să mă vadă, dupa ce ieșea de la școală. Îmi aducea Eugenia și napolitane, încercând să mă facă să zâmbesc. Buni a fost cea care venit să mă ia din spital, după ce petrecusem o săptămână în groază și teroare. Îi vedeam tristețea în ochi. Aflase abia târziu că eram internată. A urmat lecția de igienă și ceea ce însemna menstruația. Buni mi-a spus iarăși lucruri pe care nu le înțelegeam, cum ar fi că o femeie poate rămâne "grea" chiar și dacă se culcă o singură dată cu un bărbat. Eram îngrozită... Eu dormeam câteva nopți pe săptămână cu C., atunci când părinții lui lucrau în tura de noapte. Nu înțelegeam că a te culca lângă un băiat sau a face sex sunt două lucruri diferite. Și așa, dacă mi se spunea cuvântul SEX, nu avea nici o însemnătate pentru mine.

Începusem să studiez cu mai multă atenție comportamentul băieților, să încerc să înțeleg gesturile pe care le făceau când își atingeau părțile intime și vorbeau despre tot felul de chestii ciudate pentru mine la vremea aceea. Am evitat să mă mai dezbrac în fața lui C. și nu am mai acceptat ca el să facă baie cu mine. Nu a înțeles la început, însă i-am povestit de ce am fost la spital și el m-a cuprins într-o îmbrățișare, îi părea rău pentru ce am pățit. Prima dată când i-am spus profesorului că nu pot face sport fiindcă sunt în acea perioada a lunii, m-a întrebat: " Nu e cam devreme pentru asta?". I-aș fi răspuns: "Aș fi preferat să nu mi se întâmple niciodată". Eram singura fată din clasă care avea menstruație și fetele mă întrebau cum e. Ca să nu le sperii, le-am răspuns că e ceva normal și cam atât. La capitolul comunicare, nu excelam și nu îmi plăcea să discut despre problemele mele. Uitasem de lucrurile cu care adulții se confruntau în general, cum ar fi sarcini nedorite și alte detalii care nu mă interesau. Începusem să mă închid în mine, în cameră, să nu mai comunic, să mă izolez complet și să citesc.

Într-una din zile, fiind singură acasă, am răspuns la telefon. O voce de bărbat m-a întrebat unde e mama. Nu știam, nu ajunsese încă de la birou. Domnul respectiv nu a închis, ci a continuat conversația cu mine, întrebându-mă cum sunt, dacă mă simt bine, dacă învăț bine. Răspunsurile mele erau monosilabice, apoi am închis, scurtând dialogul. Nu i-am zis că a fost

căutată. Nu m-a interesat s-o informez. A doua zi, m-a întrebat dacă fusese căutată la telefon, aşa că i-am confirmat. Profund deranjată de indiferenţa mea, mi-a ţinut morală o zi întreagă. Cred că atunci a fost prima dată când mi-a făcut plăcere s-o văd nervoasă. Mi-am dat seama că o puteam domina într-un fel, cu ignoranță și omitere. Mă bucuram să văd cum i se umflau venele la gât și cum se inflama toată. Trebuia să mă acomodez, într-un final, cu stilul mamei și să îmi canalizez toate emoțiile astfel încât să mă simt confortabil cu situația în care mă aflam. Cred că am zâmbit, în timp ce ea ma certa, fiindcă m-am trezit cu o palmă peste față. A fost o lovitură puternică. Nu am zis nimic, nu am plâns și nici nu mi-am lăsat capul în pământ. Am continuat s-o privesc direct în ochi. Nu aveam așteptări de tandrețe din partea ei, dar palma aceea m-a luat prin surprindere. A fost un gest de confruntare, mai degrabă cu mine decât cu ea. A trebuit să-mi demonstrez că pot trece peste astfel de momente fără să mă victimizez. Până la urmă, eu eram problema ei. Ea avea de învins demoni, nu eu. Acel moment a fost unul revelator pentru ea... În mintea ei, EȘUASE în privința educației mele și trebuia să facă ceva în direcția asta, așa că a ales să mă pedepsească. Nu mai aveam voie să ies din casă. Ei na... Mare scofală! Aveam de citit și de învățat așa că nu-mi păsa dacă ieșeam sau nu. Dincolo de constrângerile ei, consideram că această confruntare reprezenta un prim succes pentru mine. Mă simțeam mai eliberată, mai matură, mai responsabilă cu mine. Totuși, vorbeam cu Buni și aveam momente în care plângeam în brațele ei. Mă întrebam și încă mă întreb: cum ar fi fost să nu o fi avut pe bunica?â

În vacanţa de vară, pe când aveam doisprezece ani, am plecat la bunicii paterni. Era bucuria bunicului să mă primească și să petreacă timp cu mine. Îmi ținea discursuri despre viață: “Să nu cauți după băieți. Să caute ei după tine. Nu uita, întâi să-ți termini școala, să-ți iei diploma și abia apoi te poți duce cu băieții”. Bine zicea bătrânul...

În vecini era F., un băiat cu ochi albaștri, mai mare cu doi ani decât mine. Mi-a plăcut foarte mult compania lui. Într-o zi am mers cu el la râu, m-a luat de mână și m-a dus în apă. Ne prosteam, ne bălăceam, țipam și râdeam. Am început să îl privesc altfel decât până atunci și altfel decât pe alți băieți. Cred că îmi plăcea de el, dar nu eram sigură... Era așa cum obișnuia să-mi zică Buni: “de la un moment dat, ai să-i vezi pe unii băieți altfel decât o faci acum”. Într-o seară, după baie, am mers la mine în cameră, înfășurată în prosop. L-am dat jos și m-am privit în oglindă. Voiam să-mi văd formele. Nu mă recunoșteam. Sânii îmi crescuseră și aveam nevoie de

bustieră, coapsele au prins forme de domnișoară, musculatura era altfel. Arătam diferit. Mă transformam într-o domnișoară.

Întorcându-mă acasă, Buni îmi zicea că aveam nevoie de lenjerie nouă, așa că am mers la mama, spunându-i că era necesar să mergem la cumpărături. Mare greșeală... A început să țipe ca o nebună, că m-am îngrășat, că sunt diformă și că de aceea nu mă mai cuprindea lenjeria. Nu putea nicicum să vadă că am crescut, că mă dezvoltasem. Faptul că-mi crescuseră sânii de la așa o vârstă... I se părea scârbos. Pieptul ei era plat și știam că invidia femeile cu bustul mare... Dar și pe mine mă includea în aceeași categorie? Am lăsat-o baltă și i-am zis bunicii că va trebui să mai slăbesc pentru că eram considerată diformă pentru vârsta mea! Fratele meu îmi făcea tot felul de complimente: că am crescut, că m-am dezvoltat, că îmi stătea bine bronzată! Mama, în schimb, comenta că arăt ca rățușca cea urâtă... Diformă și cu părul vâlvoi. El a auzit-o și s-a răstit: “A crescut și s-a dezvoltat frumos, în loc să faci gălăgie, învaț-o să-și aranjeze părul și schimbă-i hainele astea de băiețoi”. Accepta din partea lui orice critică sau ton ridicat. Îl adora și i se părea că tot ceea ce declara el era extrem de inteligent, pe când eu eram prostoaca și urâta familiei. Ei bine, tot nu mi-a înnoit lenjeria atunci.

Crăciunul nu a fost niciodată un moment special. Ei se certau mereu. Tata pleca de acasă pentru câteva zile, iar mama nu înceta să se frământe de ce și unde pleca. Îmi zicea mereu: Toți bărbații sunt niște porci... Începând cu taică’tău și terminând cu frate’tău”, și o făcea de față cu fratele meu. El nu spunea nimic, doar se uita la mine și își încrucișa privirea pentru a mă face să râd. “Să nu ai încredere în niciun bărbat. Toți sunt lipsiți de respect, bun simț și loialitate”. Îmi trecea prin minte un gând sarcastic cum că ea ar fi fost vreun pui de regină... Prințesa cactușilor. Zâmbeam în sinea mea și îi judecam judecata.

Avea o părere despre propria-i persoană mult mai sofisticată decât era cazul. Nu accepta critica, responsabilitatea actelor săvârşite sau adevărul care o defavoriza. Se vedea perfectă. De exemplu, dacă scăpa un pahar și-l spărgea, era din cauza mea... Că o necăjeam în așa hal încât nu mai putea să țină paharul în mână. Dacă se ardea la mână când scotea tava din cuptor, era din vina tatălui care nici măcar nu era în casă... Pentru că era supărată pe el. Ea nu greșea cu nimic. Credea că educația și șansele pe care ni le oferea erau cele mai bune.

La un moment dat, mama m-a întrebat ce aş vrea să fac cu viaţa mea, ce ocupaţie m-ar atrage și i-am zis, cu hotărâre, medic. Am făcut-o să râdă. “Vai de medicina din țara asta... Unde va ajunge cu oameni educați în generația ta?”. Astfel, nu mi-am mai dorit să devin medic, deși ideea asta mi-a rămas ceva vreme în minte. Într-o altă zi, m-a prins într-o pasă proastă și mi-a spus că generația mea e una de ratați. Nu m-am putut abține și am confruntat-o: “Suntem o generație crescută și educată de generația voastră de oameni, care nu știu să comunice între ei și cu copiii lor, de generația voastră care își îneacă necazul în alcool și caută parteneri în altă parte”. Reacția ei? Un dos de palmă peste față. Cum de am cutezat să spun așa ceva despre persoana care mă hrănea și-mi oferea o șansă la o viață mai bună? Răspunsul meu a venit instantaneu: “Pentru că ăsta e adevărul de care te ascunzi”. Scena cu mâna mamei în părul meu, eu cu fața înroșită din cauza loviturii și privirea directă în ochii ei, a fost răvășitoare. Îi venea să mă calce în picioare, dar știa că nu ar fi ajutat la nimic. Se simțea rănită.

Când a ajuns tata acasă, a sărit la el, povestindu-i cele întâmplate și reproșându-i că el nu s-a implicat în educația mea, iar eu ajunsesem rebelă și nerecunoscătoare. A urmat bătaia cu cureaua. Am simțit catarama curelei direct pe spate, aplicată de tata. A durut... Și nu atât lovitura, cât faptul că niciunul dintre ei nu acceptau adevărul. Buni a încercat să intervină, dar îi era teamă de furia celor doi, așa că a sfârșit prin a-mi unge locurile lovite. Toată noaptea dormisem doar pe burtă, plângând în somn. A fost singura dată când tata m-a bătut. Știu că i-a părut rău apoi.

La şcoală, dirigintele m-a tras deoparte și m-a întrebat dacă am probleme. I se părea că, în ultima vreme, comportamentul meu s-a schimbat. În acele timpuri, era riscant să povestești ceva legat de familie. Comuniștii profitau de orice informație, așa că am tăcut din gură. C. știa frânturi din ce mi se întâmpla. Nici situația lui nu era mai fericită. Într-o zi am surprins o scenă înfiorătoare, în care tatăl lui își lovea soția cu capul de calorifer. Mă tot întrebam: “Care-i faza cu generația părinților mei?”. C. mi-a spus că atunci când va creşte mare și va prinde putere, își va opri tatăl din violență chiar dacă ar fi nevoie să-i ia viața. E un gând extrem pentru un copil.

La 14 ani am pierdut-o pe Buni și, odată cu pierderea ei, universul meu s-a zguduit din temelii. Am simțit că pierdusem tot. M-am simțit abandonată din nou. Când au venit în vizită prietenele mamei, mi-a spus pentru singura oară că mă iubește. Am trecut pe lângă ea, răspunzându-i: “Şi eu… Pe tata.” În sinea mea, niciodată nu am încetat să o iubesc.

Scriind despre aceste momente, mă pot vedea mai bine în tablou. Înțeleg acum de ce m-am dezvoltat într-o anumită direcție și înţeleg ce a contribuit la construcția comportamentului meu. Am preferat să ascund sub preș tot ce nu mi-a plăcut din trecut, în loc să înfrunt realitatea. Toate experiențele din acea perioadă m-au transformat în omul de astăzi. Au fost o mulțime de întâmplări care nu au fost sub controlul meu, dar cea mai dureroasă rămâne pierderea mamei. Atunci am realizat că puteam să fac mai multe pentru ea și... Împreună cu ea. Am regretat. Am iubit-o, în toată disperarea mea de a mă îndepărta de ea.

- "Mamă, mi-e dor de tine, aș da orice să te mai pot îmbrățișa încă o dată și să te las să mă iubești!"

Furie

Vertijul

Raluca Irimie

Era o zi de primăvară cu soare firav, ce trimitea sclipiri fade printre puținele frunze care se încăpățânaseră să nu cadă peste iarnă. Emma pășea discret pe aleea îngustă dintre blocuri. Fusta plisată cădea depărtată, ocolindu-i coapsele osoase. Tânăra strângea pe lângă ea un palton de culoarea cafelei prăjite. Îi era frig. Ar fi preferat să nu plece de-acasă. De câtva timp nu se simțea tocmai bine. Îi promisese totuși prietenei sale că se va revanșa. Lipsise cu o seară în urmă de la aniversarea ei, iar acum îi era imposibil să amâne vizita. Oricum, nu se văzuseră de două săptămâni, lucru rar întâlnit pentru ele.

Ajunsă la stradă, se opri la semafor. Își plimbă ochii peste blocul înalt din fața ei. Dacă și-ar fi permis, i-ar fi plăcut să locuiască acolo. Doar că salariul ei de învățătoare nu îi permitea un asemenea vis. Zona era mai frumoasă decât periferia care o adăpostea pe ea. Își imagină cum ar fi să aibă un apartament la etajul doi, cu o terasă generoasă, unde să își poată

monta o măsuță de lucru și un divan, pentru lecturile boeme. Acolo, deasupra ușii s-ar potrivi un raft, sau două cu flori, însă cărțile nu le-ar depozita pe balcon. Umezeala nu face bine hârtiei. Totuși, o lampă ar fi necesară. Plus niște draperii groase. Aflându-se la doi pași de centrul orașului, ar economisi banii de transport. Nu în ultimul rând, s-ar afla cu mult mai aproape de draga ei Charlotte. Își dădu seama că reveria o făcu să rateze câteva ocazii de a traversa. Nu, nu era în apele ei. Privi ceasul. Purta mereu ceasul pe stânga. I se părea că e mai accesibil așa. “*Pelargonium domesticum,* cu siguranță. Mușcatele nu sunt pretențioase. Un leandru. Sau doi. Unul alb și unul roz.”

Grăbi pasul, încercând să își scoată din minte denumirile florilor ce ar fi rezistat pe un balcon sudic. Ajunse. Sună la interfon și așteptă să i se deschidă. Își inspectă cizmele, observând o gaură la îmbinarea materialului cu talpa. Chiar în acea dimineațăîșî exersase îndemânarea de șuștăr. “Exact ce îmi lipsea. Le-am lipit degeaba. Măcar dacă nu dădeam banii și pe lipici. Sper ca până iau salariul să nu plouă”, își spuse mâhnită. Ușa bâzâi, permițându-i să pătrundă în bloc. Urcă la primul etaj, unde era așteptată cu un zâmbet larg și chicoteli vesele.

-Ce mult mă bucur că ai ajuns!

-Da, iartă-mă că nu am ajuns ieri, spuse Emma îmbrățișând-o.

-Nu contează. Mă bucur să te văd. Dă-mi paltonul și vino!

Charlotte locuia cu iubitul ei, Albert. De multe ori se referea la el spunându-i “crocodil”, pentru învelișul lui scorțos și înfățișarea intimidantă. Nu era genul limbut, dar mereu se arăta disponibil și binevoitor în ceea ce o privea pe Emma. S-au mutat împreună la scurt timp după ce s-au cunoscut. Apartamentul era mai mare decât al ei, avea amenajată și o cameră de studiu, fiind aranjat într-un mod mult mai rigid, dar mai bine utilat. Pe lângă acestea, prefera, chiar dacă nu recunoștea deschis asta, să își păstreze fosta locuință doar pentru ea și tabieturile ei. În trecut, a invitat-o pe Emma de nenumărate ori să se mute acolo, dar refuzurile ferme au descurajat noi discuții pe tema aceasta.

Cinară împreună, purtând discuții politicoase despre vreme, noutăți din oraș, întâmplări din ultimul timp. Chiar dacă avea calitate de invitată, Emma se oferea mereu să participe la strânsul mesei. De regulă, mânca la ei de câteva ori pe săptămână, fapt ce pentru bugetul ei era de un real ajutor. Doar că în ultima lună săriseră peste acest obicei. În cele din urmă, Emma își anunță plecarea, acuzând o migrenă teribilă. În ultimele luni se simțise slăbită, nereușind să se pună pe picioare în ciuda regimului de viață strict impus de către medic.

-Vrei să te conduc? se oferi prietena ei.

-Nu, fii serioasă. Sunt bine. Am programare să îmi fac niște analize. Poate trebuie să iau alte vitamine. Medicul spunea că nu o să îmi mai dea altă rețetă până nu vede concret rezultatele.

Își luă paltonul și geanta, îl salută din hol pe Albert și ieși.

-Sună-mă când ajungi, sau dă-mi un mesaj. Nu îmi place că pleci așa.

-Bine, o să te anunț. Da, am uitat. M-am și întors din drum… În fine! Am uitat cadoul, adăugă scotocind viguros prin geantă.

-Ți-aș spune că nu trebuia, dar o să te superi. Îți mulțumesc că ai venit și îți mulțumesc și pentru cadou, chiar dacă nu îl găsești.

-Nu, nu. Era în geantă. Uite!

Îi întinse un pachet învelit cu grijă în hârtie lucioasă cu motănei. Mai mult ca sigur era o carte. Emma coborî în grabă după ce își mai luă încă o dată la revedere. Nu se simțea în stare să mai zăbovească. Se îndreptă spre stația de autobuz, cu pași alerți. Se gândea cu groază că poate din nou va fi așteptată acasă. Mark obișnuia să se înființeze la ușa ei fără nici un anunț prealabil. Prezența lui era intrigantă, dar uneori foarte incomodă. Opiniile sale subversive erau, de cele mai multe ori, greu de tolerat. Emma aprecia normele, dispozițiile clare și eticheta. Pentru ea era liniștitor când lucrurile erau extrem de predictibile. Credea în atât de multe superstiții încât se simțea, în mod paradoxal, securizată. Era convinsă că urma să aibă parte de ceva mai puțin plăcut, poate chiar dezastruos, din cauză că s-a întors din drum pentru cadoul Charlottei. Pe lângă cultivarea datinilor și credințelor mistice, mama ei a avut grijă, de când era mică, să îi dea povețele necesare legate de viața de cuplu. Auzise de la aceasta, de nenumărate ori, faptul că bărbații sunt porci, că își doresc doar să seducă, iar mai târziu să plece mâncând pământul, fiind de preferat pentru o femeie să se lipsească de o asemenea companie. Așadar, prezența lui Mark nu îi era foarte comodă, mai ales pentru că erau veșnic singuri în garsoniera ei. Trecând peste toate acestea, ochii lui verzi-sclipitori o urmăreau și în vis.

După ce trecură mai bine de cincisprezece minute și nu veni nici un autobuz, Emma se hotărî să folosească o altă rută pentru a ajunge acasă. Porni grăbită spre o altă stație, dar deja se lăsase întunericul. Zona, cu toate că era deosebit de frumoasă, nu era foarte circulată. Simți cum, la o distanță mică, cineva îi acompania pașii. Își strânse și mai mult paltonul pe lângă trup și mări viteza. Sunetul cadențat ce o urmărea îi dădu fiori. Când ajunse într-o porțiune mai

întunecoasă, un braț hotărât o prinse de talie, lipind-o de zid. Îi scăpă un țipăt care fu repede curmat de o mână așezată peste buzele înghețate. Emma prezise bine. Seara nu avea să fie tocmai liniștită. Străinul îi fură un sărut apăsat, în timp ce ea încerca să îl împingă. În cele din urmă, bărbatul se retrase râzând. Abia atunci Emma putu să îi zărească trăsăturile. Era de fapt Mark.

-Ce glume de rahat ai!

-Ei, mă străduiesc să fiu spontan.

-Spontan pe naiba, îi aruncă ea cu dezgust. Te-am rugat să mă lași în pace.

-Nu-mi spune că încă ești supărată.

-Chiar nu mi se pare amuzant cum te comporți. Iar azi mi-ai demonstrat că ai într-adevăr probleme serioase. Cum să glumești cu așa ceva?

-Și de ce nu? Mă săturasem de odăița ta. Mi se părea original să te aștept prin zonă.

-Ești dement? Cum să glumești cu așa ceva?

Emma tremură încă sub efectul adrenalinei. Pentru câteva clipe chiar simțise ameţeala unui leșin. Făcu trei pași, slăbită, apoi se așeză direct pe asfaltul rece, încercând să-și desfacă paltonul cu mișcări necoordonate. El se opri în fața ei și, pentru un minut încheiat, se abținu de la noi comentarii, dar văzând că gluma lui generase efecte mult peste așteptările sale, o luă de braț și o ridică grijuliu.

-Vino cu mine. E frig și o să răcești.

Ea îl privi neîncrezătoare, dar nu putea să se împotrivească prea mult.

-Te rog, Mark. Nu pot. Nu mă tot…

-Ce?

-Am discutat despre asta. Am nevoie să îmi revin. Mă simt rău, foarte rău, de ceva timp și chiar nu mă ajută toate turbulențele astea. Te rog să mă înțelegi.

-Baby, fără mine ești moartă!

Mark își petrecu brațul pe după talia ei, susținându-i în mare parte greutatea, și o însoți până acasă, fără să mai scoată un cuvânt.

***

Emma aștepta cuminte pe scaunul rece de metal. Nu voia să fie acolo, dar simțea că nu are de ales. Îl abordase pe Filip, prietenul Charlottei, tocmai pentru că se știau. Se întâlniseră

de câteva ori până atunci, la diferite ocazii. Îi inspirase încredere, simțind că e un om pe care s-ar putea bizui. Deja era a patra lor ședință oficială.

Pereții îi păreau claustranţi, apăsători. Mereu detestase spitalele, mirosul de clor, de dezinfectant, de boală… Unul dintre pacienți considerase, exact ca și ea, că spitalul avea nevoie de redecorare. Atât doar că el și-a pus în practică gândul, așa cum Emma nu ar fi făcut-o, începând să mânjească pereții cu fecale proaspete. Țipetele lui se auzeau pe coridoare, în mare parte, inteligibile. Cerea să fie dus în audiență la primar sau măcar la directorul spitalului. Toată scena durase mai puțin de zece minute. Cum de necesita ea consultații într-un loc ca acesta? Avu un impuls de a se ridica și de a o lua la goană. Aproape reușise ceva asemănător la primul medic la care fusese. Doar că era de altă specializare. Iar pacienții erau total diferiți, problemele acestora fiind incomparabile. S-a ridicat de pe bancă, pornind spre ușă. Ghinionul ei fusese că exact în acel moment asistenta și-a scos nasul să o invite înăuntru. Discutaseră cu puțin timp în urmă și o știa. Emma își continuă mersul, în ciuda faptului că i se strigă numele cu doar câțiva metri în spate. Aproape de ușă, o mână țeapănă se așeză pe umărul ei. Fusese demascată. “Iubito, e rândul tău. Te-am tot strigat dar nu ai auzit. Ești preocupată cu altceva, nu-i așa? Vino! Te așteaptă domnul doctor”, îi declară cu prea multă bunăvoință asistenta.

Ușa se deschise, iar din cabinet țâșni o persoană scundă și rotunjoară. Emma nu se obosi să privească înspre aceasta. Se ridică mașinal și se orientă spre ușă. Filip o așteptă, calm, zâmbitor, aproape radiant.

-Te rog, intră! Lipsesc un minut. A fost un incident.

Femeia se așeză pe locul ei obișnuit, își puse geanta jos, jacheta pe brațul fotoliului și mâinile în poală. Nu apucă să își adune gândurile, că Filip deja se așeză și el.

-A fost un incident. Sper că nu te-a speriat.

-Am auzit. Să fiu sinceră, nu mi-a prins foarte bine.

Ședința fu deprimantă, exact ca starea Emmei din ultima perioadă. Plânse puțin, râse puțin, dar în permanență își frânse tremurând mâinile. Întâlnirile cu Filip nu erau deloc comode, dar o ajuta o perspectivă mai aerisită, profesională. Plecă plină de gânduri și goală de puteri. Se abătu pe la magazin. Avea nevoie să mănânce. Rămase contemplativă în fața standurilor, fără să se poată decide. Când obosi să își frământe creierii și pentru asta, luă la întâmplare două banane și se îndreptă spre casă.

Scările blocului o oboseau din ce în ce mai mult. Simțea că își pierde suflul la fiecare etaj. Ajunse cu greu până la trei. Răsuci în uşă cheia şi intră. Era o beznă stranie. Parcă şi întunericul avea o textură deosebită. Lăsă geanta, jacheta și pantofii în hol și intră în baie. Aprinse becul și, după cum îi era obiceiul, îşi spălă temeinic mâinile, ca într-un ritual personal. Niciodată nu suporta gândul să înceapă ceva, fără să fie sigură că mâinile-i sunt curate. Se privi un minut în oglindă, remarcând ce nuanță ciudată avea în obraji. 'Parcă am ceva diferit azi. Poate de la oboseală'. Seara se derulă ca de obicei: o cină foarte uşoară, lectura auto-impusă. Nu trecu mult timp şi, răpusă de somn, adormi șezând pe fotoliul scorojit. Avea un vis care se repeta cu insistență. Se vedea într-un oraș total necunoscut, trecând pe lângă oameni a căror limbă nu o pricepea și nu o putea recunoaște. Era cuprinsă de o teamă ce creştea în intensitate pe măsură ce se apropia seara. Știa că în acea seară urma finalul și că lumea, așa cum era, avea să se sfârșească, să fie topită și să dispară. Își propunea, de fiecare dată, să își găsească un adăpost, cu toate că era convinsă că nu îi va servi la nimic. Uneori nu se trezea și vedea cum blocuri și alte clădiri se lichefiază și curg fierbinți pe pământul încins. Simțea în gât și pe piele o arsură puternică. Privea cum oamenii din jur țipau, pe limba lor necunoscută, în timp ce carnea se desprindea de pe ei. Știa că asta o așteaptă și pe ea, dar încerca să amâne pe cât putea momentul. Erau scene pe care le visa din ce în ce mai des, dar niciodată nu reușea să găsească un refugiu. Iar imaginea acelor oamenilor era înfiorătoare. Erau dăți când apărea Mark, dar el părea imun la orice. Uneori o lua de mână și îi șoptea că totul se va sfârși repede, alteori era cuprins de râsul său zgomotos, ce o făcea mereu să se cutremure. Se trezi, tresărind brusc. De data aceasta reușise să nu se topească. În fața ei ședea Mark, picior peste picior, cu bărbia sprijinită în pumn, cu un aer cum nu se putea mai plictisit.

-Da, sunt prezent!

-Cum ai intrat? șopti ea, încercând să își recapete răsuflarea.

-Am crezut că pentru mine ai lăsat deschis, răspunse acesta râzând.

Emma se porni să verifice uşa, dar el o opri.

-Nu te deranja! Am închis eu. Am rămas puțin pe gânduri, dacă să te trezesc sau nu, rosti la fel de ferm în timp ce se aşeza în fotoliul din care ea tocmai se ridicase.

Aruncându-şi privirea peste masă, luă în scârbă o carte şi o aruncă pe podea.

-Iar citești mizeriile acestea?

-Te-am rugat să nu mai vii. Ți-am spus că…

-Aşa, şi? rânji el arogant.

-Te-am rugat să mă laşi în pace. Ce vrei de la mine?

-Dar tu ce vrei de la tine?

-Nu mai începe. Ce trebuie să fac să mă laşi în pace?

-Pace? Tu ai pace?

Se ridică de pe fotoliu şi se apropie cu paşi de vânător de femeia care tremura de furie şi de spaimă înaintea lui.

-Întrebi ce vreau şi cine sunt. Dar tu știi cine eşti şi ce vrei? Tu ceri de la mine ce nu poţi tu să expui?

-Dar este casa mea şi nu te mai vreau aici.

-Cred că ar fi mai rău pentru tine dacă ne-am întâlni în alte părţi, spuse el apăsat şi un râs violent umplu camera sărăcăcioasă. Privește unde locuieşti!

-Mie îmi e bine aici.

-Ei, lasă! Ştim de fapt ce vrei! Atât doar că nu vrei tu să recunoşti.

Simţea cum ochii lui sticloşi o sfredelesc. Îl detesta şi se simţea intrigată în acelaşi timp.

-Quid pro quo!

-La ce te referi?

-Ai pus suficiente întrebări. E rândul meu.

-Dar tu ai răspunsuri?

-Tu le ai?

-Quid pro quo! Ce ţi-a spus medicul azi?

Ochii Emmei se umplură de lacrimi.

-De unde ştii?

-Ei, de unde ştiu! Asta e important acum?

-I-am spus despre tine, se confesă ea, în timp ce Mark îşi reocupă poziţia zeflemitoare pe fotoliu.

-Aşa, şi? De fapt te-am prevenit să nu îi vorbești despre mine, concluzionă el, zâmbind viclean. Nu poate un medic să priceapă ce se întâmplă în capul tău dacă tu nu poţi să te lămureşti în legătură cu lucruri simple.

-Ba poate… Cred că mă înțelege suficient de bine.

-Cum poţi să discuți lucrurile acestea cu cineva care nici măcar nu te cunoaște? Cum crezi că te poate ajuta?

-De parcă tu m-ai cunoaşte.

-Chiar mai bine decât crezi.

Se ridică brusc şi, apropiindu-se de ea, îi prinse bărbia între degetele sale osoase.

-Chiar mai bine decât crezi tu!

Apropierea aceasta era electrizantă pentru Emma.

-Te rog, pleacă!

-De ce îţi e teamă?

-Nu mă tem, dar vreau să pleci. Mă deranjează că tot dai buzna așa, în viața mea. Nu te mai vreau în casa mea, înțelege!

-De ce spui asta când știi că vrei altceva? Deja sigurătatea te-a sălbăticit. Păcat! Ai fi fost o prezență interesantă dacă ai fi insistat puțin…

-O prezenţă interesantă?

-Da. O femeie ca tine ar fi putut să fie… Mă rog … Ar fi putut face să îi meargă altfel. Ia loc, te rog! O să plec în curând, o luă de mână şi o conduse spre canapea. Așează-te, te rog. Spune-mi, cum ţi-a mers azi?

Emma se așeză, dar rămase în linişte. Îl privi insistent, încercând să se dumirească în privința lui. Schimbările lui bruşte de dispoziție o puneau de multe ori în încurcătură. Îl percepea, frecvent, ca fiind abuziv și dur. Însă, tot el reușea cu dibăcie să îi spulbere neliniștea cu două-trei replici potrivite. De multe ori, tăcerea aceea intenționată folosea pe post de menghină. Emma nu putea răbda privirea lui în timp ce liniștea se coagula între ei. Începea să povestească, câteodată mai multe decât și-ar fi dorit. În același timp, el o ademenea la dezvăluiri și subiecte incomode, pe care le gusta, firește, ca pe un nectar.

-Ştii, eu am făcut parte dintr-un grup literar, pe vremea liceului. Am scris câteva lucruri.

-Mi-ar plăcea să ajung să le citesc, cândva.

-Nu știu dacă vei mai avea ocazia. Când o să mai apuc să public povești?

-Iar ești plictisitoare și pesimistă.

-Sunt realistă. Timpul nu mă favorizează în nici un fel.

-Nu, nu, ești doar plictisitoare și pesimistă. Prea dulceo! Noapte bună! Să visezi că minți![1]

-Tu și poezia!

-Îmi place titlul. Simt că mă reprezintă: Alb și negru. Răul și binele. Noaptea și zorile. E mai ușor să apreciezi un lucru când folosești ceva contrastant. Când ești într-o situație critică, de pildă, salvatorul ți se va părea mult mai prețios. De fapt, direct proporțional cu amploarea primejdiei.

-Iar tu te consideri un salvator?

-De ce nu? Mă prinde bine rolul. Nu ți se pare?

Îl convinse în cele din urmă să rămână. Ea, prinsă în tumultul discuției, alunecă înspre teme mult mai siropoase ca de obicei.

-Priveam în ceașcă, încercând să îmi alung gândurile ce mă năpădeau. Întorceam ritmic lingurița pe pereții ceștii și sunetul îmi făcea plăcere; parcă acoperea într-o oarecare măsură viforul din capul meu. Îmi ridicam din când în când ochii spre tine, dar mă simțeam prea topită să rezist. Nu îmi mai amintesc ce discutam. Nonsensuri cred… Și acum mi se face pielea de găină, doar gândindu-mă….

El o privea intens și îi plăcea enorm ce aude.

-Continuă! o îndemnă.

Ea oftă și simțea cum i se înmoaie genunchii.

-Când te emoționezi, buza de jos îți tremură foarte ispititor, observă el. Întotdeauna mi-a plăcut să te văd așa.

-Nu am mai avut până acum sentimente asemănătoare…

-Știu. Tocmai asta mă atrage.

Ea se îmbujoră și își plecă privirea. Îi erau străine astfel de interacțiuni. Ar fi vrut de multe ori să o ia la sănătoasa, dar printr-un magnetism ciudat, el o ținea captivă.

-Mă îngrijorează starea lui Charlotte… Albert zicea că nu mai reușește să dea de ea, că s-a baricadat în casă. Cică și-a luat liber și de la serviciu!

-Interesant. Ea parcă era modelul perfect pentru un workaholic, nu?

---

[1] Adrian Păunescu - Alb și negru

-Da. Chiar mi-ar plăcea să îi fiu alături, dar nu știu cum sau ce să fac. Plus că Albert, din câte am sesizat, are o problemă cu alcoolul. Cel puțin, în ultima vreme… Îmi pare atât de rău că trec prin așa ceva. Și mai ales că nu pot să o ajut sau să îi fiu alături…

-Vino și așează-te aici, lângă mine!

Emma ezită. Oricum se simțea copleșită de prezența lui, iar apropierea fizică de el i se părea imposibil de tolerat. Văzând zbuciumul ei, Mark își luă un aer îngăduitor și continuă:

-Medicul ce ți-a mai spus?

-Ar fi vrut să ajungi și tu…

-Eu nu mă împac bine cu medicii! chicoti el. Zici că mă aștepta?

-Da. Voia să vă vedeți și să discutați.

-Nu am ce să discut cu el. Cred că îi poți spune tu ce îl interesează.

-De fapt… A început să creadă că nu exiști.

Un râs machiavelic umplu încăperea.

-Crede că nu exist?! Ce idei năstrușnice! Auzi, cine e medicul ăsta? Cine i-a dat diploma?!

-Știi, uneori chiar îl cred…adăugă ea.

Mark ridică sprâncenele și izbucni furios.

-Uneori îl crezi pe acest medic?!

-Da, sunt momente când chiar consider că are dreptate…

-Nu știu de ce îmi pierd timpul cu tine! Speram, dar până la urmă ești și rămâi o țărăncuță proastă, mult mai potrivită la coada vacii decât aici! Nici nu știu de ce mai vin la tine.

-Te rog, nu pleca!

-Păi dacă nu exist? De ce te mai interesează?!

Emma simți cum îi zvâcnesc tâmplele și cum se învârte camera cu ea. O cuprinse vertijul, amețeala ce nu îi dădea pace de ceva timp. Simți cum îi amorțesc membrele și căzu inconștientă lângă pat. Când se trezi din leșin era deja noapte, iar Mark era de negăsit… Cu dificultate, se ridică sprijinindu-se de obiectele din jur. Merse la baie, cu gândul să se spele pe față și să caute ceva pastile. Privindu-se în oglindă, își dădu seama că lucrurile sunt mai serioase decât credea inițial: în dreptul ochiului o lovitură îi lăsase o vânătaie, iar din nas îi cursese sânge. Avea acum doar urme roșiatice uscate, ce se încăpățânau să persiste la contactul cu apa. Luă colțul unui prosop și turnă puțin spirt. Mirosul îi era respingător. Privind pe urmă prosopul,

începu să se vaite în sinea ei de petele de sânge și de cât de greu îi va fi mai târziu să îl curețe, dacă nu o să îl înmoaie urgent în apă rece. Vru să o sune pe Charlotte, dar nu dorea să o îngrijoreze.

O puneau totuși pe gânduri crizele din ce în ce mai frecvente. Nu îi vorbise lui Filip prea multe despre asta, dar începea să i se pară din ce în ce mai relevant. “Poate sunt cu adevărat bolnavă?! Doamne! Înnebunesc?!” Îl abordă rapid pe Filip și stabiliră o întâlnire de urgență pentru a doua zi.

Cabinetul luminos îi displăcea și de data aceasta. Îi rămăsese migrena… Nu suporta nici lumina și nici sunetele puternice. El îi observă jena și, cu întrebări dibace, află problema reală.

-O să sting becul și o să trag draperia. Nu e foarte groasă, dar o să blocheze o parte din lumină, o asigură el pe o voce mult mai scăzută.

-Da, mulțumesc, șopti ea lăsându-se mult în față și trecându-și brațele pe după genunchi.

Întunericul o ajută pe Emma să deschidă ochii și să își privească interlocutorul.

-E mult mai bine.

-Mă bucur. Spune-mi, despre ce voiai să discutăm urgent? Ce s-a întâmplat?

-S-a întâmplat din nou …

El o aprobă din cap, dar lăsă pauza care se așternu să se risipească de la sine.

-Din nou, mi-am pierdut cunoștința. Pentru câteva ore bune de data aceasta… Cred că deja lucrurile devin serioase.

-Emma, lucrurile sunt de mult timp serioase.

-Da, dar am crezut că poate… Știu eu? Prin alimentație, prin alte mijloace, aș fi putut… Totuși cred că nu pot. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să mă conving.

-E bine că ai început să te lași convinsă. De acum ce ai de gând să faci?

-Păi,ce să mai fac?! Mai am ceva de făcut?!

-Emma! rosti Filip, privind-o cu un aer dăscălicesc.

-Da, știu. Ce dovezi am? Nu mai am dovezi, am obosit.

-Cred. E greu să duci așa o povară de una singură… Pe mama ta când vrei să o anunți? Și apropiații?

-Nu vreau să anunț pe nimeni.

-Emma, o să ți se ceară datele unei persoane de referință, dacă alegi să te internezi. Și nu numai…

-Nu mă internez! Mă descurc singură. Nu vreau să îi îngrijorez pe ceilalți.

-Crezi că ei nu își fac probleme când tu “dispari”, fără să spui nimic?

-Îngrijorarea lor ar fi alta dacă ar cunoaște adevărul…

-Cu siguranță, dar pe de altă parte, au și ei dreptul să știe și să se acomodeze cu ideea asta.

-Se vor acomoda?

-Cred că sunt situații în care îi subestimezi… Altfel, fără să le spui nimic, ce crezi că gândesc ei când nu eşti de găsit, cu zilele? Sau când văd că ai pierderi de memorie? Sau vertij? Sau altele? Simptomele tale nu sunt complet izolate de ei. Doar că cei din jur pot să își traducă altfel toate lucrurile acestea.

-Mda… Uneori mă gândesc la asta. Mi-ar plăcea să pot să fiu eu și să ne putem bucura de această ultimă perioadă. Doar că nu știu cum aş face toate lucrurile acestea… Mama cu siguranță nu m-ar înțelege.

-De ce spui asta?

-Doamne, ea m-ar îndemna să fac un copil cu Mark. Ce să cer mai mult de la ea?

-Tu o acuzi pe ea că nu a înțeles ceva ce nici nu i-ai spus. Emma, continuă el pe un ton sever și apăsat, e decizia ta, în definitiv, dar părerea mea în calitate de medic, este că lucrurile se vor derula diferit pentru voi toți, dacă le vei spune ce se întâmplă cu tine. Au și ei nevoie să se acomodeze cu noua situație și vor face față mult mai bine lucrurilor, dacă nu vor fi luați prin surprindere. Tu ai nevoie de sprijin, e o perioadă foarte dificilă pentru tine, iar în scurt timp lucrurile vor evolua cu atât mai mult.

-Pentru sprijin sunt ședințele acestea, spuse ea resemnată.

-Pentru sprijin, da, și indiferent ce vei decide, te voi susține. Indiferent de alegerea ta, voi fi aici. Îngrijorarea mea e alta…

Ușor intrigată, Emma încerca să îl privească prin ceața migrenei ce nu ceda.

-Eu sunt terapeutul și medicul tău. În situația ta, îți trebuie mai mult suport decât îți poate oferi o ședință programată în regim de urgență… Unul dintre pașii care te-ar ajuta mult acum este să îți iei rămas-bun de la apropiații tăi. Nu poți face asta dacă nu îi anunți despre starea ta.

-Înțeleg cespui… Doar că nu pot. Mă simt… Sfârșită.

Își luă capul între palme și își masă ușor tâmplele ce parcă îi pulsau zgomotos… Mai zgomotos ca de obicei.

-Cât timp mai am?

-Din ședință? Nu îți fă probleme despre asta acum.

-Nu, în general. Ți-am adus analizele. Cât timp mai am?

-Îți amintești că am dus dosarul împreună la oncologie, la medicul acela?

-Da.

-El a spus că în următoarea lună vei avea cu siguranță nevoie să te internezi…. Pentru gestionarea simptomelor…

-Dar ziceai…

-Da, am mai consultat un coleg. A spus cam același lucru după ce a văzut dosarul tău. O lună, maxim două. Îmi pare rău că nu am vești bune…

-Ok. E bine de știut, încercă ea să pună capăt discuției.

-Emma, cred că ar mai fi lucruri de pus la punct.

-Putem să ne vedem și mâine? întrebă ea în timp ce încerca să își țină în frâu lacrimile, cotrobăind prin portofel.

-Nu trebuie, Emma, chiar mi-ar plăcea să mai rămâi. Nu am terminat.

-Nu mă pot concentra azi, pot să te sun mai târziu?

-Poți să mă suni oricând. Așa am stabilit.

Cu gesturi precipitate, scoase unica bancnotă pe care o mai avea și o puse pe birou. Apoi, își apucă geanta și jacheta cu intenția de a fugi cât mai repede. Fillip observă toate acestea și mai făcu o încercare.

-Nu îmi achiți nimic azi. Dacă nici nu rămâi, nu se poate considera că am avut o ședință. Te rog să te gândești bine la ce am discutat.

Ea luă bancnota ce îi era înmânată și o îndesă în buzunar.

-Știu că ai dreptate. Chiar știu. E tare ingrată postura mea…

-Vrei să te ajut cu asta? Să pregătim o formă mai potrivită de a-i anunța?

-Se poate? întrebă ea, căscând ochii parcă să își risipească ceața.

-Desigur. Vrei să mai rămâi azi puțin? Putem încerca să explorăm variantele pe care le ai.

Ea se lăsă condusă spre fotoliul din care tocmai se ridicase. Totuși, nu se putea concentra suficient. Erau fraze pe care le auzea ca din depărtare, alternate de scurte momente de atenție nedisimulată. Cert era că se simțea suficient de importantă încât să merite atenție, considerație și implicare. Se trezi din reverie și încercă să prindă firul discuției.

-Ai spus că poți să mă ajuți să găsesc o modalitate de a le spune celorlalți, dacă mă hotărăsc?

-Ți-am spus deja. Nu m-ai urmărit?

-Mi-e greu să mă concentrez…

-Emma, îți mai spuneam că e recomandabil să faci asta.

-Dar ei ce vină au? E vinovată Charlotte pentru asta? Sau mama?

-Nu am spus asta.

-Atunci de ce să sufere? Charlotte, de exemplu, poate nu știai, dar se află într-o perioadă foarte dificilă. S-a mutat de la Albert, îi trebuie timp să își revină… Cum să îi dau așa o veste?

-Emma, e altceva. Nu sunt vinovați, nu am spus asta. Dar nici tu nu ești vinovată. Dacă ar fi fost o altă situație am fi discutat altfel. Înțeleg că vrei să îi protejezi, dar nu vei putea să îi protejezi de durerea și șocul de care vor avea parte atunci când lucrurile se vor sfârși cu adevărat. Iar pentru tine nu e fair-play! E timpul să te îngrijești de tine. E timpul să îi lași și pe ei să se ocupe de tine.

-Moartea nu o să aștepte, nu-i așa? Nu știu ce să zic… Poate că ai dreptate, dar ți-am spus, Charlotte e într-o situație foarte sensibilă acum. Nu știu dacă ar ajuta-o să mai vin și eu cu alte prostii...

-Observ că schimbi de fiecare dată subiectul, oftă el. Știu că e inconfortabil și dureros să discutăm asta. Chiar înțeleg. E un lucru admirabil că vrei să o protejezi, dar dacă secretul tău ar fi putut fi păstrat mult timp de acum încolo și doar tu să ai acces la el, era una. În cazul acela se puteau găsi justificări, nu aș fi insistat, dar situația ta reală e alta… Ai nevoie de sprijin, ai nevoie să îți iei rămas-bun…

-Vrei să spui că ar fi fost mai bine să ascund lucruri pe termen lung, dar să ascund ceva pe termen scurt nu e ok?

-Emma, eu cred că ai înțeles prea bine ce am vrut să îți explic…

O privi din nou lung, văzând cum se prăbușește. Ea se uita în gol, cu ochii congestionați, cu mâinile tremurând. Știa prea bine ce are de făcut, dar în același timp juca și ea cartea negării, încercând să întârzie lucrurile.

-Voi fi alături de tine, indiferent ce decizi. Te voi susține și voi fi alături de tine, știi asta. Îmi doresc doar să ai parte de tot sprijinul posibil. Va fi o situație… Solicitantă! Dar, dacă e să mă întrebi pe mine, nu e cazul să mai cari singură povara asta….

Emma rămase mai bine de o jumătate de oră. În cele din urmă, se hotărî să o sune pe Charlotte și să îi dea așa vestea ce o tăinuia de atâta vreme. Nu era varianta cea mai bună, dar ținând cont de toată conjunctura, era mai mult ca perfect. Șocul provocat și durerea simțită în vocea femeii o făcură pe Emma să regrete decizia. "Dacă aș putea, Doamne, aș lua cu mine toată suferința asta!". Oricum, era conștientă că procedând astfel, măcar le acorda celorlalți un răgaz pentru a se obișnui cu dispariția ei. O copleși pe urmă un sentiment de siguranță și gratitudine. Oricât încerca să o convingă Mark, Filip fusese un însoțitor bun pentru ea. Stabiliră încă o întâlnire.

***

Camera e infuzată de o lumină slabă, obscură, iar eu mă simt mai stingheră ca niciodată. Încerc să găsesc ceva pe care să îmi fixez privirea, care să mă sprijine măcar simbolic. Simt cum timpul se risipește și ia cu el fărâmă cu fărâmă, lăsându-mă mai puțină și mai nevrednică.

-Să încep cu prima mea vizită la medic? *întreb în cele din urmă.*

-Poți să începi cu ce ți se pare ție relevant.

-Relevant poate să fie și momentul în care m-am născut.

Reușesc să le fur un zâmbet. În definitiv, totul poate să fie "relevant". Zâmbetul se stinge, iar eu rămân în tăcere. Parcă nici nu e așa de rău să taci. E o ocazie bună să mă regăsesc, măcar acum, că tot se apropie momentul. Dar unde să mă caut? Dacă eu aș fi eu, unde m-aș ascunde? Dacă eu nu aș mai fi eu, m-aș plăcea? Nu are nici un sens! O, doamne, iar vorbesc exact ca și Mark. Nu pot să mă concentrez.

-Trebuie să completați ceva? Aveți nevoie de ceva date în special?

-Nu, vreau doar să vorbim. Eventual, o să te întreb mai târziu dacă mi se pare că nu am înțeles ceva bine, sau dacă îmi mai sunt necesare alte informații. Poți începe cu ce vrei.

Ce vreau… Ce vreau?

-Ei bine, m-am născut în urmă cu 32 de ani, într-un sat izolat. Tatăl meu m-a părăsit înainte să am prima aniversare. Am locuit cu mama și cu bunica mea. Bunica maternă, mă refer. Rudele din partea tatălui meu nu ne-au căutat. Nici el, de altfel. Nu mai am frați sau surori.

Cum scriu toți, cu zor. Mă întreb, oare are rost să o lungesc cu asta? De ce nu mi se dă acordul și gata?

-Apoi am urmat un liceu cu profil teoretic, într-un oraș apropiat. În timpul săptămânii rămâneam la internat, iar de vineri până duminică mă întorceam acasă. Asta până în ultimul an, când am considerat că am nevoie de o pauză și am decis să merg mai rar la ai mei.

-Cum adică, pauză? *întreabă una dintre domnișoare. Nu pare să aibă multă experiență. Nici nu are sens să mă supăr. Cred că locuiește cu părinții încă. Nu are experiență de viață. Habar nu are de nimic.*

-Adică voiam să mă detașez, pe cât posibil, de lucrurile ce mă așteptau acasă.

-La ce te referi exact? *Domnișoara insistă, văd.*

-Mama avea un stil cam barbar de a privi lucrurile. Nu puteam discuta multe, iar când totuși o făceam, ajungeam să mă simt ca naiba pentru că a rămas însărcinată cu mine. Avea mereu grijă să îmi amintească și cât i-a fost de greu, și cum a rămas singură și toate nenorocirile de care a avut parte până în prezent. Bineînțeles, eu eram cauza. Așa că, aveam neapărată nevoie să mă ocup de orice altceva. Pe lângă asta, erau și condițiile de acolo, de care mă săturasem până peste cap. E fain să scoți apă din fântână o săptămână, cât mergi în excursie la o cabană. Când faci zilnic asta, pentru toate necesitățile, începe să își piardă din amuzament. În fine, aveam alte posibilități stând la internat. Iar iluzia că aș putea să depășesc etapa de closet în fundul curții mă motiva grozav. Am vrut mai mult și am făcut mereu eforturi pentru asta.

Mă opresc pentru câteva secunde și aștept. Toți cei prezenți își iau notițe cu mult sârg. Adică toți în afară de doctorița înaltă și roșcată. Ea nu are carnețel și nu pare să fie interesată de notițe. Cred că ea e profesoara lor. Pare să fie suficient de matură pentru a fi ajuns profesor, dar suficient de tânără cât să nu își fi îngropat interesul pentru pacienți. Dacă mă vor accepta, mi-ar plăcea ca ea să se ocupe de mine.

-Pot să vă întreb ce specializare aveți?

-Neuro-psihiatrie, *îmi răspunde lejer, fără afectare și fără stânjeneală. Iau o gură de aer și mă avânt din nou în poveste.*

-Pe urmă, prin liceu, am cunoscut un profesor, aproape ajuns la pensie, care mi se părea foarte simpatic. Obișnuia să țină un cerc de lectură, la un liceu apropiat. Un coleg mi-a spus de asta și am fost foarte interesată de idee. Era altceva decât statul în internat și era altceva decât discuțiile de doi bani de acasă. Domnul acesta, profesorul, avea o nepoată cam de vârsta mea și mereu s-a comportat atent, dar decent cu mine.

Oare vor gândi altceva? De fapt de ce am ținut să precizez asta?

-Mă rog… Îmi aducea împrumut cărți rare, cum nu aș fi reușit să găsesc la biblioteca liceului meu. O vreme am avut și câteva lecții de scriere creativă. Eram implicați mai mulți. A fost chiar foarte interesant. Am scris câteva lucruri, povești pe care am vrut să le public, dar nu am reușit atunci. Iar acum nu mai e cazul. Prietena mea, Charlotte, a insistat mult timp în privința asta. Ea mereu m-a încurajat să fac lucrurile diferit.

O să plâng. Nu, nu, nu, nu vreau să plâng.

-E puțin excentrică, dar e o fată foarte simpatică. A fost alături de mine de când ne-am cunoscut mai bine. M-a ajutat tot timpul, chiar dacă au fost momente în care nici ea nu era tocmai bine. De exemplu, când i-am spus despre diagnosticul meu… Tocmai pierduse o sarcină. M-am luptat mult cu mine, dacă să îi spun sau nu. Foarte mult. Dar încă o lovitură cred că ar fi doborât-o. I-am spus la telefon.

Îmi plimb privirea peste toți, încet și rece. În definitiv eu am informațiile și pot să le spun ce vreau. În definitiv, pot să îmi permit să fiu stăpână pe adevărul meu.

-Nu știam cum altfel. Cum să spui cuiva așa ceva? Ne știm de zece ani. O viață de om. M-am simțit groaznic după asta. Am încercat să o evit, să nu o văd suferind mai mult. Dar degeaba. M-a căutat insistent, până am cedat.

Sper să nu mă apuc iar de plâns. Să nu plâng. Dacă îmi mușc buza, o să mă distragă?

-Nu e o situație confortabilă pentru nimeni. Am plâns amândouă câteva ore bune. Doar printre sughițuri încercam să ne îmbărbătăm una pe alta. A fost groaznic. Ea a pierdut sarcina pe care și-o dorea foarte mult, s-a despărțit de iubitul ei, iar eu am pus cireașa pe tort, spunându-i că mai am o lună, maxim două de trăit. Mă mir că încă vorbește cu mine. Mă mir că a insistat să vină cu mine.

-Știu că ai optat pentru internare la centrul nostru. Poți să îmi spui de ce?

Doctorița roșcată mă privește iscoditor. Nu cred că nu știe. Ce mișcare ieftină! Eu sunt pe moarte și ea îmi irosește timpul cu interviurile lor.

-Pentru că mai am o lună de trăit. Știați asta.

Nu mai pot să îi aud. Începe din nou migrena. Și greața. O să vărs și nu o să fac o impresie bună. O să vărs și nu o să fac impresie. Trebuie să mă placă.

Emma se prăbuși într-un soi de spasme, își dădu ochii peste cap și rămase inconștientă, în timp ce medicii se îngrămădeau în jurul ei încercând să o întoarcă pe o parte. Spasmele erau prea puternice. Profesoara roșcată trimise unul dintre studenți să îi aducă ceva fiole și seringi. Era cocoțată deasupra fetei, forțând-o pe cât putea să rămână pe o parte. Se vedea că nu este surprinsă și că mai avusese de-a face cu astfel de situații. În schimb, studenții erau cu gura căscată. Pentru ei totul era nou, iar unii chiar așteptau cu sadism ca lucrurile să evolueze, pentru a vedea și mai multe. Vor avea ce povesti prietenilor. Erau ca niște vulturi ce așteptau cu rânjete întinse apariția unui nou stârv. Ai fi zis că anii de practică te dezumanizează, sau te imunizează în fața suferinței, dar unii intră în profesie deja imuni și inumani.

Roșcata primi materialele cerute. Verifică eticheta - nu putea să riște să îi administreze altceva, și injectă în brațul Emmei o seringă întreagă. În câteva minute convulsiile încetară. Cinci mililitri de diazepam fuseseră suficienți, de data aceasta.

-Du înapoi fiolele. Aduceți un pat. O să o ducem într-un salon pentru observații.

Când ieșiră din încăpere, cu Emma pe targă, dădură de o tânără foarte neliniștită, cu ochii roșii de oboseală și de plâns. Se agăță de Emma, dar fu dată la o parte cu cruzime. Auzise larma din cabinet și știa că ceva se întâmplase.

-E bine? Sunt cu ea. E bine? Întrebă nețintit, sperând ca cineva dintre cei ce roiau pe lângă targă să îi răspundă.

-Da, a avut o criză. O ducem într-un salon. În zece minute puteți să veniți, o asigură profesoara roșcată.

-Unde?

-O să vă anunțe cineva. Sunteți în calitate de aparținător?

-Da.

-Bine, o să vă cheme cineva.

Roșcata plecă grăbită în urma Emmei. Charlotte se așeză descumpănită pe scaun privind în gol. Era atât de simplu de acum, dar atât de dureros. Era de ajuns o secundă, cât timp ea ar fi fost în spatele unei uși, să rateze despărțirea. Cât timp i-ar fi luat să coboare cu liftul până la afișier sau până ar fi făcut un duș. Emma putea oricând să moară singură. Nu și-ar fi putut ierta să nu îi fie alături. Își propuse să nu mai plece de lângă ea, pe cât posibil. Își dorea nespus să își sprijine prietena, cu orice preț. Încerca să-și stăpânească lacrimile. Nici pentru ea situația nu era ușoară. Scoase repede o folie din geantă și luă o pastilă. Spera să nu fi fost văzută. Pierderea sarcinii, despărțirea de Albert și veștile Emmei fuseseră condensate într-o perioadă prea scurtă. Era epuizată emoțional și solicitase nu neapărat ajutor, ci o magie, să reușească să ajungă la țărm. Deocamdată, mirajul anesteziei sufletești îi făcea cu ochiul atât de plăcut, încât era de nerefuzat. Avea o schemă precisă de tratament, dar și libertatea de a lua încă o pastilă sau două pe zi, "la nevoie". Problema era că zilnic apărea această necesitate și zilnic își suplimenta doza de tratament. Amorțeala sufletească, dată de aceste pastile, o făcea să îndure mai ușor situația. În momentele mai puțin critice, își punea în minte un termen limită, după care să oprească orice tratament, dar în alte dăți se mulțumea cu simplul fapt că a mai reușit să supraviețuiască unei zile. Tresări când simți cum o mână străină îi poposește pe umăr. Era o fată mică de statură, cu un chip tânăr și radiant. Ai fi spus că abia intrase la liceu, nu că era medic. Veștile nu erau tocmai bune. În drum spre salon, Emma făcu încă o criză pentru care insistaseră cu alt tratament, mult mai agresiv.

Charlotte o urmă tăcută, atingând peretele o dată la câțiva pași pentru a-și reajusta echilibrul. I se deschise, în cele din urmă, ușa unui salon. Privind înăuntru își văzu prietena, întinsă pe pat. Se apropie cu teamă, neputând să își dezlipească ochii de la pieptul ei. Căuta mișcarea unui trup viu, ce respira, dar panica o făcea insensibilă la subtilități. Se întoarse, îngrozită, spre tânăra ce o însoțise și întrebă în șoaptă:

-Respiră?

-Da, da. E bine acum, nu vă faceți probleme. Dumneavoastră sunteți bine? Vă pot ajuta cu ceva?

-Nu, mulțumesc. Sunt doar obosită, îi răspunse peste umăr, apropiindu-se de patul înalt.

-Bine. Dacă vă putem ajuta cu ceva, ne găsiți pe secție. Emma a fost acceptată, din câte știu eu.

Charlotte se întoarse cu surpriză și recunoștință. Era o veste bună, ce venea după multe altele cum nu se puteau mai dezastruoase. Îi mulțumi tinerei și se așeză în apropierea patului, sperând ca Emma să se trezească în curând pentru a-i putea da veștile bune. Dacă au acceptat să o interneze aici, urma să aibă parte de îngrijire pentru ultima lună, sau ultimele săptămâni. Sau ultimele zile. Dar va avea parte de îngrijire specializată. Îngrijire paliativă, cum se numea în mod oficial. Tânăra dispăru discret.

Era ora prânzului, dar Charlotte nu se îndura să se clintească din salon. Voia să fie acolo dacă Emma s-ar fi trezit, sau dacă s-ar fi întâmplat orice. Voia să nu mai rateze nici un moment, având în vedere că timpul era extrem de scurt. Își scoase telefonul. Avea emailuri noi. De la Albert. Două. Îi trebuiră câteva minute pentru a se decide să le citească. "Char, te rog, spune-mi unde ești! Nu am nici o veste de la tine. Înnebunesc! Trebuie să vorbim". Trecuseră două săptămâni de când ea plecase. Dar nu era momentul potrivit pentru a-i face față și lui. Slăbită și îngrijorată, decise că nu îi va răspunde.

Următoarea săptămână, Charlotte și-o petrecu în azil, cât mai aproape de Emma. Dormea pe scaun, două-trei ore, doar pentru a-și relua veghea. Mai mereu sedată, în permanență conectată la aparate, prietena ei se stingea pe zi ce trece. Încerca să găsească lucruri noi de făcut sau de spus, dar ce i-ar fi putut spune uneia care era pe moarte? Că totul o să treacă, să nu se îngrijoreze? Că nu mai e mult? Într-una din zile, cam la douăsprezece zile de la internare, Emma o rugă să îi facă rost de un carnețel. Unul nu incomod de mare, dar nici într-atât de mic încât să îi fie greu să își urmărească gândurile.

-Ai și preferințe la culoare?

-Nu, dar să fie ceva model… Viu. Să aibă un model viu, rosti foarte încet, mai mult pentru ea.

Când Charlotte se întoarse, Emma încerca să ia prânzul.

-Iartă-mă că nu te-am așteptat, dar simțeam nevoia să mănânc. Deja sunt prea multe medicamente pentru mine.

-Sigur, nu îți fă probleme. Uite ce am găsit, se apropie în pas vioi și îi întinse o pungă mică de hârtie.

-Ce e?

-Uită-te, o îndemnă în timp ce lua tava cu mâncare din poala Emmei.

Tânăra deschise cu nerăbdare pachetul și începu să scoată cu înflăcărare conținutul. Era o agendă cu un model impresionant de animat: pisici jucăușe, prinse în diferite ipostaze. Unele se etalau din profil, ori se întindeau după gheme colorate, ori coborau amuzate de pe coama vreunui curcubeu. Emma întoarse pe toate părțile carnețelul, uitându-se cu drag la jocurile feline și o prinse un dor imens.

-Mă întreb. Tomi și Lili cum sunt?

-Filip mi-a trimis ieri câteva poze. Uite, o îndemnă întinzându-i telefonul. Atât doar că în două săptămâni o să vină și el aici, pentru primul stagiu și va fi nevoit să le ducă la mama sa.

-Par să fie vesele. Sunt bine?

-Da, sunt bine. Îți duc dorul, dar sunt bine.

-Și mie îmi lipsesc. De multe ori, când era foarte frig, mă așezam pe fotoliul de lângă calorifer cu ceva de lucru, iar Tomi îmi sărea în brațe să-și găsească un culcuș cald. Putea să stea o jumătate de zi fără să se miște din poala mea.

-Zicea Filip că, mai mereu, îl surprinde stând pe pervaz.

-Da… Charlotte, iartă-mă că te-am pus în situația asta.

Tânăra se crispă auzind începutul frazei, dar se strădui să pară cât mai relaxată.

-Tu ești bine? Nu trebuie să te întorci?

-Nu, pot să rămân cât timp vreau. Nici nu știu de ce îți faci asemenea probleme. Îți place carnețelul?

-Foarte mult, îți mulțumesc, zise aproape dintr-o suflare Emma. Dar cu Albert ai mai vorbit?

-Nu și nici nu intenționez deocamdată. De ce mă întrebi asta?

-El știe unde ești?

-Nu și l-am rugat și pe Filip să nu îi spună nimic.

-Nu crezi că e îngrijorat?

-Emma, crede-mă că nu mă interesează asta în momentul de față. Chiar deloc. Și aș fi foarte mulțumită dacă nu am mai discuta despre Albert.

-Nu te supăra pe mine. Îmi făceam griji.

Întoarsă spre fereastră, încercând să își stăpânească plânsul, Charlotte rămase tăcută. Își acoperi gura, cu mâna, în încercarea de a-și înăbuși emoțiile, dar îi păreau imposibil de

domolit. După un minut de tăcere, scoase din geantă o sticlă de apă și înghiți rapid una dintre pastile.

-Îmi pare rău că te-am supărat. Nu am vrut să te supăr, dar mă îngrijorez mult din cauza ta. Eu, în curând, nu am să mai fiu aici. Și vreau să te știu bine.

Charlotte izbucni în plâns. Își propuse să se controleze, să pară cât mai echilibrată, să nu îngreuneze și mai mult situația cu problemele ei. Oricum, nu acestea erau urgențele. Cel puțin, nu deocamdată. Emma se apropie de ea, târând suportul metalic și perfuzia agățată de acesta, și o îmbrățișă strâns.

-Îți mulțumesc mult că ești cu mine. Nici nu știu cum să îți mai spun. Îmi pare atât de rău că după tot ce ai pățit în ultimul timp, trebuie să îți baţi capul și pentru mine. Îmi doresc din tot sufletul să fii ok. Vreau să fii fericită. Vreau să știu că ești bine și că o să ai grijă de tine. Te rog să îmi promiți că vei avea grijă de tine. Mă simt foarte vinovată pentru situația asta. Câteodată mă gândesc că mai bine nu îți spuneam nimic.

-Doamne, nu mai spune asta.

-Dar așa e. Realist vorbind, nu am nici o șansă de vindecare. Pentru ce te-am mai târât și pe tine în situația asta?

Charlotte se depărtă privind-o neîncrezătoare.

-Mă ajuți mai mult decât poți în momentul ăsta. Știu că și pentru tine e solicitantă situația. Nu aș fi vrut să treci prin asta, acum.

-Nu contează. Am venit să te ajut. Spune-mi cum, sau spune-mi de ce ai nevoie și așa facem, zise ea mușcându-și puternic buzele.

-Nu știu. În definitiv, eu mi-am dus lupta. De aici, nu mai am mari așteptări. Ce să mai fac în situația asta?

-Să lupți.

-Să lupt cu cine? Cu moartea? Nu am cum. Măcar să am parte de o moarte blândă. Măcar să știu că nu fac valuri inutile. Iartă-mă, nu am vrut să te tulbur mai mult. Mă ajuta să știu că ai un plan, că te vei ocupa de tine.

-Asta am să fac, răspunse mașinal Charlotte, fără să pară câtuși de puțin convingătoare. Rămase la vizita de seară, apoi se scuză și plecă mai repede decât de obicei la pensiunea unde închiriase o cameră, mai mult pentru a-și păstra din lucruri. Majoritatea nopților

le petrecuse în spital, moțăind pe unde reușea. De data aceasta, oboseala și durerea o răpuseră. Dorea să fie singură în acea seară.

În acea noapte, Emma avu visul ei obișnuit, despre sfârșitul lumii. Văzu din nou clădirile și oamenii care se lichefiază, simți din nou cum pielea i se înfierbântă, încercă din nou să își găsească un refugiu. De această dată, Mark apăru înaintea ei, o prinse de mână și o trase după el până la o ascunzătoare subterană. O strângea în brațe, fără să îi spună ceva. Dinspre el simțea o răcoare plăcută, ce îi tămăduia pielea arsă. În jur era întuneric, răcoare și nemișcare. Auzea strigătul îndepărtat al celor ce mureau deasupra pământului, deasupra lor, dar se simțea imună. Nu se mai cutremura ca în alte dăți și nu mai simțea teamă. Deschise brusc ochii, iar înaintea ei, pe fotoliu, Mark aștepta zâmbind. Stătea, ca de obicei, picior peste picior, cu bărbia sprijinită de degetele osoase. Remarcă stupoarea din privirea ei și râse încet, dar satisfăcut.

-Bună seara, Emma!

-Tu nu ai cum să fii aici. Cât timp îmi iau tratamentul, tu nu ai cum să fii aici.

-Ei, mai lasă-mă cu tratamentul tău. Mai bine spune-mi, nu îți era dor de mine?

Lumina blândă a lămpilor de veghe lăsa la vedere destul de multe expresii.

-Haide, spune-mi că ți-am lipsit! insistă Mark, însă tânăra nu părea să fie dispusă la a-i face pe plac.

-Cred că știu ce se întâmplă.

-Oare?

-Da. Cred că știu. Dacă medicamentele nu mai funcționează…

-Atunci spune-mi tu, dacă știi.

-Voi muri.

-Asta deja știam amândoi. Când?

-Imediat. E în funcție de cât de tare te grăbești tu.

-Eu am tot timpul la dispoziție, spuse el cu un surâs binevoitor. Când ești tu gata, putem începe.

-Aș vrea să scriu un bilet.

-Bine, dar grăbește-te. Te ajut?

-Nu.

Își luă carnețelul cu pisici și ceva de scris și începu. După primul paragraf se opri și se întoarse spre Mark. Se uită la el fără să îi vorbească. Pentru prima dată îl vedea mai calm și mai binevoitor, ușor melancolic, aproape chiar șovăielnic. Cu brațele încrucișate, privea în gol.

-Hei. Poți să îmi răspunzi la o întrebare?

-O să încerc.

-Până la urmă, cine ești?

El oftă și pentru câteva clipe rămase tăcut. Se întoarse apoi, lăsând să se citească o undă de tristețe în ochii săi verzi și îi întoarse întrebarea.

-Cine crezi că sunt?

-Nu sunt încă pe deplin lămurită.

-Adevărul e că nici eu nu știu exact cine mai sunt.

-De aceea ești atât de schimbat azi?

-Nu știu dacă ăsta ar fi motivul. Scrie, te rog, biletul. Vorbim pe urmă.

Femeia se întoarse din nou la scrisul ei, iar când isprăvi rupse foile, împăturindu-le cu grijă, apoi le așeză în coperta carnețelului. Respiră adânc de câteva ori și se întoarse spre Mark.

-Te-ai gândit la un răspuns? Cine ești? Merit totuși câteva lămuriri.

-Nu e vorba de merite aici. Ți-am răspuns deja că nici eu nu mai știu cine sunt.

-Ar trebui să mă tem?

-Nu cred. Ăsta e doar un reflex uman. Dacă am fi trăit într-o mentalitate a prezentului, cum o face Tomi de exemplu, ne-ar mai păsa?

-De ce amesteci pisica în discuție? Ți-e frică ție?

-Nu am asemenea emoții, zise el zâmbind cordial. În fond, de ce să-mi fie? Îți mai amintești seara aceea în care ți-am citit din Biblie? Din Geneză?

-”Din toți pomii din rai poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci căci, în ziua în care vei manca din el, vei muri negreșit”?

-Da. Te-am întrebat dacă tu crezi în suflet. Doar că erai deja indispusă și nu am continuat discuția. Acum ce părere ai? Te-ai răzgândit?

-Nu, încă mai cred că am suflet.

-În anii 581, mulți nu s-ar fi lăsat convinși de argumentele tale.

-Mark a devenit brusc feminist.

-Să nu exagerăm și să nu deviem. Ce crezi că urmează? Sau cum te aștepți să se petreacă lucrurile de aici?

-Nu știu. Am încercat să mă gândesc la asta dar nu am găsit nici un scenariu care să mă mulțumească și care să fie cât de cât plauzibil.

-Pe vremuri, oamenii trăiau într-o permanentă însoțire a morții, inimaginabilă pentru noi acum. Pierdeau copii, dar îşi spuneau, fără superficialitate, că atât timp cât ei sunt sănătoși, pot face oricând altul. Prezentul lor nu le permitea luxul de a-și pune cenușă în cap.

-Și e rău să te căiești?

-Chiar deloc. E rău să rămâi căit și doar atât.

O pauză scurtă se așternu în salonul obscur luminat. Emma ședea pe marginea patului, ținând în mână carnețelul cu pisici. Încerca să se pregătească, dar nu știa nici cum și nici pentru ce.

-Atunci nu ești cu adevărat căit, nu?

-Ești, poți cu toată sinceritatea să ai păreri de rău, dar dacă te blochezi în asta… Un ucigaş poate avea regrete, dar fapta nu i se anulează.

-Să înțeleg că nu există nici o șansă?

-Ba da. Să nu îți lași mintea și faptele să se manifeste fără control.

-Mark, șopti Emma în timp ce ochii i se încălzeau de lacrimi.

-Da.

-Se întâmplă? Acum?

-Da. Ești în siguranță. Sunt aici. Adevărata aventură abia acum începe.

Simțea cum durerile fizice o părăsesc pe furiș, în timp ce în minte ideile i se împleteau cu gânduri parcă străine. Se întinse din nou în pat, închise ochii și încercă să rostească o ultimă rugăciune. Avea o senzație stranie, ca și cum trecea printr-un proces de sublimare, ca și cum ea se desprindea de sine, recompunându-se în ceva nou. Iar pentru prima dată după mult timp, fu părăsită de dureri și de lacrimi. Pentru prima dată se simțea mai aproape ca niciodată de casă.

****

Charlotte se trezi brusc, la auzul soneriei de la telefon. Cunoștea numărul, dar pentru câteva clipe fu cuprinsă de panică și rămase nemișcată. Asistenta de serviciu o suna să îi dea veștile. Dormise cu hainele de oraș, așa că își luă doar geanta, încuie în urma ei și fugi spre spital. Fu întâmpinată de cineva din personalul spitalului, dar nu se putea concentra la discuție. Trecu de parcă nu ar fi fost nimic în jurul ei. Asistenta o urmă, încercând să îi explice procedura spitalului, dar vocea ei venea parcă de pe alta planetă, risipită înainte de a ajunge la urechile ei. Se opri doar pentru o secundă la ușa salonului, apoi intră cu pași fermi și apăsați. Pe pat se afla prietena ei, știa asta. Doar că vederea țesăturii, care o acoperea complet, îi dădu fiori. Trase timid de un colț, descoperind-o pe cea de la care nu își luase rămas bun cu câteva ore înainte.

-Am auzit, trecând pe hol.Nu am înțeles mare lucru, dar părea că vorbește cu cineva. Mark îi tot spunea, doar că nu era listat la persoane de contact. Eventual, să îl sunați dumneavoastră.

Charlotte aproape pufni în râs. Știa câte ceva despre acest Mark, dar mai știa și că i-ar fi fost imposibil să îl sune. Părea o glumă special provocată pentru a înmuia momentul. Se ocupă de toate formalitățile fără să scape o lacrimă, amorțită de dozele de urgență pe care medicul i le îngăduise. Se retrase apoi în camera de la pensiune, luând cu ea lucrurile Emmei. Știa că o va aștepta un bilet și începu să răsfoiască agenda. Găsi rapid scrisoarea ce-i fusese adresată, dar acela fu apogeul. Începu să plângă disperat, în hohote, ținându-și în pumni părul, afundându-și capul în așternut. Plânse până când ochii o usturau, iar gâtul i se uscase de la sughițuri. Se târî fără vlagă până la marginea patului și sorbi cu poftă din paharul de pe noptieră. Oftă, desfăcu biletul și recunoscu scrisul îngrijit și estetic al Emmei.

“Dragă Charlotte,

Îți mulțumesc pentru grija ce mi-ai purtat-o până acum. Ai fost familia mea. Te-am simțit mereu aproape și îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

Nu știu ce să îți scriu pentru ultima dată. Parcă am atâtea să îți spun și parcă nu reușesc să îmi adun gândurile. Mi-a lipsit mereu o persoană pe care să o simt atât de aproape, dar după ce te-am întâlnit, totul s-a schimbat. Am învățat de la tine atât de multe… Au fost zece ani, Charlotte… Am vrut să nu îți spun ce se întâmpla cu mine. Am vrut să te protejez, dar până la urmă mi-am dat seama că nu era cea mai buna variantă… Îmi pare rău că nu am avut timp

suficient să ne luăm rămas-bun cum se cuvine. Simt că sunt atâtea lucruri care trebuie spuse. Aș dori să mai facem atât de multe lucruri împreună doar că timpul nu e în favoarea mea. Nici nu am o explicație pentru ce mi se întâmplă… De ce eu?! Cu ce am greșit atât încât să merit asta? Dar mă consolez cu faptul că lucrurile care ni se întâmplă nu sunt mereu după meritul sau după defectele noastre. Ăsta e drumul meu și îți mulțumesc pentru că ai fost alături de mine, cu toate problemele și obligațiile tale. Îmi doresc să îți găsești fericirea alături de cineva care să te merite. Albert cred că e un bărbat bun. Nu îți cer ca o favoare, dar mi-ar plăcea să știu că măcar ai mai încercat să vă împăcați. Te rog să mă ierți dacă te-am tot necăjit cu asta, dar nu meritați nici unul să treceți singuri peste hopul acesta. Și el suferă mult, Charlotte.

Mi-e greu să vorbesc despre moarte, mai ales ție și mai ales acum. Sinceră să fiu, mă temeam grozav de ea. Am fantezii uneori, că totul este un vis și că mă voi trezi în clipa în care simt că îmi dau sufletul. Câteodată chiar sper să fie așa… Alteori, mă bucur că îmi voi găsi în curând pacea. Am obosit, Charlotte… Am obosit… Ultimele luni au fost extenuante pentru mine. Da, sper să mă odihnesc. Sunt momente când am senzația că mă pregătesc pentru un drum prea lung și prea străin.

Îți doresc, draga mea Charlotte, să ai parte de tot ce îți dorești. Știu că ești o luptătoare și am încredere că vei fi ok. Îmi pare rău că ultima perioadă a vieții mi-am petrecut-o mai mult fugind de tine decât bucurându-ne, dar îmi era atât de jenă să îți spun... Și parcă dacă nu știai, mai câștigam o zi în care să nu mă mai simt defectă, în care măcar să pretind că totul e ca înainte. Îmi pare rău dacă te-ai simțit trădată și îmi pare rău că după toate prin câte ai trecut, acum trebuie să te confrunți și cu asta. Am atâtea regrete… Și mereu îmi vine în minte întrebarea "De ce eu?". Sper ca, în curând, să descopăr și acest secret. Mi-ar fi plăcut să nu fie nevoie să pornesc singură pe drumul acesta. Mă sperie perspectiva singurătății veșnice… Sper să nu fie așa. Sper că, prin toată suferința mea, am câștigat un loc bun!

Cred că a fost suficient, așa că am să mă opresc aici. Știu că îți va fi greu să citești asta, și știu cât de dificil a fost pentru tine să mă asculți vorbind despre plecarea mea. Charlotte, te iubesc și îți mulțumesc pentru tot! Îți mulțumesc că ai existat în viața mea!

Cu drag, a ta iubită prietenă,

Emma!"

-Doamne, de ce? De ce Emma?

Demascarea

∞ Suferința ∞ Esenţa ∞ Depăşirea ∞

Anida Lasto și Andrei Dullo

Un fotograf mut măsoară destinul în pași mărunți. Mansarda e prea înghesuită pentru plimbarea inspiraţiei de colo-colo. Dar asta nu-l sufocă. Ştie să-şi ducă intenţiile până la capăt, chiar şi în cele mai surprinzătoare locuri. Se oprește brusc, în mijlocul încăperii, uitându-se în gol. Obiectivul… Obiectivul… E prea departe sau prea aproape? Ce halucinantă poate fi şi percepția!

O sfoară întinsă împarte camera în două. Fotografiile înșiruite par tatuaje ale decorului, saltimbanci care-şi mizează viaţa pe o singură clipă. Unică. Fotograful se plimbă pas la pas cu Tic. Sinucigaş… Dacă e până acolo, fiecare artist e, într-un fel, un sinucigaş. Dar timp pentru polemici nu a fost niciodată, cine crede altfel se minte singur. Se sinucide pas cu pas. Dar el nu. El e fotograf și atât. Orfan. De atâtea ori a surprins lacrimile acelea, le-a cules din cele mai minunate unghiuri şi, în ani, a văzut cum s-au transformat în zâmbete şi voinţă de nezdruncinat. Nici perla nu are o geneză prea blândă… Centipeda îl scoate din amorțeală. Îl amuză, privind perechile acelea multe de picioare, pe care puţini ar sta să le numere fără să-i încerce repulsia.

Dar Cecille ce crede oare despre om, când îl vede că se leagănă de pe un picior pe altul, mereu de pe un picior pe altul? Umbrele de pe tavan joacă feste. Nu se mai înţelege de sunt bărbaţi ori femei, într-un vis sau în realitate… Cine? Ideile cu forme de puzzle aduc aminte de o răzbunare aşteptată cu tact. O cupă şi o mărturie. Pentru adevăr, nu e niciodată prea târziu. Tot asta era scris şi-ntr-o scrisoare, printre rânduri, în carneţelul pe coperţile căruia se jucau pisici, alunecând pe curcubeie colorate. Dar ce poate face omul când tocmai adevărul îl ucide? Obiectivul! Siluetele curg din nou într-o casă, o familie, dar ce familie… Toți, toţi sunt prezenţi şi mintea le aleargă prin alte locuri. Mama, dirijorul unei orchestre a suferinţei. Poate a simţit întotdeauna că i se va lua dreptul unei ultime îmbrățișări. Să fie asta o scuză? Există ceva mai bun, în schimb? Diavolul zâmbeşte iar, dintr-o oglindă rotundă, care nu redă evidentul. Diavolul cu ochi de pisică. Se strecoară şi-n alte fotografii, dansând la colțul gândurilor, amintind de furie față de părinți, de viaţă, de Dumnezeu, de oameni şi, cel mai important, de sine. Compoziţia duală se apropie de capătul sforii cu destine, sub forma unor gemeni ce se luptă și se apără, cu rândul. Nimeni nu a fost capabil să păstreze iubirea, s-o prindă şi s-o ţină captivă, ca într-un borcan. Şi dacă ar fi reuşit, se mai putea numi iubire? Ar fi răspuns la numele de teamă? De melancolie, regret, satisfacţie?

Nume. Un nume e doar o cochilie nelocuită dacă substanţa care-l numeşte se pierde sau se ignoră. Iubire, melancolie, teamă, regret, satisfacţie. Cuvinte goale, atâta timp cât nu reprezintă pașii mărunți și tăcuți, cu care fiecare trece puntea. Masa e luminată acum. Zece. Zece scaune, zece cupe, nouă voci. Mă așteaptă.

Anida: Eu propun un toast.

Georgi : Da! Pentru Dezvoltare!

Dan: Şi pentru dreptate.

Ofelia: Pentru cei care ne-au crescut.

Alina: Şi pentru cei care ne-au făcut cine suntem astăzi. Sufletul meu e plin de tatuaje.

Andreea: Cineva-mi spune… Dacă începem de pe-acum cu toasturile nu mai terminăm nici la paştele amiezilor.

Raluca: Mda… Unii dintre noi nu mai au mult timp…

Andrei: Minte creaţă, când vin alea?

Andreea: Le-am inventat acum, pe loc. Din fericire.

Adelina: Dane, i-ai strecurat ceva în cupă?

Dan: Tu să-mi spui, tu eşti cea cu conexiuni prin cămin…

Andrei: Ha ha. Diletanţi.

Anida: Hai să nu uităm pentru ce suntem aici.

Alina: Chiar aşa. Care e scopul? Ce rost mai are?

Andreea: Ooo, păi are, poate fi amuzant până la final. Uneori, abia cu finalul începe…

Ofelia: Nu. Cu finalul se termină. O dată ce ai ajuns la final, e gata. Nu mai e nimic. Nici măcar o îmbrăţişare, nici… E doar… Regret.

Adelina: Şi-atunci să stai o noapte-ntreagă blocat în copac cu însuşi diavolul? Hai că exagerăm…

Raluca: Ha! Tu vorbeşti de diavol?

Andrei: Apropo de diavol, textul tău chiar m-a markat!

Raluca: Ţi-a plăcut, aşa-i?

Georgi: Suntem hipnotizați!

Anida: Oameni buni! Ne aşteaptă.

<Tăcere>

Fotograful răsfiră pe masă un set numeros de poze, unele banale, unele spectaculoase. Autorii încep să dea fotografiile din mână în mână.

Dan: Cred că prezentările sunt de prisos.

Raluca: Ce frumos! Asta a fost ideea de la început!

Andrei: Eu nu înţeleg, îmi explică şi mie cineva?

Alina: Dacă te dai jos de pe “gheţarul raţiunii”, poate te prinzi şi singur.

Ofelia: Recunosc pozele! Dar cum se poate?

Georgi: Chiar aşa arăta Amalia E. . Sexy, nu?

Adelina: Of, Carmi, că mă umple frigul numai când mă gândesc la ce ţi-au făcut nenorociţii…

Anida: Cred că e timpul să vedem puţin şi dincolo de poze.

Andreea: Cum spuneam, finalul e, de fapt, un nou început!

Andrei: Eu tot nu înţeleg.

Ofelia: Ce nu înţelegi, că fiecare poză e un pas?

Raluca: Da, fiecare poză e unul din texte!

Dan: Rădăcina inspiraţiei.

Adelina: Cum ai reuşit să faci toate pozele astea?

Anida: El nu vorbeşte. Ar fi de prisos.

Andreea: Aşa că vorbim noi pentru el? Nu e prea riscant?

Georgi: De ce riscant? El ne-a ales pe noi, noi am acceptat…

Raluca: Cineva trebuia să o facă.

Ofelia: Eu nu am remuşcări. Cu asta, am luat un bolovan din ghiozdanul care-mi apasă greu umerii…

Andrei: Şi-atunci ce înseamnă toate astea? Că putem fi luaţi de exemplu? Ar trebui să fim mândri?

Dan: Ai grijă cu mândria.

Alina: Da, mândria în sine e un tatuaj.

Anida: Am împlinit destinul. În pași mărunți.

<Tăcere>